

Руски народ је увек волео и поштовао болеснике, инвалиде, убоге, људе који своју немоћ подносе без роптања, са захвалношћу према Богу. Њихово смирено "лежање" или "седење" народна свест је доживљавала као подвижништво или јуродство Христа ради. Тако је било и у време процвата побожности и у времена тешка, безбожна. У доба верских прогона значај таквих људи у Цркви расте - духовно слаби траже од њих утеху и уче се хришћанском трпљењу невоља.

Парализовани, људи без ногу, слепи, они којима је потребна помоћ, који често немају свој кутак... Свет их сматра несрећним страдалницима – Црква их назива *блаженима*. Они нису од овога света, они су управо људи Божји, истргнути болешћу из метежа свакодневице и постављени лицем у лице с духовним светом.

На оваквим блаженима остварује се реч Писма: "...сила се Моја у немоћи остварује" (2 Кор. 12, 9). Убоги, они помажу наизглед срећнијима, зато што су близу Бога и много могу да измоле од Њега као "своји". Кроз њих делује свеисцељујућа благодат Божија. Лишени животних радости они често постају поседници духовних дарова: дара расуђивања, прозорљивости, исцељивања болесних, истеривања демона, молитве за цео свет...

Једно од таквих светила Божјих, која горе у тами греховног света, у XX веку била је (и јесте, пошто су у Бога сви живи) **блажена Матрона**, којој је посвећена наша књига.

У њој су сакупљене успомене обичних верујућих људи – њихове простодушне приче о ономе што су сами видели, чули, доживели и сазнали од блиских. Православне руске жене, коју су живеле и остариле у време кад не само да је духовна светоотачка литература верујућима била недоступна, већ су и проповеди свештеника у храмовима биле забрањене.

Пре револуције и почетком двадесетих година верујућа сељанка је могла да оде са својом муком и свакодневним проблемима у манастир, код старца. Њега би замолила за савет, добила би утеху, поуку, благослов... А коме обична руска жена да се обрати за духовну помоћ у тешким тренуцима у годинама прогона, репресија, кад су манастири били затворени, храмови порушени, кад су старци и духовници умирали у прогонству? Кад су се људи толико плашили тајних сарадника НКВД-а да нису могли да одлуче да открију своју душу чак ни на исповести пред непознатим свештеником... Заиста је народ био попут стада без пастира.

Рушио се традиционални начин живота, градио се "нови свет", али су проблеми остајали исти, као и пре сто, двеста година: за кога се удати, како се заштити од врачаре, шта човек да уради кад га задеси тешка болест, и што је главно – како да живи да би спасио своју душу.

И тако, по Свом милосрђу Господ у помоћ обичним људима подиже свету подвижницу, блажену – жену из њихове, сељачке средине, која разуме све њихове свакодневне потребе и туге, која говори њиховим језиком, њима самима блиску и приступачну, која својом духовношћу обасјава њихов свакодневни живот.

Код блажене Матроне људи нису ишли да им разреши богословске недоумице, већ ради конкретне помоћи у ситуацијама од животне важности.

Богословска неупућеност нараторке оставља свој траг на дух и стил приче, понекад доводећи у смутњу савременог читаоца, пажљивог и захтевног. Понешто у причама о блаженој Матрони може код некога да изазове нежељене асоцијације. Нарочито у наше дане, кад су у моду ушли исцелитељи и надрилекари и кад човек на сваком кораку може да налети на рекламу стручњака за "црну и белу магију", "који скидају урок и чини". Кад биоенергетичари "машу рукама" и "пуне енергијом" воду. Кад се "наследни врачари" лађају да исцеле од сваке болести и да врате породици мужа-прељубника. Кад се простодушни малограђанин с молбом за помоћ обраћа фотографији вештице у новинама подстичући на акцију њеног "фантома"...

"По плодовима ћете их познати" (Мт. 7, 16), рекао је Господ. Избављајући лаковерног пацијента од телесне болести надрилекар често наноси непоправљиву штету његовој души. Болесник који је добио привремено олакшање доспева у тешку ропску зависност од биоенергетичара. Онај ко жели да уреди свој породични живот уз помоћ чаробњака, ни сам то не знајући, ступа у блиски контакт с демонским силама. Чамотиња, нервоза, непријатељство с ближњима, страх и нервно растројство, озбиљна душевна оштећења, и на крају, вечна погибелъ душе јесу последица лажних чуда и "исцелења".

Књига о блаженој Матрони управо показује по чему се од њих разликују чуда која Господ твори по молитви праведника. Њихов плод је покајање, обраћење Богу и Цркви, жеља за спасењем душе, и своје и ближњих, мир, љубав, духовна радост... И премда су сећања људи који су познавали Матрону недовољно проткана овом мишљу због разлога који смо горе навели, она тамо, несумњиво присуствује. То што је блажена Матрона користила "своју воду" такође не треба да збуњује православног читаоца: он ће се, наравно, сетити да по молитвама светих тварна материја може да се преобрази и освети. Сетиће се многих светаца (од Руса пре свега преподобних Сергија и Серафима) чија житија садрже причу о кладенцима и изворима, које су они осветили. И данас верујући пију воду из ових кладенаца и извора на исцељење душе и тела...

Што више одмиче време догађаја о којем наратор говори, већа је вероватноћа нехотичне грешке. Понекад нисмо сигурни да су речи и дејства блажене Матроне пренети и описани потпуно тачно. Сваки наратор, чак и ако то не жели, додаје нешто своје. Нарочито кад преноси тајанствене речи блажене. Имајући то у виду не треба тражити у простодушним причама људи који нису баш превише упућени у богословље догматску строгост или светоотачку дубину.

Унутрашњи, духовни живот блажене Матроне, који је остао тајна за њене сапутнике остаће тајна и за нас. Очигледно је да ни то није без воље Божије. Међутим, иако сведоци чуда и исцељења, која су се догодила по њеним молитвама, могу да опишу само њихову спољашњу страну, читање о овим чудима је утешно и поучно за нас, малOVERне.

Први пут у овом издању дат је кратак есеј о животу блажене Матроне који смо сачинили на основу прича људи који су је познавали.

Блажена Матрона

(Матрона Дмитријевна Никонова, 1885-1952.)

Кратак животопис

1885. године у селу Себјону у Епифанском срезу Тулске губерније, у сиромашној сељачкој породици родила се слепа девојчица, која је на крштењу у добила име Матрона (у част преподобне Матроне која се слави 9/22. новембра).

Њени родитељи, Димитрије и Наталија Никонов, су већ имали троје деце (два сина и кћерку) и четврто дете је у таквој материјалној оскудици, кад се и пећ, која ни димњак није имала, ложила сламом, у породици пре свега представљало *прекобројна уста*. Због тога је мајка још пре рођења нежељеног детета била намислила да се од њега избави. Разуме се, о убиству детета у мајчиној утроби у патријархалној сељачкој средини није могло бити ни говора, али су постојали домови у којима су се незаконито рођена и сиромашна деца васпитавала о државном трошку или о трошку добротинитеља. У један од таквих домова који се налазио у суседном селу, Наталија Никонова је решила да да будуће дете. Међутим, како се прича, пре порођаја је добила неко упозорење - кћи која се још није била родила јавила јој се у сну – у виду небеске птице с људским лицем и затвореним очима. Пророчански сан богобојажљива жена је прихватила као знамење и напустила је мисао да слепу девојчицу да у дом: своје "несрећно дете" ће волети и *жалити*.

О Матронином крштењу причају се дивне ствари. На основу речи очевидца, њихова деца и унуци помињу диван миомирис који је испунио црквену стражарску кућицу кад је дете погружено у воду; неко је чак видео стуб мирисног дима који се тада подизао изнад крстионице. Неки наводе (разилазећи се у детаљима) речи сеоског свештеника, оца Василија, који је крстио девојчицу. То је био свештеник којег су парохијани и самог поштовали као праведног и *блаженог*. Он је гласно, у присуству свег народа сведочио о светости или богоизабраности детета Матроне. Прича се чак и о спољашњем, телесном знаку ове изабраности – нерукотворном крстићу на телу (на грудима девојчице била је избочина у облику крста)...

Матрона није била просто слепа – она уопште није имала очи. Њене очне дупље су биле затворене чврсто спојеним капцима, као код оне беле птице, која се њеној мајци привидела у сну. Наравно, овакво дете није могло да постане равноправан учесник у играма вршњака. Деца су најчешће сурова према немоћнима и убогима. Матрону су задиркивала ("слепице!") и чак су јој се ругала, старије девојчице су тукле беспомоћно дете копривом знајући да Матрона неће видети ко је вређа и да се неће жалити. Стављале су је у дубоку рупу и са суровом радозналешћу гледале како се она пипајући, с напором извлачила одатле и како је тетуралујући се ишла кући. Због тога је Матрона од малих ногу почела да се клони деце и чак је престала да излази из куће на улицу.

Како је девојчица расла све више се могла уочити њена изузетна обдареност. Још у раном детињству Матрону је привлачило свето, небеско. Причају људи како би се ноћу, кад би родитељи заспали, провлачила до угла с иконама и на неки непојаман начин скидала иконе с полице, стављала их на сто и како се у усамљености и ноћној тишини играла њима. Види се је да је већ тада налазила утеху у духовној беседи с Анђелима и свецима.

Кућа Никонових налазила се у близини сеоске цркве посвећене Успењу Мајке Божије. Матронини родитељи су се одликовали дубоком побожношћу и волели су да заједно иду на богослужења. И Матрона је, може се рећи, одрасла у храму, кад год је то било могуће била је на служби, прво с мајком, а затим и сама. Кад није знала где је кћи, мајка ју је обично налазила у цркви. Матрона је имала своје уобичајено место – с леве

стране, иза улазних врата, поред западног зида. Девојчица би непомично стајала целу службу, увек затворених очију, као да спава... Добро је знала црквене песме и често је пратила појце. Очигледно је да је Матрона још у детињству стекла дар непрестане молитве.

За Успенски храм је на инсистирање Матроне (која је већ постала позната у округу и чија се молба доживљавала као благослов) била насликана икона Мајке Божије "Взисканије погубљених" ("Тражење пропалих"). Ова икона се прославила по чудима и постала је главна локална светиња. Карактеристично је да је иконописац на захтев главног наручиоца приступајући сликању иконе прво морао да се исповеди, да добије отпуштење свих својих грехова и да се причести.

У току читавог живота блажена Матрона је била окружена иконама. У соби у којој је касније живела нарочито дуго (8 година) била су читава три угла с иконама ("иконе су биле одозго до доле") с кандилима која су горела пред њима ...

Задивљујућа је Матронина љубав према светим иконама! Човек би могао да се упита откуд она код човека који је слеп од рођења? Шта за њега представљају свете слике?... Како човек без очију, не видећи, може да их *види*?.. Никако другачије до духовним очима.

Уосталом, на неки разуму непојаман начин Матрона је имала и уобичајену представу о свету који ју је окруживао, као и обични људи који виде. Једном је на саосећајну реплику блиског човека (Зинаиде Владимировне Жданов): "Жао ми је, Мајчице, што не видите лепоту света!" одговорила: "Бог ми је једном отворио очи и показао ми је свет и творевину Своју. И сунашце сам видела, и звезде на небу, и све што је на земљи, земаљску лепоту: планине, реке, зелену травицу, цвеће, птичице..." Задивљујући је и други случај који је описала иста ова З.В.Жданов, како јој је необразована, неписмена, *слепа од рођења* Матрона помагала да спреми дипломски рад из архитектуре описујући италијанске палате из доба Ренесансе...

У раном детињству је Матрона – немоћна, сирота, слепа – била окружена сажалењем одраслих. Девојчица ово сажалење није схватала. Кад је мати уздисала над њом: "Несрећно моје дете!" она се чудила: "Јесам ли то ја несрећна?!" Заиста, Матрона није могла да не схвата да јој је од Бога дато много више него другима и да само ограниченом светском доживљају може да изгледа да је "несрећница".

Кад је Матрона напунила шест-седам година људи из њене околине су почели да примећују да је *убогој* девојчици откривено оно што је скривено од одраслих, људи искусних кад су у питању послови овога света, успешних, оних који виде. На пример, да њој нису познати само њихови тајни грехови и преступи већ и мисли, да предосећа долазак опасности, предвиђа природне непогоде и друштвене недаће, да по њеној молитви људи добијају утеху у патњама и исцељење од телесних болести. Код Матроне су почели да долазе посетиоци из оближњих места и удаљених крајева, као што увек иду и долазе код онога од кога добијају реалну помоћ. Прича се да су од тада до дрвене куће Никонових редовно ишли људи, долазила кола с болесницима из околних села, из читавог округа, из других округа, па чак и губернија: "по пет или шест коњских кола сваког дана, а некад и више"... Желећи да се захвале Матрони посетиоци су њеним родитељима остављали оно што би донели: намирнице и друге поклоне. Тако се испоставило да је девојчица уместо да постане терет за породицу постала њена главна хранитељка.

У младости је чак имала прилике да путује. Кћи локалног земљопоседника Јањкова, добра и побожна девојка идући на ходочасничка путовања у Кијево-Печерску, Тројице-Сергијеву лавру, у Петроград и друге градове и света места у Русији водила је Матронушку која је већ била позната у читавом срезу. У ово време спада познати сусрет Матроне са св.праведним Јованом Кронштатским кад је он по завршетку службе у Андрејевској цркви замолио народ да ослободи пут за Матрону која је прилазила доле и

кад је пред свим народом четрнаестогодишњу девојчицу назвао "осми стуб Русије"¹. Претпоставља се да је ова загонетна дефиниција пророчански указивала на будуће служење Матроне руском народу у време прогона Цркве.

Прошло је још мало времена и Господ, Који посећује Своје изабранике патњама, лишио је Матрону велике утехе да бива на црквеној служби: у седамнаестој години живота изненада су јој се одузеле ноге. Каква је то болест била (постоји сведочанство да је сама Матрона наводила духовни узрок) и да ли су рођаци покушавали да лече страдалницу није нам познато, али од тада па до краја својих дана није могла да хода – "постала је седећа". И њено *седење*, у различитим кућама и становима у којима је налазила уточиште, трајало је до саме смрти, односно још педесет година...

Међутим, наступила су тешка времена, почели су догађаји које је Матрона одавно предсказала. Добри земљопоседник Јањков је постао сведок пљачкања сопственог имања, а његова кћи Лидија која је некада водила Матрону по светим местима – бескућна скитница. Почела је подела земље, затим глад; сељаци су напуштали село трудећи се да се снађу у великим градовима где је лакше наћи посао и прехранити се – пре свега у Москви. Тако су поступали и многи Матронини земљаци, међу њима и њени рођаци.

Око 1925. године у узрасту од отприлике четрдесет година и сама одлази у Москву.

Објашњавајући узрок пресељења довољно је рећи да су оба Матронина рођена брата, Михаил и Иван ступила у партију. Михаил је чак постао сеоски активиста (учествовао је у *одузимању имовине* земљацима), присуство у њиховим кућама блажене, која је по читав дан примала народ, на делу и личним примером их учила да чувају православну веру, за старију браћу је било неподношљиво. Они су се из потпуно разумљивих разлога плашили репресија. Жалећи их, као и старце-родитеље (мајка јој се упокојила тек 1945. године) Матрона се преселила у Москву. Почело је скитање по рођацима и познаницима, по кућама, становима, подрумима... Готово свуда је живела без пријаве боравка, неколико пута је само чудом избегла хапшење... Заједно с Мајчицом живе и о њој се старају послушнице.

Пре рата Матрона је живела и у Уљановској улици, и близу Павелецке станице (у кући код саме трамвајске линије), и у Сокољникима (у летњем објекту од шпер-плоче), и у Вишњаковској улици (у подруму код рођаке); такође је живела код Никитске капије, у Петровско-Разумовском је била у гостима код рођака, у Сергијевом Посаду (Загорску), у Царицину... Најдуже је (од 1942. до 1950. г.) живела на Арбату, у Старокоњушенској улици.

Овде, у старинској дрвеној вили у огромној соби од 48 квадрата живела је Матронина земљакиња Ј.М.Жданов с кћерком Зинаидом. Управо у овој соби три угла су заузеле иконе ("одозго до доле"), по сведочанству једног од очевидаца – читав иконостас. Испред икона су била окачена старинска кандила, на прозорима – тешке скупocene завесе (пре револуције кућа је припадала мужу Жданове, који је потицао из богате и угледне породице).

Прича се да је неке станове блажена Матрона напуштала на брзину, понекад чак изненада, готово непосредно пре него што би милиција дошла по њу, упорно молећи рођаке у недоумици да је одвезу на *неко друго одређено место*. Самим тим је од неминовних репресија спасавала не само себе, већ и домаћине који су јој пружили уточиште.

Њен живот је наизглед текао монотono: дању је примала људе, практично ни за тренутак не остајући сама, а ноћу се у миру и тишини молила.

Попут древних подвижника Матрона истински, "озбиљно" никада није легала да спава – само је дремала, лежећи на боку, склупчавши се.

Бујица људи, који су се Матрони обраћали за молитвену помоћ и савет није престала ни након пресељења у град. Прича се да ју је дневно посећивало и по четрдесет

¹ О томе су блажена Матрона и Лидија Јањкова говориле у различито време З.В.Жданов.

људи од којих је сваки долазио са својом несрећом, својом душевном или телесном бољу. Долазили су и познаници из села доносећи са собом цедуљице с питањима земљака и житеља других села... Долазили су и Московљани и људи из других градова који су чули за *прозорљиву* Мајчицу. Други су у Матрони прво видели само народну исцелитељку која изабавља од враџбина и урока, али су касније, након општења с њом схватили да је пред њима човек необичан, свет, *Божји*, и окретали су се Цркви.

С чим су људи ишли код блажене Матроне? С обичним невољама световног човека: неизлечива болест, крађа, одлазак мужа из породице, несрећна девојачка љубав, прогони од стране руководства, губитак посла... Са свакодневним потребама и питањима. На пример, треба ли се удавати? Треба ли мењати место становања или службу?... Ништа мање није било болесника обузетих чудним болестима: неко би одједном *занемоћао*, постао "луцкаст", некога прогањају халуцинације, неко је изненада почео да лаје, некеме су се одузеле руке и ноге... То су такозвани *омађијани* – који су се срели с врачарама, чаробњацима, гатарима; то су људи које је неко "омађијао" (односно бацио враџбине)... Матрона примајући своје посетиоце није одбијала да било коме пружи помоћ (осим оних који су дошли с лукавом намером), и на изненађење присутних сама је наводила имена непознатих људи из удаљених крајева.

С великом вероватноћом можемо да претпоставимо да су код ње долазили и људи који су тражили духовни савет и руководство – за Мајчицу су знали многи московски свештеници, знали су и монаси Тројице-Сергијеве лавре који су дошли на опело, али немамо нека конкретна сведочанства о томе. По непознатим одлукама Божјим, поред Мајчице се није нашао пажљив посматрач и ученик који би био у стању да проникне у тајну њеног духовног делања и да о томе напише поуку потомцима. Знамо само да се осим за помоћ обичним верницима Мајчица молила за цео наш народ. У току рата се молила за победу. Можда је била молитвеница и за цео свет.

Исцељујући болесне блажена Матрона је од њих захтевала веру у Бога и да исправе греховни живот. Тако је једну од посетитељки питала да ли верује да Господ има моћ да је исцели. (Сличним питањем се у своје време преп. Серафим обратио Мотовилову.) Другој даје послушање да не пропушта службу ниједне недеље, да се на свакој исповеда и причешћује... Људе који живе у *грађанском* браку благосиља да се венчају у Цркви.

Како су људи који су је лично познавали запамтили Матрону? Била је мала као дете (није чудо што је људи зову "Матронушка"). С минијатурним, као дечјим ручицама и ножицама, како седи прекрстивши ноге (или скупивши их испод широке сукње), не кревету или на сандуку... Бујна коса с раздељком на средини... Јако склопљени капци... Добро, светло лице... Нежан глас... Она је тешила, умиривала болеснике и паћенике, мазила их је по глави, закрштала, говорила неколико охрабрујућих речи, понекад се шалила, некад је строго разобличавала и поучавала. Давала им је да попију воду освећену њеном молитвом...

Желећи да подигну крајичак завесе над њеним духовним животом неки радознали посетиоци су покушавали да кришом виде шта Мајчица ради ноћу. Једна девојка је видела како је по сву ноћ чинила метаније... Непрестана молитва је помагала блаженој Матрони да носи крст служења људима, што је представљало прави подвиг и мучеништво. Примајући посетиоце, делећи патњу с људима, молећи се за сваког, истерујући демоне из ђавоиманих Мајчица би се пред крај дана толико уморила да чак ни с најближима није могла да разговара, тихо је стењала склупчавши се...

Блажена Матрона није била проповедница у уобичајеном смислу ове речи, није давала поуке као учитељ. Мајчица је уопште мало говорила. Углавном је посетиоцима одговарала на њихова питања, давала конкретан савет како да поступе у овој или оној ситуацији, молила се и благосиљала је. Међутим, неке њене поуке уопштеног карактера људима је пошло за руком да сачувају на снимцима.

Мајчица је учила да се не осуђују ближњи, већ да човек треба да види своје грехове. Учила је да човек треба да се предаје вољи Божијој, да се непрестано моли, да

живи с молитвом, да се често треба крстити и закршпати околне предмете ограђујући се самим тим од зле силе, да се често треба причешћивати Светим Христовим Тајнама, да треба волети старе и немоћне и опрашпати им. Учила је да треба чувати молитвену пажњу на црквеној служби, да не треба придавати значаја сновима. Учила је да се не трчи код духовника у потрази за "старцима" или "прозорљивцима". Оне који су желели хришћанско усавршавање учила је да се не издвајају међу људима по изгледу (црном одећом и т.сл.). Учила је трпљењу невоља...

У поукама Мајчице нећемо наћи противречности са светоотачким учењем, али мислимо да њено призивање није било у проповеди речју – она је проповедала *делом*. Мајчица је молитве увек читала гласно. Они који су је познавали не говоре о неким посебним молитвама, осим оних које су већ биле познате верницима које се читају код куће или у храму. Али ако је овим молитвама, именом Божјим блажена Матрона чинила чуда, зар то није било најјача проповед која укрепљује маловерне?

Причају људи да за време парада (очигледно 7. новембра и 1. маја) није дозвољавала ближњима да излазе из куће и да отварају мале и велике прозоре. Видела је духовну страну онога што се дешавало. Кад би се узбуђена гомила с црвеним заставама и портретима вођа уз звуке револуционарних песама и извикивање партијских парола (као паклена пародија на литију!) кретала улицама Москве демони су испуњавали ваздушни простор и упадали у куће. Шта да раде хришћани кад свет бесни, кад постаје опседнут злим дусима? – Треба да се затворе у станове освећене иконама и молитвом, да не дозвољавају упад у своје куће пуковима демона заједно с уличном буком. Треба добро да затворе врата и прозоре, да не виде и не чују... Није искључено да је блажена Матрона која је често прибегавала алегоријама на тај начин желела све људе да подсети на близину духова злобе и на нужност да држе пред њима затворене "прозоре душе" (тако свети оци називају људска чула).

Уопште, у понашању блажене Матроне, у неким њеним дејствима и речима видљиве су црте јуродивости. Како, на пример, другачије објаснити њено чудно "играње луткама" у детињству, о којем говори А.Б.Малахов?.. Вероватно нису случајни били ни надимци којим је награђивала своје послушнице и *пазителке*, називајући жене и девојке мушким именима ("Сјомка", "Перица", "Јоца"). Очигледно је да се само јуродивошћу, а никако не испољавањем неизмерне гордости може објаснити и одговор Матроне на питање како *човек да се спаси*: "Хватајте се сви за моју пету и спасићете се."

Блажена Матрона уопште није волела виспреност и крила је свој дар прозорљивости задевајући предсказања у шалвив или немаран облик. Тако је оних година када су храмови били затварани и рушени мирно говорила о себјонској Успенској цркви у којој је била крштена и у којој је толико волела да се моли у детињству: "Отвориће се – шта ће друго да ради..." Могуће је да је самим тим Мајчица свима онима који *имају уши да чују*, показивала да је важније васпоставити и чувати неоштећеним храм душе него туговати само због камених и рукотворних храмова.

Тако се наизглед мирно и сигурно, не сумњајући у моћ Божију опходила и с демонима кад се молила за људе које су они опседали.

До последњих дана живота блажена Матрона се редовно исповедала код свештеника који су код ње долазили и причешћивала Светим Христовим Тајнама. Због свог смирења она се као и обични грешни људи плашила смрти и од ближњих није крила свој страх.

Своје последње земаљско уточиште Матрона је 1950. године нашла у подмосковском селу Сходња где се, напустивши собу у Старокоњушенској, настанила код даље рођаке. Посетиоци су је и овде нашли; стално су долазили код ње, доносили своје муке... Нешто пре упокојења, кад је већ била сасвим слаба и болесна ограничила је пријем, али људи су свеједно долазили и неким Мајчица није могла да одбије помоћ. Кажу да је предвидела време своје смрти и да је дала све неопходне налоге...

3. маја 1952. године у Тројице-Сергијевој лаври на парастос је била дата цедуљица за упокојење *новопрестављене блажене Матроне*. Међу мноштвом других она је привукла пажњу јеромонаха кој ји је служио. "Ко је дао ову цедуљицу?" узнемирено је упитао. "Шта, зар је умрла?" (Многи житељи Лавре су добро познавали и поштовали Матрону.) Старица и кћерка које су допутовали из Москве су потврдиле: дан уочи тога, 2. маја, Мајчица се упокојила и тог дана увече ковчег с телом налазиће се у московској цркви Ризоположења у Донској улици... Тако су монаси из Лавре сазнали за упокојење Матроне и могли су да дођу на њену сахрану.

4. мај, у Недељу жена-мироносица, уз присуство мноштва народа извршено је опело и сахрана блажене Матроне. По својој жељи Мајчица је била сахрањена на Даниловском гробљу, да може да "чује службу" (тамо се налазио један од малобројних московских храмова који су били у функцији). Сада је, по Промислу Божијем, гробље окружено храмовима и манастирима, чују се звона Свето-Даниловог и Донског манастира...

Проживевши живот као туђинка и гошћа, немајући свој кутак, блажена Матрона је и сахрањена у туђој оградџи: место јој је дала познаница, служитељка храма Ризоположења.

Након што је прошло више од тридесет година од упокојења старице Матроне њен гроб је постао једно од светих места православне Москве и циљ ходочасништва верника из свих крајева Русије. Још за живота, припремајући се за смрт, Мајчица је све позивала да дођу код ње на гроб и да помињући је за покој душе разговарају с њом, да моле за помоћ (Поново желимо да подсетимо на преподобног Серафима који је звао "дивејевске сиротице" да долазе код њега на гроб и да му као живом причају о својим патњама...). Много је случајева благодатне помоћи и исцељења на гробу блажене Матроне, ред посетилаца се сваког дана повећава, и они као и за њеног живота долазе код Мајчице са својим тугама и нуждама и сведоче о томе да ова помоћ, жива и делатна, не престаје.

Данас Комисија Светог Синода Руске Православне Цркве за канонизацију светаца разматра описе чуда са гроба блажене Матроне и сведочанства о њеном животу.

Подаци о блаженој Матрони до нас су дошли углавном у виду усмених предања. У својој тежњи да прецизно пренесу оно што су видели и чули људи који о томе говоре нису се, наравно, старали о томе да прича има књижевни облик. Због тога се приче ових непосредних сведока одликују искреношћу и изражајношћу.

У овом издању, као и у два претходна, чува се стилска особеност прстонародног разговорног језика са свакодневним дијалозима, пословицама, специфичним обртима... Захваљујући томе као да чујемо живе гласове сведока о чудима и подвизима блажене Матроне. Поседујући детињу веру која не расуђује они без сенке сумње говоре о случајевима "урока" и "мађија", о враџбинама злих људи – својих познаника или суседа и о борби мајчице Матроне (коју називају, као што су је сви за живота звали Матрјона, Матрјонушка или још нежније, с љубављу – Матрјусењка) с овим носиоцима зла.

Изузев извесних скраћивања (не само у погледу садржаја, већ и у погледу лексике и стила) приче се наводе без измена.

За сада немамо других сведочанстава о животу блажене Матроне изузев оних која су сакупљена у овој књизи. Управо на основу њих ће се, очигледно, састављати нови животописи Мајчице. Нарочито драгоцен, најпотпунији и најдеталнији сведочанства о њеним подвизима и чудима наведена су у успоменама Зинаиде Владимировне Жданов, коју је блажена Матрона лично благословила да о њој исприча људима.

Сећања Зинаиде Владимировне Жданов

Од детињства сам познавала Матронушку. Мама је често нас, децу, водила код Мајчице. Навикла сам да живим под њеним руководством и по њеним саветима.

Мајчица је била вршњакиња моје мајке Јевдокије Носков, која је такође живела у селу Себјону.

Док је мајка Матронушку још носила у утроби решила је да будуће дете да у дом кнеза Голицина у селу Бучалки, јер је породица живела у тешком сиромаштву. Пред порођај је сањала да се с неба спустила огромна бела птица и да је слетела на њену десну руку. А лице је било људско и без очију – капци су били чврсто спојени. Кад се девојчица родила имала је управо такво лице без очију. Матронина мајка, веома побожна жена, бојала се Бога и оставила је девојчицу уз себе...

Од седам година Матрјушења је (тако су је звали блиски људи) почела да предсказује, постала је хранитељка целе породице и других људи.

У раним годинама је предсказала да ће у Русији доћи до револуције: "Пљачкаће, рушити храмове и све одреда ће прогањати." Сликвито је показивала како ће делити земљу, како ће похлепно грабити окућнице. Лећи ће на земљу, руке ће испружити напред, само да зграбе више за себе, а затим ће све оставити и побећи којекуда. Земља никоме неће бити потребна. Јањкову, велепоседнику из села Себјоно, саветовала је да све прода и отпутује у иностранство и да је отишао не би видео како је опљачкано све што је стекао и избегао би прерану смрт, а његова кћи Лидија – потуцање.

Мајчица је и мојој мајци предсказала необичну судбину. У селу су се смејали њеним речима, јер је мајка, по њиховом мишљењу била стара девојка (имала је двадесет осам година), ружна, неписмена, без просаца. Моја бака Теоктиста је једном приликом дотрчала код Матроне: "Дошао је просац, удовац (умрла му је жена оставивши четворо деце) да проси Јевдокију. Шта да радимо?" Мајчица подврисну на баку: "Какви просци! Да ли знаш каква је судбина твоје Дуње? Ево овакав ће бити њен младожења – господин с брчићима." Гладила је бркове као да се гледа у огледало – тата је имао такву навику. "Лепотан, читава ће се губернија зачудити! Да се ниси усудила да је удајеш." Бака Теоктиста је отишла кући невесела, а у селу су јој растумачили: "Теоктиста, твоја ће Дуња умрети, ето ти господина."

Након извесног времена Матронушка рече мами: "Иди у Москву, тражи посао." (Мама је на леђима имала дванаесторо сирочади од брата којима је била потребна помоћ.) Мајка је допутовала у Москву, обилазила је један дан, нико је не прима на посао... Вече је, куда да иде? Кренула је на адресу: Арбат, Старокоњушенска улица, код своје будуће свекрве, моје баке по оцу, угледног рода. Раније је код ње служила сестра моје маме, Варвара, омиљена бакина собарица. Моја бака задржа мајку у кући, у кухињи, као помоћну куварицу. Мој отац, Владимир, био је син-јединац, лепотан, имао је невесту – кнегињу Ксенију Шухов.

Једне ноћи је зачуо тајни глас у којем је по унутрашњем осећању препознао глас Спаситеља: "Ожени се Јевдокијом!" Упитао је мајку да ли у кући има нека Јевдокија. "Да," одговори мајка, "у кухињи, помоћна куварица." Отац је отишао у кухињу и кад је видео Јевдокију само што није пао у несвест... До те мере га је уплашила таква судбина!

Убрзо после тога отац је кренуо на праксу (студирао је на Саобраћајном факултету) у Перм у својим кочијама с кочијашем. Иду Молдавијом кроз поље, јули је месец, унаоколо је непроходна шума, и из шуме им у сусрет изађе погурен старац с упртњачом на леђима, у белој ланеној одећи. Отац рече кочијашу: "Скрени с пута, пусти старца да прође!" Кочијаш скрену, а старац застаде и рече: "Владимире, ожени се Јевдокијом!" И оде својим путем. Кочијаш се осврну и рече: "Господине, па нема старца."

Отац је након доласка у Москву почео да иде по храмовима и у једном од њих је угледао икону преподобног Серафима Саровског – исти такав је био онај старац. Опет је требало да иде на праксу, сада већ на целу годину. Његова мајка рече свом мужу: "Даћу му као послугу најружнију и најнеугледнију Дуњу, тако ће све бити мирније!" То је било две године пре револуције... 1917. године сам се ја родила, отац је маму и мене сместио у Сергијев Посад (преко пута манастира је била једноспратница) и долазио је код нас, јер

нас његови родитељи нису признавали. Да се отац није оженио мамом стрељали би га, као многе његове рођаке, који су били блиски цару.

Мој отац је једно време био члан Теозофског друштва (колико се сећам, његов председник је био Бељусин). Отац је био искрени верник и његово упокојење је било блажено, али је у младости, препустивши се због непознавања учења Православне Цркве утицају модерних ветрова, до те мере био обузет овом лажном духовношћу да је чак учествовао у писању међу окултистима и данас познате књиге "Арконе Тарот". Мами се нимало није свиђало што је он ишао на састанке овог друштва, покушавала је да га не пушта, али је он ипак ишао тамо правећи се да иде са мном у шетњу. Састанци су се одржавали у кући на Трубном тргу, тамо су се вршили експерименти на "материјализацији простора". Имала сам око десет година и добро се сећам како су за време ових експеримената из ваздуха на сто падале праве руже. Међутим, Мајчица је саветовала маму да му не брани: "Господ ће га спасити!" и молила се за њега. И заиста, крајем двадесетих година отац је прекинуо све везе с овим друштвом. Сећам се да се још дуго плашио њихове освете.

Моја бака, Теоктиста, је пред крај живота ослепела. Она је била кротка, тиха и смирена, све време се молила... Њен кревет је у углу собе био ограђен ормаром за књиге. Спремала сам испите на Архитектонском факултету. Пре тога сам два пута пала. Трчала сам код мајчице Матрјушењке с молбом за помоћ (у то време је живела у рејону Сокољници). Мајчица је одговарала: "Уписаћеш се, уписаћеш се!" На пријемном је било много људи, а уз то је много деце силних света овог покушавало да се упише на овај факултет, њих су, наравно, примали прве. Наде је било мало, а Мајчица све понавља: "Бићеш, бићеш тамо!" И тако, једног јутра излазим из своје собе у суседну и видим да бака стоји на свом кревету и руком покушава да дохвати нешто на ормару, нешто тражи. Питам: "Бако, шта тражиш?" А она одговара: "Долазио је код мене младић у белој одећи, тако блистав и рекао: "Теоктиста, донео сам ти дванаест свећа, умрећеш данас у пет сати, спремај се." Свом душом сам поверовала да је Анђео предсказао баки смрт и да ће управо тако и бити и рекох: "Бако, кад дођеш трећи дан код Господа Саваота на поклоњење, замоли за мене да ми Господ помогне да се упишем на факултет!" Одговорила је: "Ако Господ допусти, замолићу."

Кад сам саопштила мами: "Бака ће умрети данас у пет сати," она није поверовала, али је ипак позвала лекара. Он је прегледао баку и није нашао било шта због чега би се требало забринути. Мама је испратила лекара, вратила се у собу, сат откуцава пет. "Ето ти на, умрла... Мама, хеј, мама, како си?" Тишина. Прилази и види – седећи, погнуте главе, бака се тихо упокојила...

Полагала сам испите и поново нисам успела. Одговор је био: недостаје ми један поен. Опет одем код Мајчице, плачем, а она ме куцка руком по глави и стално понавља: "Па бићеш, бићеш тамо!" Отишла сам од ње у великом немиру. Прошло је месец дана, предавања на факултету су већ почела.

Једном идем Кузњецким мостом, угледа ме шеф специјалног одељења на факултету и пита: "Зашто ниси на предавањима?" Одговарам: "Нисам примљена." "Како ниси примљена? Хајде са мном..." Води ме на Петровку у Академију архитектуре. Каже: "Седи мало!" А сам оде код директора академије Лудвига – факултет је њему био потчињен. Излази и каже: "Одмах да си отишла на факултет на предавања. Решење о томе да си примљена доћи ће већ данас." Ето тако сам била примљена. Тада ми није пало на памет да је то чудо. Мислила сам да сам се просто свидела шефу специјалног одељења.

И ето, 1941. године Господ ми је открио тајну мог уписа. Почео је рат, у току је била евакуација факултета за Ташкент. У предворју је лежала гомила фасцикли – лични досијеи специјалног одељења које је требало спалити. У овој гомили сам нашао свој лични досије. И шта сам тамо видела? По промислу Божијем, кад сам писала своју биографију у журби сам начинила грешку - написала сам да мој отац ради у НКВД. То је било

подвучено црвеном оловком. (У ствари мој отац, инжењер, радио је у једној организацији која је *била потчињена НКВД-у*).

Раније је моје општење с Мајчицом било следеће: дођем, питам, добијем олакшање, душевни мир и одем. Матронушка је увек говорила кратко, избегавала је сувишне речи, није дозвољавала људима да дуго седе код ње. У јесен 1942. године настанила се код нас у Старокоњушенској улици. То је било овако: дошла сам у Сокољници где је Мајчица лети често живела у малој кући од шпер-плоча која јој је била дата само на неко време. Била је позна јесен. Ушла сам у кућицу, а у кућици је влажна, устајала пара, ложи се гвоздена пећ "буржујка". Прићох Мајчици, а она лежи на кревету, лицем окренута према зиду, не може да се окрене према мени – коса јој се од мраза прилепила за зид, једва смо је одвојиле. Ужаснуто сам питала: "Мајчице, па како то? Добро знате да мама и ја живимо саме, брат је на фронту, отац у затвору, не зна се шта је с њим, имамо две собе – четрдесет осам квадрата, посебан улаз, топлу кућу-вилу! Зашто нисте питали да дођете код нас?" Мајчица је тешко уздахнула и рекла: "Бог је забранио, да касније не пожалиш!"

Убрзо су код нас дошле Мајчица и њена пазитељка Пелагија с малом трогодишњом сиротицом Ниночком, пријавиле смо их на нашу адресу. Ето, ту сам много тога видела... Код Мајчице је понекад долазило по четрдесет људи, шта само нисмо виделе и сазнале...

Ко је била Матронушка? Мајчица је била оваплоћени Анђео-војник, као да је у својим рукама имала огњени мач за борбу против зле силе. Лечила је молитвом, водом... Од рођења је била света, не као други подвижници, који су својим подвизима са временом стекли светост. Она је била мала, као дете, све време је била у полулежећем положају, на боку, склупчана. Тако је и спавала, никад истински није легла. Кад би примала људе седела је прекрстивши ноге, две ручице су биле подигнуте увис, у ваздух; стави прсте на главу човека који клечи пред њом, прексти га, каже оно што је главно за његову душу, помоли се.

Живела је немајући свој кутак, имовину, резерву; ко је позове код њега и живи; живела је од прилога, које није могла сама да расподела. Била је на послушању код зле Пелагије која је све распоређивала, пила и делила својим рођацима све што су Мајчици људи доносили. Без њеног знања Мајчица није могла ни да пије ни да једе. Понекад јој се уста осуше и тужно моли Пелагију: "Жедна сам," а ова јој грубим гласом, пијана, најевши се крадом, лежећи на кревету одговара: "Није ти време да пијеш!" Кријући од Пелагије доносили смо храну и пиће, а Мајчица не узима – понекад данима.

Чинило се да је Мајчица све догађаје знала унапред. Сваки дан њеног живота је био бујица патњи и туга људи који су долазили код ње. Помоћ болесницима, утеха и њихово исцељивање. Узме двама рукама главу човека који плаче, пожали, згреје својом светошћу и човек одлази као на крилима. А она, немоћна, смо уздише и моли се по читаву ноћ. На челу је имала рупицу од прстију, због тога што се често крстила. Крстила се лагано, усрдно, прсти су тражили рупицу... Било је много случајева кад је људима који су долазили одговарала на питања о ближњима: да ли је жив или не? Некоме каже: жив је, чекајте... Некоме да врши опело и помиње за покој душе. Мама је имала другарицу која је три пута добијала обавештење о мужевљевој смрти, а Мајчица стално понавља своје: "Жив је, доћи ће на Казанску! Куцнуће на прозор!..

Рат се завршио, а њега нема па нема, дошао је четрдесет седме године и све је било као што је она рекла! Овај човек Тимотеј Петровић Хиров је умро недавно, пре две-три године. У пролеће 1948. године набавио је икону Мајке Божије "Казанска" и пешке ју је од Кутузовке донео до Царицина где је Мајчица у то време била у гостима.

Кад је почео рат Мајчица је све људе који су код ње долазили молила да доносе врбове гранчице; ломила их је на штапиће једнаке дужине, скидила им кору и молила се. Прсти су јој били све у ранама. Често је говорила да невидљиво бива на фронтима, помаже...

После рата сам, као и многи у то време, била страшно сиромашна, немам шта да обучем, капут ми је изношен, а Мајчица стално понавља: "Све ћеш имати," и на прсте

броји моје капуте. И заиста, после логора никада ни у чему нисам оскудевала. Често сам говорила: "Мајчице, лоша сам, грешна, не могу сама да се поправим (била сам експлозивна, горда, самоуверена итд.), шта да радим?" А Мајчица ми каже: "Ништа, ништа, оплевићемо траву, коров, затим ћемо те напојити млеком и бићеш ти нама добра!"

Знам за случај кад је молитва Мајчице штитила једног човека. То је било за време рата. Овај човек је био на фронту, затим су га упутили у Горки на школовање у десантне јединице. Његова породица је живела у Москви и није имао вести о њој. У школу га нису примили, али је саблазан била велика: да оде у Москву и сазна шта му је с породицом. То се сматрало дезертерством. Да би отишао у Москву у условима рата требало је осим карте да има одговарајућа документа – у возу су стално вршили провере...

Овај човек се молио Николају Чудотворцу и на невиђено је молио Мајчицу за помоћ. Чудом је допутовао до Москве, у возу су свима проверавали документа, а поред њега су пролазили као да га није ни било. У Москви су на станици стајали стројеви војника који су проверавали људе и овде је прошао с молитвом. Допутовао је. Нашао је породицу, његова мајка је одмах отишла код Мајчице, а она јој каже: "Нека твој син живи неко време код куће, нека иде по Москви без бојазни, ја ћу све време бити с њим, све ће се средити." То је било страшно, јер се сматрао дезертером! Међутим, овај човек је веровао без сумње и поступио је како је Мајчица заповедила. Затим се спојио с војском чудом Божјим и по Мајчициним молитвама се борио до краја рата.

Мајчица је много могла да измоли од Бога. С Мајчицом је, као што сам писала, дошла девојчица од три године, Ниночка, Анђео у телу! Ако би јој неко донео нешто слатко, сама није јела, већ је крила испод намештаја, а кад су долазили страдалници питала је: "А имају ли они унучице?" Сиротица је све слаткише давала тој деци. Девојчица је била нешто посебно. И недељу дана пре него што би напунила седам година за један дан је умрла од дифтерије. Сви смо веома туговали и плакали. Мајчица је рекла: "Немојте плакати. Имала би страшно тежак живот и била би велика грешница и погубила би своју душу. Било ми је жао Ниночке и измолила сам од Бога да пошаље Ниночки смрт..." Једном Мајчица рече: "Видела сам Ниночку. Она је у рају, у лепоти, и видела сам како је без страха пришла Спаситељу, Који јој је ишао у сусрет и смело Га упитала: "Господе, а кад ће овамо доћи моја мама?" (Она ме је звала *мама Зина*, своју мајку није признавала – ова је пила, живела раскалашно и страшно је мучила девојчицу, слала ју је по мразу у хладну кухињу, није јој давала ни корицу хлеба, на крају је била лишена материнства.) Господ је одговорио Ниночки: "Детенце, још није наступило време да она дође."

Још нешто о Ниночки. 1959. године муж и ја смо дошли из Магадана где смо били у заточеништву, у Москву, хтели смо да се венчамо, али су све време искрсавале различане препреке. Већ сам падала у очај. Муж се вратио са Севера болестан после можданог удара. И он је хтео да се изврши црквена тајна.

Долазим у храм – свештеник, отац Василије Серебреников, старешина цркве Јерусалимског подворја на Арбату одбија да нас венча: ускоро ће пост, дођите, каже, после поста... Мама оде код њега, а он јој каже исто то. Ноћу сањам: дошла је Ниночка у дугачкој белој хаљини и тако строго каже: "Дошла сам да ти кажем да ћу ти помоћи с венчањем!" Гледам је и мислим како ће ми помоћи кад је умрла? А она као да одговара: "Измолила сам дозволу од Спаситеља..." Ујутру устајем и одједном после службе дотрчава једна познаница и каже: "Отац Василије је молио да вам пренесем да ће вас венчати данас у осам сати увече."

Мајчица је била прозорљивица, утешитељка, наставница; каже једну реч и душа се преокрене. Била је исцелитељка, избавитељка од демонских мука. Муке су биле различите, од разних демона: немоћ, ослабљеност, окамењеност, опседнутост, ђавоиманост... Једном сам је упитала: "Мајчице, а могу ли се истерати демони из човека?" Рекла је: "Могу, али је то спојено с муком – треба прекинути дисање, као да човек умире и то је готово немогуће издржати." Имала је једну послушницу, Дашу, која је веома молила

Мајчицу да је избави од једног недуга. Мајчица се сложила: "Лези на под," и почела је да се моли, а кад је наступио главни моменат клупко се подигло и затворило душник, Даша је завапила: "Не могу, остави ме." У Јеванђељу по Марку (9, 26) овај тренутак је добро описан: кад је Спаситељ исцељивао ђавоиманог нечисти дух "повикавши и изломивши га врло, изиђе; и би као мртав тако да многи говораху: умрије."

Често се дешавало следеће (истина, не са свима): стави прсте на главу и каже: "Јаој, јаој, сад ћу ти поткресати крила,² завијај, завијај мало!" "Ко си ти?" пита, а чује се како нешто зуји у човеку. Мајчица опет каже: "Ко си ти?" а он почне да зуји још јаче, а онда она каже: "Добро, мало је ратовао комарац, сад је доста." Почне да се моли и човек постаје све тиши и тиши. Једном су четири мушкарца довезла старицу. Она је махала рукама као ветрењача, а кад јој је Мајчица прочитала молитве, онемоћала је и постала као пудинг.

Мајка једне моје познанице, Катарине Жаворонков изненада се разболела од падавице. Довезли су је код Мајчице. Од врата је пузала до Мајчице. Она је напето седела погнувши се, раширених руку. "Јаој, кога су освојили!" каже. Прочитала је молитве, а затим се обратила болесници: "Сама не могу да изађем с овим на крај, ако ми сама будеш помагала живећеш, треба да се причешћујеш сваке недеље." Једном је пропустила Причешће – одмах је уследио страشان напад. У њиховом стану су живели муж и жена, постили су на празнике, облачили поцепану одећу и трчали по ходнику кикоћући се, ударали ногама као копитама. Мајчица је рекла Катарини (пре рата, након што је њеној мајци било боље Мајчица је дуго живела код њих у Уљановској улици): "Ако човек згрчи човека, Бог ће помоћи, а ако Бог згрчи, нико не може да помогне!" Тако је и било. 1953. године Каћа се вратила из логора, а ову врачару су на рукама износили напоље, стављали је у колица – била је парализована и потпуно се осушила.

За време рата Мајчица је Каћу спасила од затвора. Каћа је у време глади фалсификовала бонове за шећер. То се открило и ствар је предата суду. Казна је била неминовна. Кажњавали су строго. Мајчица је умиривала родитеље: "Лично ћу бити на суду. Каћи се ништа неће десити." И шта се десило? Судија је питао ко је оптужен, Каћа је одговорила: "Ја." Он: "Ма, није могуће!" Она: "Ја сам." Он поче да се смеје, била је тако комична (ставила је шешир с широким ободом) и затворио је предмет. Народ у судници поче да се буни: "Све кажњавају, зашто ову нису казнили?!"

Код Мајчице је долазила нека католкиња, оставио ју је муж. У кући преко пута, прозор у прозор, живела је једна жена, она га је омађијала. Он је волео Хељу и сина и говорио је: "Хеља, мила, ја те волим, али ме је она везала, не могу да се избавим од ње!"

Једном Хеља дође – рида и показује како јој је израсла грба. Сви смо пипали, нисмо могли да верујемо: на леђима има грбу, масну, оштру као у камиле. Недељу дана је Мајчица читала молитве за Хељу и грба је нестала.

Кад сам се вратила с Колиме једном сам срела Хељу у храму. Испричала ми је да је постала православна и да је Мајчица у њеном животу учинила многа чуда.

Мајчица се често шалила и на питање *како се спасити?* одговарала: "Хватајте се сви за моју пету и спасићете се, и не одвајајте се од мене, држите се јаче!"

О сновима је говорила: "Не обраћај пажњу на њих; сни бивају од лукавог – да растроје човека, да му закупе мисли."

У наше време људи који су недавно постали верници, нарочито млади, врше опсаду свештеника, траже духовнике и да је само то, потребни су им разни. Путују по манастирима у нади да ће наћи наставника, а спасава само Бог. Трчећи по разним оцима човек може да изгуби духовну снагу и правилно животно усмерење. Мајчица није одобравала оваква трагања. Много нам је говорила: "Наступа време прелести. Многи ће пасти у њу преко оних, који их варају. Ако идете код старца или код свештеника по савет молите се да му Господ да мудрост да вам да правилан одговор."

² Ово је значило лишити демона моћи да мучи човека, али не истерати га потпуно.

Мајчица је често понављала: "Зашто осуђивати друге људе? Чешће размишљај о себи. Свака овчица ће бити окачена за свој репић. Шта те брига за друге репиће?"

Једном ми је Матрјонушка рекла: "Иди у храм и не гледај никога, моли се затворених очију или гледај неки лик, икону. Немој да се интересујеш за свештенике и њихов живот и немој трчати, немој тражити прозорљивце или старце. Свет лежи у злу и у прелести и прелест – обмана душа ће бити јавна, пази се." Онима који су је питали за савет да ли да иду у манастир није давала благослов, говорила је: "Ако хоћеш да служиш Богу моли се код куће, буди тајна монахиња (или монах), немој да се издвајаш међу људима, немој да носиш црну одећу."³

Догодио се и следећи случај. У мају 1946. године једна од жена које су биле блиске Мајчици, Тања, довела је жену-комесара у кожном браон капуту, која је тек била допутовала из Берлина. Муж јој је погинуо на фронту, безбожница... Син-јединац јој је полудео. Каже: "Помозите ми, водила сам сина у Базел, европски лекари не могу да помогну, дошла сам код вас из очајања! Немам више куда да идем."

Мајчица се исправила: "Господ ће излечити твог сина, а хоћеш ли ти поверовати у Бога?" Она: "Не знам како да верујем!" Тада је Мајчица замолила за воду, рекла "гледај" и почела је у њеном присуству гласно да чита воду изнад молитве, затим су налиле воду у флашицу и Мајчица је, дајући јој флашицу рекла: "Одмах сад да си отишла у Кашченко,⁴ договори се с болничарима да га чврсто држе кад га буду изводили. Они ће се плашити, а ти се потруди да га попрскаш овом водом у очи и обавезно попрскај тако да допадне и до уста."

Прошло је много времена и брат и ја смо били сведоци кад је ова жена други пут дошла. На коленима се захваљивала Мајчици говорећи да јој је син здрав. Било је овако: дошла је у Кашченко и учинила све што је Мајчица заповедила. Тамо је била сала; с једне стране баријере извели су сина, а она је ушла на други улаз. Флашица с водом јој је била у џепу. Син се батргао и викао: "Мама, баци, шта ти је то у џепу, немој да ме мучиш!" Запањило је како је то сазнао? Брзо му је прснула водом у очи, вода је доспела у уста и одједном се он зауставио, очи су му постале као раније и рекао је: "Како је добро!" Убрзо су га пустили. Причао је мајци да се лети за време распуста као студент треће године факултета на Криму забављао с девојком која је пред његов одлазак захтевала да се ожени њоме. Рекао је: "Не могу, студирам." Она: "Онда те нико неће имати..." и појавила се поред њега, невидљиво за друге црна жена са истока која га је све време мучила.

Једном сам рекла: "Мајчице, како ми је жао, што нико од људи неће сазнати каква чуда чините именом Божјим," а она ми одговара: "Како неће сазнати? Сазнаће!" А ја: "Па ко ће то да напише?" "Ко? Па ти ћеш написати..." Нисам мислила да пишем, а ето после четрдесет осам година треба... Тако су се испуниле речи Мајчице. Записала сам оно главно што се са мном догодило и што сам видела својим очима.

Једном приликом кажем: "Мајчице, нерви," а она: "Какви нерви, у рату и у затвору нема нерава... Треба владати собом, трпети. Људи обавезно треба да се лече, тело је кућица, Богом дана, треба је поправљати. Бог је створио свет, лековите траве и то се не сме занемаривати."

Мајчица је говорила: нема психичких болести, постоје духовне – немоћ, ослабљеност, ђавоиманост, опседнутост разним духовима злобе... Догодио ми се следећи случај: једном сам уочи празника светитеља Николаја Чудотворца у децембру легла да спавам и одједном осећам како ми таман облак улази у главу и гура ме. Ум ми се

³ Мајчица није давала благослов да се иде у манастир у одређеном историјском времену и не можемо са сигурношћу да кажемо да није правила изузетке за неке људе. Познато је да су Мајчицини савременици, такође изванредни подвижници отац Валентин Амфитеатров и отац Алексеј Мечов ретко давали благослов да се иде у манастир, прим.ред.

⁴ Московска психијатријска болница под називом "П.П.Кашченко" (данас под називом "Н.А.Алексејев"), прим.ред.

помрачио и ужаснуто сам повикала: "Мама, лудим!" Мајчица из друге собе: "Брже, брже код мене!" Мајка ме је одвела код Мајчице, она ми је ставила руке на главу, прочитала молитву, па сам се повратила.

Кад се неко жалио на болести и немоћ Мајчица је говорила: "Дошла вила-равиојла." После узимања свете воде све немоћи и болести нестају. Има привидних болести, њих шаљу... Сачувај те Боже да подигнеш нешто од ствари или новца с улице."

О чаробњацима је Мајчица говорила: "За онога ко је ушао у савез са силом зла и почео да се бави врачањем нема излаза. Човек је слуђен. Не сме да се обраћа гатарам, оне једно излече, а души нашкоде – омађијају је."

1974. године за време лета сам живела на селу. Имала сам сусетку надрилекарку, људи су јој се обраћали за помоћ. Једном смо седели на клупици поред њене куће, поред је пролазио комшија с две кофе воде на обрамици. Она је брзо скочила дограбивши у кући кутлачу, захватила воду у комшијиној кофи. Притрчала ми је и гурнула кутлачу у уста: "Пиј!" Одгурнула сам кутлачу, али ми је мало воде ипак доспело у уста. Сат времена касније ми је позлило и једва сам дошла до Москве. Отишла сам код лекара, лекарка ме је прегледала, замолила је да причекам, довела је још једну лекарку. Обе су рекле: "Под хитно на операцију. Тумор од двадесет сантиметара." Замолила сам да то одложе како бих све средила за мајку од деведесет година и болесног мужа. Дале су ми десет дана. Кући сам дошла сва очајна. Каћа ме је назвала телефоном, све сам јој испричала. Она ме је само упитала: "Да ли пече?" Одговарам: "Као ватра пали." Она: "Немој да се секираш, бачене су ти чини; доћи ћу да ти кажем како да се лечиш." Дошла је и каже: "Три пута ујутру испирај болесно место светом водом! Мајчица је тако лечила. Читај молитве и умивај се." (Мајчица је дуго година живела код њих у Уљановској улици." После првог пута било ми је боље, а онда је бол потпуно прошла. Отишла сам код лекарке. Поново је довела своју колегиницу. Обе су биле зачуђене и било им је непријатно: "Ништа не схватамо, нема никаквог отока." (О свему томе постоји забелешка у мом лекарском картону.") А могло је да дође до непотребне операције.

Кад сам поново дошла у село врачара је упитала: "Шта је, хоће ли бити операција?" – знала је шта је радила.

Мајчица је говорила о изузетној сили свете богојављенске водике. Учила нас је: "Умивајте се светом богојављенском водом почевши од главе, да тече наниже, до краја ногу, омивајући цело тело. Свете воде треба мало сипати у шољу и допунити до врха обичном водом." Говорила је да се водом *критења*, на празник Богојављења освећује сва Црква и човек, а *јорданском* водом, уочи Богојављења освећују се земља, трава, извори и сва твар која живи на земљи.

Ноћу се Мајчица молила, дремала је склупчана, у полулежећем положају. Једном сам ноћу гледала крадом: погнула се и разговарала с неким невидљивим, затим се окренула према мени и каже: "Јој-јој-јој, зашто то радиш?"

Једном сам чула како се Мајчица обраћала једном свима познатом лицу.

У то да реч продире свуда могла сам да се уверим на сопственом искуству. На један од Васкрса док сам била у логору лежала сам на кревету и размишљала о кући, о брату и мами који су остали код куће и тако сам јасно видела кућу, како се завршила празнична служба у Москви, како мама иде кући, како она и брат седају за сто. Толико сам пожелела да им честитам празник и гласно сам рекла у бараци: "Мама, Серјожа, Христос воскрес! Христос воскрес! Христос воскрес!" Ускоро сам од мајке добила писмо у којем је писала како су у три сата ноћу она и брат чули мој глас и моје речи.

Мајчица је била потпуно неписмена, а све је знала и о свему је имала познање. 1946. године требало је да браним дипломски рад "Министарство ратне морнарице" (тада сам студирала на Архитектонском факултету у Москви). Мој руководилац је био Јемељанов; он ме је, не знам због чега, све време прогонио. За пет месеци ниједном ми није дао консултације одлучивши да "обори" моју диплому. Две недеље пред одбрану

изјавио ми је: "Сутра ће да дође комисија и утврдиће неодрживост твог рада – пројекат ти је крзав" Кући сам дошла сва у сузама. Отац ми је у затвору, нема ко да ми помогне, издржавала сам маму, једина нада је била да дипломирам и радим.

Мајчица ме је саслушала и каже: "Ништа, ништа то није, одбранићеш! Увече ћу да пијем чај, па ћемо поразговарати. Једва сам дочекала вече и Мајчица ми каже: "Идемо ти и ја у Италију, у Фиренцу, у Рим, да погледамо дела великих мајстора..." И поче да набраја улице, зграде! Зауоставила се: "Ево палаци Пители, ево другог дворца с луковима, направи исто као тамо: три доња спрата великим циглама и направи два лука за улаз." Била сам запањена њеним знањем. Ујутру сам дотрчала на факултет, ставила индиго на пројекат и браон тушем све исправила. У десет сати је дошла комисија. Погледали су мој пројекат и рекли: "Да, добро је испао пројекат, одлично изгледа – браните!"

Једном јој рекох: "Мајчице, како је жалосно што не видите каква је земља и какав је свет." А она: "Бог ми је једном отворио очи и показао ми је свет и творевину Своју. И сунашце сам видела, и звезде на небу, и све што је на земљи, земаљску лепоту: планине, реке, зелену траву, цветове, птичице."

1941. године сам се удала за атеисту (брак је био грађански) и то не из љубави, већ зато што ми је спасио брата. Заклела сам се да ћу му бити верна жена. После рањавања муж је био упућен у Горки. У то време Мајчица је била у Загорску у гостима и ја је нисам питала за савет. У Горком је мој муж почео да ради у штабу. Почео је да пије, да долази касно, говорио је: "Посао, посао!"

1942. године сам дошла у Москву и упутила се код Мајчице. Лети је живела у рејону Сокољники. Улазим и кажем: "Ја сам се, Мајчице, удала." А она ће на то: "Што ме ниси питала! Остави га!" "Заклела сам се Богу да ћу му бити верна жена." А она ће мени: "Тај грех узимам на себе, а ти иди кући; твој муж је код куће – разболео се. Кад дођеш одмах му реци: "Борја, дај ми Тањино писмо да прочитам," – кад прочиташ остави мужа! А то што је спасио твог брата – он би то и тако урадио." Цео пут од Сокољника сам ишла и плакала – да уништим живот, издржавам стару мајку, факултет нисам завршила!

Долазим, муж се разболео, код куће је; улазим у собу и одмах питам: "Боро, дај ми Тањино писмо." Он механички вади коверат из џепа и одмах ужаснуто тражи да га вратим." Како си сазнала? Само што сам добио писмо." Писмо је било од келнерице Тање с којом се забављао. Тако сам напустила мужа.

После татиног хапшења (у јесен 1941. године) нашла сам се у незавидној ситуацији. Рат, мајка коју морам да издржавам, Москва је опустела, сви су побегли, немам где да се запослим. Отишла сам код Мајчице, а она ми каже: "Немој да тражиш посао, сам ће ти доћи." И заиста, једном је код нас свратио неки човек, пријатељ нашег познаника. После рањавања био је шеф неке канцеларије и примио ме је да радим као секретарица.

За оца је Мајчица говорила: "Жив је, жив је, вратиће се. А пре тога ћете добити писмо од њега, написаће где је и замолиће да сачувате књиге." Шест година касније добиле смо такво писмо; у њему је био лекарски запис да је отац веома слаб. (Отац је писао и раније, али како се испоставило, комшија који се доселио у нашу кућу и којег је отац примио из осећања самилости, их је бацао. Ово писмо је наша познаница случајно нашла у канти за ђубре.") Покушале смо да пошаљемо пакет, али пошта не прима – забрањено је. Одем код Мајчице, а она каже: "Причекајте, наћи ће се човек и сам ће слати пакете." Тако се и збило. У цркви на Арбату, у Филиповској улици мами је пришла непозната жена и рекла: "Знам за вашу несрећу, радим у одељењу за слање пошљаци владине платформе на Курској железничкој станици – помоћи ћу вам." И то није све, још нам је помагала с намирницама, сама је носила тешке сандуке с пакетима и молила се да срећно стигну. Отац је преживео и вратио се.

За време рата шеф канцеларије у којој сам радила шаље ме с економом на службени пут у Рјазан да нешто довозем, заменим. Одбијам: не умем. Мајчица каже: "Иди, све ћеш урадити и на крилима Божјим ћеш се вратити кући, а ја ћу се молити за тебе."

Отпуговали смо, али се у Рјазању није нашло ништа за нас, упутили смо се у Рјашск. Село по село, отишли смо двадесет пет километара од Рјашска. Трампили смо се. Натоварили смо санке, по пет пудова, а од пута је далеко. Одлучили смо да кренемо, а унаоколо су брежуљци, јаруге. Изгубили смо време, март је. Устали смо рано ујутру и кренули по леденој кори преко снега. Превалили смо три километра. Сунце поче да пече, снег као суво зрневље, поче да пропада. Вукли смо, вукли и обоје пали, задихани, онемоћали. Да бисмо се опоравили почели смо да гутамо снег. У очајању одједном повиках: "Никола Угодниче, помози, пропадох!" Није прошло ни минут кад економ подиже главу и рече: "Гледајте, видите, црна тачка нам се приближава." Нисам стигла ни да одговорим кад видех – по јаругама-сметовима иду санке, дођоше до нас. Човек пристојног изгледа у црном старинском сељачком капуту до земље с црном скуфијом на глави каже: "Због неког разлога сам одлучио да скренем с пута, очигледно, по вас." Натоварио нас је, нисмо могли да се освестимо. Пита: "Куда да вас возим?" Кажем: "До Рјажска," а он ће ми рећи: "Па треба да идете у Рјазањ, у Москву." Као да сам се удрвенила, чак се нисам ни зачудила. "Довешћу вас до Рјазања." Поче да се смркава. Он каже: "Да останемо, да преноћимо." Насред поља одједном видим усамљену кућицу. Уђосмо – унаоколо су иконе, љубазан старчић, ватра у пећи је подложена. Сели смо на под, наслонили смо се на пећ и одмах смо заспали због свега што смо доживели. Рано ујутру кренули смо на пут. Кочијаш, не питајући нас ништа, долази до железничке станице, узима моје санке: "Брже, брже, воз одлази." Прилазимо и чује се прва сирена за полазак. Не може се сести, вагони с грејањем су препуни. На вратима мушкарци стоје као живи зид, не пуштају. Он показа руком: "Померите се, пустите их да седну." И они се беспоговорно померише. Људи подигоше санке и ми се нађосмо у возу. Толико ми се спавало, ни хвала им нисам рекла и ништа нисам осећала. Долазим кући, а Мајчица каже: "Је ли, на чијим си крилима долетела?"

И ево, прошло је тридесет година пре него што сам схватила на чијим. Како је Господ дуготрпељив и милостив! Преселили су нас у Медведково с Арбата. Долазим у храм Покрова Пресвете Богородице, на доњи спрат, палим свећу Николају Угоднику... Господе, па то је био он, велики чудотворац, исти лик видим испод митре. Почех да дрхтим. И све то ми се догодило по молитвама Мајчице!

Од тада је моја душа испуњена захвалношћу и топлим, безграничном љубављу према светитељу Николају, нашем брзом помоћнику. И тек сада зачуђено постављам себи питања: како су санке могле тако брзо да дођу до нас, како је коњ могао да прође преко дубоких јаруга по снегу који пропада? Због чега се помоћ појавила истог тренутка? Каква је то кућа била међу непрегледним пољима? Како је кочијаш сазнао одакле смо и како нас је довезао непосредно пред полазак воза?

Мајчица је често говорила да се бори с чаробњацима – са злом силом, да невидљиво ратује с њима...

Код Мајчице су између осталих долазили и "црни" погле чега се разбољевала. За борбу с њима плаћала је болестима. Причала ми је како је дошло до тога да више не може да хода: ишла је кроз храм после Причешћа и знала је да ће јој прићи жена која ће јој одузети способност да хода. Тако се и догодило: "Нисам то избегавала – таква је била воља Божија!"

Једном сам чула следећи разговор. Дошао је код Мајчице старац милог лика, с брадом, достојанствен, пао је пред њом на колена сав у сузама и каже: "Умире ми син-јединац." А Мајчица се сагла према њему и каже: "А како си му урадио? На смрт или не?" Он одговори: "На смрт." А Мајчица каже: "Иди, одлази од мене, нема разлога да долазиш код мене."

После његовог одласка Мајчица је рекла: "Чаробњаци знају Бога! Кад бисте се ви молили тако као они кад преклињу Бога за опроштај због свог зла!"

Било је време кад је Мајчица живела у пећини сатане, у стану код врачаре (није могла да бира – ко је узме). Ову причу ми је испричала Верочка коју сам слабо познавала, она је често посећивала Мајчицу у току рата и била је код ње и раније. Живела је ван града – на станици Подлипки. Радила је као конструктор у војној фабрици. Једном је дошла код Мајчице, а ова седи с подигнутим рукама. Верочка пита: "Шта вам се десило?" А Мајчица каже: "Ево види шта је Митрофану и мени урадила газдарица," и показује чиреве испод обе руке. Затим позва блаженог Митрофана и каже: "Покажи шта имаш!" Он спусти панталоне, а тамо се види кила – оток велик као бокал. Мајчица каже Верочки: "Спаси нас, брже иди на Немачко гробље и налиј нам воде с крста Господњег." (На овом гробљу се налазио чудотворни образ Спаситеља – бронзана статуа – с крстом у руци.) Било је већ око десет сати увече. Мајчица је дала два канистра, један с водом, други празан и Верочка без размишљања креће. Долази на гробље, а оно беше затворено. Обишла је све унаоколо и негде је наша пролаз. Статуа се налазила на центру гробља, на простору испред немачке цркве. Било је четрдесет степени испод нуле, месец је јарко сијао. Наша је статуу – она је сва блистала... Вода је лагано текла с руке Спаситеља у канистер. Верочка је стајала – није хтела да иде, није осећала страх. Ма куда да оде – Спаситељ је гледа светлим, блиставим погледом. Кад се вратила било је већ касно. Мајчица каже: "Брже, брже квасите крпе и стављајте облоге мени и Митрофану."

Блажени Митрофан је био Божји човек, сав живот је провео у скитању. Довежен је из Петрограда у дане револуције још као дете у женски манастир поред Вјазме код игуманије Саре. Живео је у игуманијиној келији под њеном личном бригом и помагао је сестрама да шију јоргане.⁵ Међутим, није дуго тамо живео. Мати Сара му је рекла: "Манастир ће ускоро опустети, све ће растерати, мене ће да ухапсе, а тебе благосиљам да туђинујеш." Цео живот је проживео без куће, рођака, ствари, ишао је од једног до другог човека. Ни данас не знам одакле је. Једном ми је рекао да су његови родитељи живели у Михајловском дворцу, а он је остао сироче. Сви су га познавали: "Гледаш у поље, у ражи је црна глава с дугом косом – то иде наш Митрофан." Он и Мајчица су код нас живели све време рата. 1948. године блажени Митрофан је ухапшен, осуђен на двадесет пет година и упућен у Молдавију. И он је био велики прозорљивац и раб Божји. Мајчица га је веома волела.

Тако, дакле, следећег дана Верочка је била код Мајчице, на телу више није било никаквих трагова. Верочка каже Мајчици: "Већ сам закаснила, нећу стићи на последњи воз, да преноћим код вас!" А Мајчица одговара: "Трчи што пре, стићи ћеш на последњи електрични воз, а овде не смеш да ноћаш, сад ће код газдарице – наше врачарке да дође читав пук демона и не смеш да будеш овде, а и твоја мама ће да се секира." Верочка је потрчала и успела да ускочи у последњи вагон електричног воза који је одлазио. Ето, тако је Мајчица плаћала за своја добра дела и за љубав према људима.

Догодио се још један случај. Верочка је допутовала код Мајчице на станицу Сходња и одједном Мајчица каже газдарици: "Сакриј брже Верочку, долази нам врачарка, сакриј је од ње!" Сакрили су је иза завесе. Мајчица каже: "Нећу дуго с њом причати, она ће брзо да оде." Помолила се, улази ова жена. Мајчица јој рече: "Шта је, не можеш да седиш тамо па си овамо допутовала? Немаш шта да радиш овде, болесна сам, легла сам да спавам," – и испратила је.

У дане демонстрација Мајчица је све нас молила да не излазимо, да затварамо прозоре и велике и мале, врата. Пукови демона су заузимали читав простор, цео ваздух и обузимали су све људе. Учила нас је да не заборављамо да закршгамо храну и да нарочито ноћу све да спремамо и покривамо: "Силом Часног и Животворног Крста спасавајте се и браните се!"

Једном сам упитала Мајчицу како то да је Господ допустио да толико храмова буде срушено, а она ми рече: "То је воља Божија, смањен је број храмова зато што ће верника

⁵ У току првих година после револуције многи манастири су и даље пос тојали у виду радних задруга, прим. ред.

бити мало и неће имати ко да служи." Упитах: "А зашто се нико не бори?" Она: "Народ је под хипнозом, није при себи, страшна сила је ступила на сцену... Ова сила постоји у ваздуху, свуда продире. Раније су мочваре и непроходне шуме биле место обитавања ове силе, зато што су људи ишли у храмове, носили крстове и куће су биле заштићене иконама, кандилима и освећењем. Демони су пролетали поред таквих кућа, а сад зли дуси насељавају људе због неверја и зато што одбацују Бога."

Мајчица нам је често на делу показивала шта се дешава и шта ће се десити... Више пута ми је говорила: "Не тугуј, ускоро ће цео педесет осми⁶ члан да укину, неће бити онога што је било." (У логору ми је ово предсказање помагало – са сигурношћу сам знала да њене речи неће пропасти и то ми је давало наду. Тешила сам друге заробљенике, нарочито оне, који је требало да одробијају двадесет пет година.) Питала сам: "Мајчице, а кад ће то бити?" "После рата! Прво ће да скину Стаљина, затим ће после њега бити владари, све један горе од другог. Опљачкаће Русију. Онда ће "другови" после рата да крену да пугују по иностранству, распашће се и сломиће зубе. Неки од њих ће тамо видети други живот и схватиће шта је добро, а шта је лоше и да је погибелно и даље тако живети. И појавиће се у то време Михаил,⁷ подигла је руке горе, ставила руку на срце и на главу – ето какав ће бити! Пожелеће да помогне, све да промени, да преврне... Али, кад би само знао да ништа неће моћи да промени и да ће за то да плати, убиће га – ничега се тога не би латио! Почеће смутње... распре... једна партија ће ићи против друге... ићи ће по кућама и питати: *за кога сте?* Почеће клање." Питам: "А шта онда да одговоримо?" "Одговарајте: ми смо људи верујући, кога Господ да, тај ће и бити."

Биће дато олакшање на кратко време. "Удахнућете ваздух, али на кратко... Све ће бити: и молебан на Црвеном тргу и парастоси за убијеног Помазаника Божијег и његову породицу." Рекла је: "Цабе се цар Николај одрекао престола. Није требало то да ради, приморали су га. Пожалио је народ, животом је платио! Унапред је знао свој пут."

"Затим ће доћи они од раније и биће горе него што је било! Како ми је жао свих вас! Доживећете до последњих времена. Живот ће бити све гори и гори. Браните се крстом, молитвом, светом водом, честим причешћивањем... Пред иконама нека увек горе кандила. Доћи ће време кад ће пред вас да ставе крст и хлеб и да кажу: *бирајте*. Изабраћемо крст." "Мајчице, а како ћемо тада да живимо?" Она: "Па, помолићемо се, узећемо замљице, направимо лоптице, помолићемо се Богу, појешћемо и бићемо сити!"

Ниједна реч Мајчице није била, а да се није испунила. 1943. године једном приликом ми је Мајчица рекла: "У кући треба имати једну собу која гледа на исток, у соби сто – Престо Божји, за молитве, на њему се не сме јести и пити." То ми је некако промакло, јер нисмо имали ни собу која гледа на исток ни своју кућу. И прошло је четрдесет шест година и њене речи су се испуниле. Брат и ја, старци од преко седамдесет година, нисмо хтели да градимо, али је брат сањао покојног блаженог Митрофанија који је ушао у собу и строго рекао: "Градите, градите, градите!" Кућу нам је градио Сам Господ, јер тада нисмо имали грађевинске материјале и све је било веома тешко. Грађевина је кренула као по лоју, све је ишло од руке и кућа од брвана је подигнута. Тог лета је умрла једна монахиња од деведесет три године. Дали су нам сто и брат га је довезао у нову кућу. И шта се десило? Убрзо после доласка у Москву једном приликом на исповести отац Александар ми рече: "Чувајте сто који сте добили од мати Марије, то је изузетан сто. Кад је умирала лично ме је молила да га сачувам. Тај сто је Престо Божји на којем се у току првих година после револуције служила тајна Евхаристије, служили су епископи и Патријарх Тихон лично, велики људи наше Цркве, на њему се не сме јести и пити." А у кући имате једну собу која гледа на исток.

⁶ Политички члан по којем су били осуђени милиони невиних људи, прим. ред.

⁷ Мислим да се ово предсказање не односи на М.С.Горбачова.

Говорила је: "Кад умрем упалите ми свеће за покој душе, најјефтиније, долазите на мој гроб. Све ми поверавајте, а ја ћу вам говорити шта да радите и како да поступате. Наступа време прелести, не тражите никога иначе ћете се преварити."

Имала сам школску другарицу. Није ми била симпатична, али као да се прилепила за мене. Покушала сам да учиним нешто како би поверовала у Бога и она поче сваки дан да иде у цркву која се налазила у близини њене куће. Једном Митрофан, који је тада живео код нас рече: "Шта је то, да ли Гаља иде у цркву?" Ја: "Да." А он: "Какво је то идење – само иде и лиже иконе! Гора је од Татарина и Јеврејина." Успротивила сам се, кажем: "Мајчице, Гаља је постала верница!" А она ће мени: "Каква верница!" Стално доказујем своје, а Мајчица: "Ма, добро, добро, ко доживи – причаће." И шта се испоставило? Гаља је била тајни сарадник НКВД. Испоставило се да је то злокобан човек по мене. Иследник, пуковник Гарбузов ми је говорио: "Да није било неке Г. ви не бисте били овде."

Ухапшена сам 6. јануара 1950. године. Оптужена сам по педесет осмом члану – "црквено-монархистичка група". Тешко је било, требало је бранити невине душе. Предмет је био огроман. На ислеђивањима сам често предухитравала иследника и моји одговори су га често доводили у ћорсокак. Наводила сам документе и предмете који су лежали на његовом столу. Био је принуђен да позива друге иследнике да присуствују на испитивањима. Питао је Каћу да ли се бавим хипнозом и магијом. (Каћа и ја смо робијале у исто време, само у разним ћелијама.)

Кад се Мајчица преселила код нас увек се исповедала код свештеника, оца Димитрија из храма на Красној Пресњи. Овај свештеник је често долазио код нас. Пелагија јој је једном рекла: "Да ли знаш ко је он? Позови другог!" Мајчица је одговорила: "Не смем, тако треба."

На ислеђивању је било много чуда. Мајчица је невидљиво обарала оптужбе. Ради мене је био позван хипнотизер и један записник сам потписала под његовим утицајем. Страшно ми је и да се сетим. Све време је тражио да га гледам у очи и понављао: "Криви сте, криви сте!" Осећала сам да падам у бездан и у неку огромну кривицу. Кад су ме позвали да потпишем копију записника нисам могла себи да поверујем – лаж против брата који само што се био вратио из рата и много тога другог. Прецртала сам свој потпис. Било ми је јасно да ово може да се понови. Молила сам се, молила сам за помоћ и одједном сам се сетила да против хипнозе треба изговарати деведесети псалом "Живиј в помошчи Вишњаго..." У ћелији се наша жена која је овај псалом знала напамет и ја сам га цео дан учила напамет. Ноћу су ме опет позвали, поново је овај човек захтевао да га гледам у очи. Без страха сам гледала и изговарала псалом. Хипнотизер је био ван себе, викао је тако да су му од напетости искочиле вене на лицу и на рукама, стављао ми је руке на рамена. На крају је сав обливен знојем пао на кожни диван и рекао: "Ништа не могу с њом да урадим."

После изузетно тешког испитивања освестила сам се и схватила да лежим на поду у канцеларији иследника... Свест ми се враћала полако, у слепоочницама сам осећала тежину као олово, једва-једвице сам разабирала звуке. Очигледно је да је био позван лекар, осетила сам на глави добру руку и чула речи: "Шта сте јој урадили!" Вероватно су ми дали инјекцију. Ставили су ме на столицу. Затим су ме двојица војника вукла ходником ухвативши ме испод руке, као сноп сламе. "Тако ти и треба, контрашице!" Бацили су ме у самицу преко гвозденог кревета, глава ми је пала и отишли. Нисам имала снаге да се померим, крв ми се слила у главу, а не могу да се попнем на кревет. У свести ми је била само једна молба: "Помози, помози, Господе!" И тада зачух строги глас: "Не заборави, Бог се никада не да ружити. Милост Божија је увек с човеком, молитва Богу никад неће пропасти." С муком ипак подигох главу на ивицу кревета и падох у несвест. Не сећам се колико сам тада лежала. И касније сам морала да преживим много тога страшног у тамници и логору. Чврсто верујем да сам остала жива само по молитвама Мајчице.

После мог хапшења Мајчица је поживела свега две године – сагорела је помажући нам. Каћа и ја смо схватале шта је могло да очекује Мајчицу. Молила сам се: "Нека се деси нама, само не Мајчици."

У току рата код нас је живео блажени Митрофан и после рата нам је често долазио у госте. Пре него што сам отишла на робију он је ухапшен у Вјазми, дали су му двадесет пет година. И ово је била отежавајућа околност.

Мама ми је написала и послала у логор последње речи Мајчице упућене мени: "Нека се ничега не плаши, ма како страшно било. У води неће потонути и у ватри неће изгорети, нека то зна и нека живи као мало дете – дете се вози у санкама и нема никаквих брига – Господ ће све Сам уредити!"

Мајчица је била човек и нису јој били туђи наши страхови. Пред смрт је дошао отац Димитрије да је иповеди и она се веома бринула да ли је исправно прекрстила ноге и руке. Отац Димитрије каже: "Мајчице, није ваљда да се и ви плашите смрти?" "Плашим се."

После смрти Мајчица је многима помагала. Јавила се мом будућем мужу који је такође био у логору и рекла да је она мати Матрона. У рукама је имала шољу чаја. Ставила ју је на ноћни ормарић рекавши: "Хајде да попијемо чај заједно; ти ћеш Зину још видети, а мене више никад." Убрзо после овог сна била сам послата у тундру и сваки траг ми се изгубио на годину и по дана. Тако је она умирила мог будућег мужа, а он је имао пресуду на двадесет пет година. (Био је син свештеника који је погинуо у логору.) 1995. године мене су рехабилитовали и остала сам у Магадану да помажем мужу, затим су њему скратили казну на десет година и пуштен је на слободу, али с "вучјим" пасошем – с налогом да до краја живота живи на Северу. Поднели смо предмет на поновно разматрање. Годину дана је прошло, а одговора нема па нема. И одједном сањам: Мајчица облачи генералски мундир из царског доба, с официрским еполетама, пругастом траком преко рамена и ставља на груди мноштво значака, а ја је питам: "Мајчице, шта је то?" Она одговара: "То су одликовања – моје заслуге пред Богом." Питам: "А где сте се спремили кад сте се тако обукли?" Она незадовољно: "Како куда – код Самог Бога Саваота на поклоњење, јер до сад у вези с предметом Ростислава нема одговора!" Ја: "Мајчице, зар се и тамо о нама бринете?" А она: "А где да вас денем!"

После извесног времена предмет мог мужа је поново размотрен и дато му је право на одлазак и лична карта.

На гробу Мајчице су ми људи, који је никад нису видели, причали о њеној великој помоћи. Нека старица је живела са сином и снахом у једнособном стану. Син је изненада умро. Жена је почела да води развратан живот, а старица је била принуђена да се потуца и да ноћи проводи на железничкој станици. Три године се страшно мучила, молила се, али помоћи није било. Једном јој је у храму неко посаветовао да оде на Даниловско гробље, на гроб мати Матроне. Отишла је, била је тамо неколико пута, са сузама је молила за помоћ. Неколико дана касније дотрчава снаха и каже: "Удала сам се, па сам променила место боравка..." Старица је била спасена. Снаха се ускоро вратила: "Пријави ме поново да ту станујем, не знам како сам се одрегистровала!"

Десило се и следеће. Испричала сам познаницима-верницима за гроб Мајчице и све што знам о њој. И две жене које се међусобно нису познавале у различито време су кренуле код ње и нису могле да нађу гроб. Почела је киша, било је време да иду. И обе су завапиле: "Мајчице, па где си? Где је твој гроб?" И одједном је жена која је стајала поред гроба зачула: "Ај-ај-ај!" А друга, која је стајала у близини, такође чује: "Ај-ај-ај!" Једна од њих је Верочка, архитектица која ради у Даниловом манастиру, а друга је Дусја, проста жена, верница. Дусја је причала како јој је Мајчица помогла. Била је принуђена да поднесе молбу за отказ на послу (није била у добрим односима с руководством). Две недеље касније престала је да иде на посао. Прошла су три месеца и нису јој давали отказ, а нису јој давали ни документа – spremали су тужбу због недоласка на посао. Дусја је на гробу

Матронушке са сузама молила да јој помогне. И одједном је јасно осетила шта треба да ради: "Сама их тужи." Тужила их је. На суду су почели да је оптужују за то да није предала петнаест поткошуља у складиште. Одједном устаје јавни тужилац и почиње да брани Дусју. Захтевао је да јој се плате сви дани и да јој се на кућу пошаље радна књижица. То је било право чудо.

За живота блажене Матроне нико од људи који су је ближе знали није сумњао у њену светост. И после њеног упокојења верници су наставили да исто тако долазе код ње, као код живе... Још за живота Мајчица је једном приликом рекла: "После моје смрти на мој гроб ће долазити мало људи, само блиски, а кад и они умру, опустеће мој гроб, само ће понекад ретко неко доћи... Али након много година сазнаће за мене и кренуће у гомилама за помоћ у својим невољама и с молбама да се помолим за њих Господу Богу и свима ћу помагати и све ћу чути."

Кад је на свет изашло прво издање ове књижице⁸ Мајчицино предсказање се обистинило. Поворке људи у непрестаним потоцима од јутра до вечери долазе да моле помоћ на њеном гробу. Она и даље носи исти подвиг као и за живота помажући патницима који код ње долазе. Кад је Мајчица живела код нас видела сам како би увече, изгубивши снагу тихо стењала због овог огромног бремена, а ноћу се молила за све који су је молили за помоћ и за цео наш народ.

Мајчица је говорила: "Ако народ губи веру у Бога сустижу га несреће, а ако се не каје, пропада и нестаје с лица земље. Колико је народа nestало, а Русија је постојала и постојаће. Молите се, молите, кајте се!"

Чиме је жива Русија? Још дише остацима своје светости и уз велику помоћ невидљивог света. Мајчицу је Бог послао да се бори против власти зла, против следбеника сатане, да прославља Бога. Она је појава изливања Светог Духа Оца Небеског на земљи, Његове љубави према нама, помоћи људима који пате. Све људе који су јој се обраћали за помоћ Мајчица не само да је исцељивала, већ их је и упућивала на прави пут – осим чаробњака који су је нападали, а она је због њих боловала, али је водила битку против њих поражавајући их.

Пред очима ми је увек лик Мајчице. Она није била строга, није учила, била је трпељива према гресима, самилосна, топла, милосрдна, увек радосна, трпела је своје муке, патила од болести не жалећи се. Пратила ме у животу од самог рођења. Сад, кад се мој живот на земљи приближава давно очекиваном крају, кад је све ближе и ближе велики и страшни дан Суда Божијег, све се грчи у муци. Видимо велику битку између добра и зла и ове силе се боре за сваку душу, за свако живо биће. Зла сила уништава саме изворе нашег живота и да није милости Творца нашег према нама више на земљи не би било оних који се спасавају. Цео пакао би отворено наступио са свим оружјем: биоенергетичари, чаробњаци, факири, магови, врачари, астролози, "летећи тањир" и свакаква друга гадост обрушава се на творевину Божију – човека, на сву твар и на сву лепоту земаљску. Демони се уселавају у људе, као у своје куће, све оне који признају моћ зла и све који се обмањују лажљивим обећањима снаге, здравља, продужетка живота. Ови људи постају саучесници, робови царства сатане.

Живот, који је прошао излази ми пред очи – и у свему што се у њему испреплело тако се јасно сад види десница Божија, која управља...

Прошло је време мучеништва, али мучеништво може да буде и бескрвно. "Јер не ратујемо против крви и тијела, него против поглаварства, и власти, и господара таме овога свијета, против духова злобе у поднебесју" (Ефес. 6, 12).

Мајчица Матрона се целог живота борила за сваку душу која је код ње долазила и освајала је победе. Овај венац мучеништва пронела је кроз читав живот. Никад није

⁸ "Прича о животу блажене старице Матроне", Коломна, 1993.

туговала, није се жалила на тежину свог подвига. Не могу да опростим себи што ниједном нисам пожалила Мајчицу иако сам видела како јој је било тешко, како је боловала због сваког од нас!

Најлепши дани мог живота су дани кад је Мајчица живела код нас. Светлост ових дана греје ме и дан-данас. У кући су испред икона горела кандила, љубав Мајчице и њена тишина покривали су душу. У кући су били светост, радост, спокој. Био је рат, а ми смо живели као на небу. Живот ван светости и православне вере је најцрњи пакао, греховни сан.

Приче о чудима блажене Матроне

Прича Ксеније Ивановне Сифаров,
сестре од тетке снахе блажене Матроне

Ја, девојачко презиме Сифаров Ксенија Ивановна, родила сам се у Тулској области, у селу Себјону Епифановског рејона. Моји родитељи су Сифаров Иван Васиљевич и Татјана Павловна. Мој деда с мајчине стране Прохоров Павел Иванович служио је као председник црквеног одбора у цркви Успења Пресвете Богородице у селу Себјону. Лично је присуствовао крштењу Матроне Никонов. Родитељи су јој били већ у годинама. Имала је два брата, Ивана и Михаила и сестру Марију.

Ево приче мог деде: "Два дана пре крштења у црквену стражарницу је свратио уморан пролазник, свештеник отац Василије из села Борјатино, које се налази на пет километара од Себјона. То је било уочи неког празника. Управо овај свештеник је крстио детенце Матрјушењу. Кад ју је за време крштења свештеник уронио у крстионицу из крстионице се до плафона подигао стуб - или паре или лаког миомирисног дима," не сећам се тачно. Деда је причао да се свештеник неописиво зачудио: "Крстио сам веома много деце, али такво нешто видим први пут и ово дете ће бити свето."

Матрјушењка је од рођења била слепа, а на грудима је, на телашцу, имала избочину у виду крста, као с распећем Исуса Христа.

Све што знам је по причи мојих родитеља. Кад је Матрјушењка мало порасла спавала је зими с родитељима код пећи да јој не буде хладно. Дешавало се да се родитељи пробуде, а ње нема код њих, зову је, а она одговара: "Ево ме!" Испоставља се да ноћу седи у предњем углу и игра се иконама. Како је могла да их дохвати, скине и стави на сто и да сама сиђе? Умирује родитеље: "Спавајте, брзо ћу доћи." То су били њени први задивљујући поступци. Кад је почела да расте једном је замолила мајку: "Мама, дај ми кокошије перо, само велико." Дали су јој пера, изабрала је највеће, одрала га, па рече мајци: "Мама, видиш ли ово перце?" Мајка каже: "А зашто да га гледам, па ти си га, Матрјушењка, одрала," а Матрјушењка одговара: "Ево овако ће одрати нашег Цара-баћушку." Мајка се уплаши: "Тако не сме да се прича!.."

Једном се пробудила и каже својој мајци: "Мама, спремај се, ускоро ће моја свадба." Мајка је отишла код свештеника, испричала му; свештеник је дошао код њих, причестио Матронушку – увек су је причешћивали код куће по њеној жељи. И одједном, после неколико дана, долазе и долазе кола у њихову кућу, долазе људи са свим невољама и тугама, довозе болеснике и сви због нечега траже Матрону. По пет или шест кола сваког дана, а некад и више. Матронушка им је читала молитве и веома многе је исцелила. Мајка јој каже: "Матронушка, шта је то?" Матронушка је одговарала: "Па рекла сам ти да ће бити свадба." Код ње су долазили издалека, али нико никога није обавештавао и нико никоме ништа није говорио, већ су долазили...

Једном Матронушка рече: "Мама, иди код свештеника, код њега у архиви, у том и том реду, четврти одоздо, стоји књига, а у њој је изображена икона Царице Небеске "Взисканије погибших". У нашем храму нема такве иконе. Иди и реци свештенику да је донесе." Свештеник се томе веома зачудио, али јој је донео књигу, нашли су ову икону и

она рече: "Мама, наручићу овакву икону." Породица је била сиромашна, мајка се растужила, чиме ће је платити? Матронушка је заповедила женама из села да иду по свим црквама у срезу да сакупе помоћ. Благословила их је. Оне накупише свега: и новца, и хлеба, и путера и јаја... У граду нађоше уметника. Матронушка упита: "Можеш ли да насликаш ову икону?" Он одговори да му то није први пут. Матронушка му заповеди да оде и да се покаје за своје грехове, да се исповеди и причести. Уметник рече: "Дајте да сликам." Матронушка упита: "Јеси ли сигуран да ћеш насликати ту икону?" Уметник одговори да ће насликати, узео све и поче да слика. Прође доста времена, напослетку уметник дође код Матронушке и рече да му ништа не полази за руком. Матронушка му каже: "Иди, покај се за своје грехове, ти си убио човека." Спопао га је страх, откуда је могла да зна? Онда је поново отишао код свештеника, покајао се, поново се причестио, дошао је код Матронушке, замолио је за опроштај што се није одмах покајао. Она му рече: "Иди, сад ћеш насликати чудотворну икону Царице Небеске "Взисканије погибших". Код ове чудотворне икони долазе људи са сваким болом, с било каквом болешћу, обраћају јој се и она помаже. Ако нема кише, ако је суша, износе је на ливаду, ставе на сред нашег села и моле се, служе молебан и још не стигну да дођу до куће, а већ почиње киша.

Допуна З.В.Жданов

Кад сам била девојчица од једно осам година лети сам живела код баке у Себјону и била сам присутна на таквом молебану. Ишло је мноштво народа, напред су носили барјаке и ову чудотворну икону. Био је јули месец, страшна суша. Литија је дошла до реке Дона, отприлике три километра и зауставила се на обали, поред правалије. Почео молебан... Ја некако посрнух и падох са стрме провалије у реку. Дон је на том месту био веома дубок – свима застаде дах. Смрт је била неминовна. Међутим, Царица Небеска, "Взисканије погибших" чудом заустави овај пад на самој ивици тамне воде... Молебан се настави. С песмама и молитвама кренусмо назад у Себјоно, нисмо стигли да уђемо у храм кад поче да лије киша.

Прича Антонине Борисовне Малахов

Родила сам се на осам километара од села Себјона, у делу Подмоклоје, сад живим у Москви.

По причама моје мајке знам за Матронушку, да је била прозорљива... Родила се слепа. Није јој било ни три године, а трудила се, пузила је у угао код икона. Матронушкина мајка је била дубоко верујућа, водила је малу Матронушку у храм, затим је она ишла и сама, дође у цркву, стане, онако мала, поред зида, моли се, очи јој затворене – слепа је, као да спава... (Матушка Матрона је до седамнаесте године могла да хода.)

Матронини родитељи, Димитрије и Наталија су волели да иду у храм заједно; и једном се на празник мајка облачи и зове Димитрија, а он одби, није отишао. Код куће је читао молитве, певао је; Матрона је такође била код куће. А мајка, која се налазила у храму, размишљала је о свом мужу: "Ето, није дошао", и све време је била узнемирана. Литургија се завршила, Наталија дође кући, а Матрона јој каже: "Ти, мама, ниси била у храму." "Како нисам била? Само што сам дошла и скинула се!" А девојчица каже: "Отац је био у храму, а тебе тамо није било!"

Село Себјоно је саграђено у облику слова "П", Матрона је живела у кући где је на "П" хоризонтална линија.

Једном је Матрона још као сасвим мала девојчица, рекла мајци: "Ја ћу сад да одем, а сутра ујутру ће бити пожар, али ти нећеш изгорети." И стварно, ујутру је почео пожар, код породице Козлов се запалила сушара. Замало да изгори цело село, ветар је почео да дува на другу страну села и мајчина кућа остаде цела.

Једне јесени Матронушка је седела на земљаном насипу који су направили око куће до прозора, ради топлоте. Мајка јој каже: "Зашто седиш? Хладно је, иди у кућу." Матрона одговара: "Не могу да седим код куће, тамо ми подмећу ватру, боду ме вилама." Мајка јој каже: "Нема тамо никога." Матрона одговара: "Па ти, мама, не разумеш, сатана ме искушава." То се касније није понављало.

У детињству се блажена Матрона играла луткама. Односно, шта подразумевати под речју "играла"? Носила је широку хаљину. Направили су јој много лутки ручне израде и она је бацала по једну лутку за пазух и оне као да су скакале кроз хаљину и падале. Тиме је, како су касније људи дошли до закључка, показивала да ће мајке убијати своју децу у утроби.

Једном је моја тетка Анисја кренула код Матроне са својом тетком Татјаном. Татјана иде отвореног срца, а Анисја каже: "Ма немој, шта она зна! Шта може да нам каже?" Међутим, кад су дошле, Матрона рече: "Татјана нека уђе, а ова нека иде код онога ко зна." И није је примила.

У Ушћу је, на четири километра од Себјона живео неки човек који није могао да хода. Матрона је рекла: "Нека крене ујутру код мене, нека допузи. До једно три сата ће допузати." Пузио је ова четири километра, а од ње је отишао ногама. Ицелила га је.

Матрона је још говорила да је велики грех шминкати се, да човек квари и унакажава образ људске природе, допуњава оно што Господ није дао, ствара лажну лепоту, што води у разврат и да ће ти људи бити у паклу.

Баба Ана је сломила прст, отишла је код Матроне, а успут је мислила: "Боље ми је да идем у Берјозовку, код оне бабе што намешта кости," али је решила да прво сврати код Матроне. Кад је Ана дошла Матрона каже: "Мама, ко је то дошао? Ана? Па ти си, Ана, хтела да идеш у Берјозовку да исправиш прст, па иди, иди!" Кренула је, треба да се иде седам километара. Дошла је, а баба јој рече: "Па где ти је сломљен прст? Здрав је!" Ето, дакле, док је ишла, Матрона јој је исцелила прст.

Неки мушкарац је дошао у Себјоно у храм, купио је много великих свећа и палио их је на сваком чираку. Парохијани кажу: "Не жали новац," а Матрона је то чула па каже: "Не пали он свеће, него стубове поставља, зато што треба да гради кућу." Матрона је често долазила у свој храм у Себјону и увек је стајала с леве стране певајући тихо уз појце.

Блажена Матрона је отишла из Себјона отприлике 1925. године зато што су се њена браћа Михаил и Иван односили према њој с презиром, били су против тога да народ долази код ње. Оба брата су били комунисте, а Матронушка им је својом вером у Бога сметала, а и плашили су се за свој положај и за родитеље.

На три километра од села Шчепено биле су мале као колоније, по пет кућа, у пољу. Тамо су живеле две сестре тета-Наташа и тета-Шура. Оне су примиле просјакињу Прасковју (сви су је звали Пањка) и живеле су утроје. Имале су коња и краву. И њима су одузели "имовину" – запленили су им коња и краву.

Тада је Шура отишла у Москву да издејствује нешто и уједно да сврати код Матроне. Кад је дошла код рођака пита их за Матронину адресу. А они неће да јој дају адресу: "Ти си лепа, стално идеш с просцима, немаш шта да тражиш код Матроне." Кад је легла да спава усни сан: прилази јој Матрона, ставља јој на главу златни венац, каже: "Нису те пустили код мене, а ја ти дајем златни венац." Ујутру устаде и рече рођацима: "Нисте ме пустили код Матроне, а она ми се у сну јавила." И крену на пријем код Калињина, стаде у ред. А ред је био за недељу дана. Била су јој потребна документа, људи виде да је са села, питају да ли има личну карту. "Ево," одговара, "испод пазуха ми је, кад ме позове, показаћу." (Личну карту, наравно, није имала, одакле у то време њој, сељанки?) Неочекивано јој је пришла непозната жена и рекла: "Хајдете са мном, провешћу вас на друга врата." Провела је околу, попеле су се на шести спрат и ушле у кабинет Калињина. Он каже: "Седите, шта вам се десило?" "Узели су нам коња, краву и земљу," одговара Шура, "јел' треба да умремо од глади?" "Не, то је неправилно, све ће вам вратити. Идите,

немојте да се секирате. Следећег дана је отпутовала кући. Тета-Наташа је дочекује: "Шурка, па где си била? Све су нам вратили – краву, коња." Тако су и живеле као самостално домаћинство. Шура је умрла млада, у тридесет трећој години. Једном је Пањка сањала тета-Наташу, убрзо пошто је умрла. Пањка је пита у сну: "Како Шурка тамо живи?" "И ја добро живим," одговара тета Наташа, "а Шурка живи много изнад мене, у врту, лепо."

1952. године мама и ја смо биле код Матронушке пред њену смрт. Имале смо адресу на којој је Матронушка живела. Прво смо дошле у Старокоњушенску улицу код Јевдокије Михајловне,⁹ из нашег села. Имала је велику собу, од око четрдесет квадрата, иконе одозго до доле, у три угла. Матронушке тамо више није било... Јевдокија Михајловна нам је испричала да је Мајчица отишла у Сходњу, дала нам је њену адресу. Пред полазак Матронушка је упозорила: "Одлазим, тако треба. Против свих нас се спрема нешто страшно, не смем да будем овде, тако ће бити боље..." И раније је било тако. Комшије су се жалиле што људи стално долазе, чак и пуковници колима долазе. А времена су била стаљинска.

Тако је и било. Ноћу су дошла три пуковника и три војника из МГБ, опколили су кућу, уши. Јевдокијина кћерка Зинаида је лежала у кревету, видела их је и почела да се моли да само њу ухапсе, а не мајку и брата. Показали су налог за хапшење Зинаиде. Она је одлазећи пала на колена пред икону "Взисканије погибших" (Мајчицина друга икона коју је наручила од уметника) и молила се (мислила је да се моли у себи, а испоставило се да је наглас): "Царице Небеска, нико не може да ми помогне, ни мајка, ни брат, само Ти, у Твоје руке предајем свој живот!" Одвезоше је. Сина Сергеја су лишили права да ради у струци, запослио се у фабрици као радник.

Јевдокија Михајловна ми је дала да прочитам Зинаидино писмо, које је писала с Колиме: "Мама, немој да се секираш, Мамусик (тако су звали Мајчицу) ме свуда чува у свуда је са мном." Мајчица се у сну јавила Зинаиди и она је разумела да је умрла; написала је писмо мајци – тачно, дан њене смрти. Јевдокија Михајловна је причала да су после кћеркиног хапшења и њу вукли по иследништвима на Лубјанки, да су јој претили. Отпутовала је у Сходњу код Мајчице са својом несрећом, а она јој је рекла: "Само немој да плачеш, моли Царицу Небеску и моли се Богу, а њима ништа немој да одговараш, с њима немој да се препиреш. Моли се Господу, моли Царицу Небеску и више ти ништа не треба. Главно је да не плачеш, да се не секираш. Зинаида неће нестати, вратиће се."

Све познанике су испитивали, забранили су да се иде код њих – "непријатељи народа". Мајчицу су избацили из Москве и последње место њеног боравка је и остала Сходња, где је и умрла.

Мајчицин живот је био пут скитања, без пристаништа. У Москви је живела на многим местима, селила се с места на место, ко је узме. Пре рата је дуго живела код Жаворонкових у Уљановској улици (пре хапшења оца Василија¹⁰).

Живела је у Пјатницкој, код Никитске капије, у Петровско-Разумовском (у Сламеној стражарници), у Сокољникима, у Загорску, у Царицину и на другим местима. Ако ћеш да живиш – живи, а осим Јевдокије Михајловне нико је није пријавио за место боравка, сви су се у то време плашили.

Јевдокија нам је дала Мајчицину адресу и ми одосмо у Сходњу. То се дешавало у рано пролеће, вероватно у марту, снег је био велик. Допутовали смо електричним возом, а даље треба да се иде око један километар пешке до њене куће. Дођосмо, излази нам у сусрет домаћин: "Код кога ћете?" "Па ми," кажемо, "идемо код Матроне." "А она, знате, не прима." "Како не прима, толико смо времена ишли..." "А чији сте ви?" "Па, ми смо," кажемо, "исто отуда где се она родила." "Онда, идите, своје вероватно прима."

То су били последњи дани њеног живота – у мају је умрла.

⁹ Жданов.

¹⁰ Свештеник Василије је муж Матронушкине послушнице Пелагије. Док је био на слободи Мајчица је живела с њима.

Ушли смо, а њена послушница каже: "Не може да вас прими." Имале су земљани под у гостинској соби, а у кући дрвени; мама и ја смо пале на под на колена и плакале, молиле смо се, много смо плакале што нас не прима – значи, грешне смо.

Вероватно смо двадесетак минута клечале, затим се отворише врата друге собе и Матрона рече: "Добро, нека уђу, нека, нека уђу."

Тада сам имала двадесет две године, а мама – шездесет. Уђосмо. Ја уђох дрхтећи.

Прво мама поче да разговара с њом, а ја сам стајала поред ње. Мама рече: "Лоше живим с мужем." Матрона јој одговара: "А ко је крив. Ти си крива, зато што је Господ нама глава, а Господ је у мушком обличју, и ми, жене, морамо да се потчињавамо мушкарцима, ти мораш венац да сачуваш до краја свог живота. Ти си крива што лоше живиш с њим."

Маму су удали за човека, којег није волела... Мајчине речи су преокренуле њен живот. После ових речи мама је почела да се моли. Касније су она и отац почели складно да живе.

Ја сам у Москви живела одавно, годину дана је прошло како сам дошла из села и радила сам на веома тешком радном месту, у котларници Прве градске болнице, допремала сам врелу воду у породилиште. Прљавштина, прашина, било ми је страшно. Закључавала сам се тамо ноћу и мама је са мном ноћила, јер, била сам млада и ноћу су куцали, плашила сам се. Ноћу смо се тамо молиле, у тој котларници. То је било пре Матроне, још пре него што смо ишле код ње. Кад смо се виделе поче да прича са мном: "Где радиш? Ух-ух! Узеће те одатле." А ја тамо у болничкој управи никога нисам познавала и мислим: "Ко ће мене узети? Ко ме сам ја потребна."

Две недеље касније позива ме главни лекар и каже: "Ти си девојка паметна, писмена, узећемо те да радиш као шеф магацина." Кажем: "Плашим се, нећу умети." "Умећеш. Ако те неко буде вређао, доћи ћеш код мене и ја ћу ти у свему помоћи." Ето, тако сам почела да радим као шеф магацина, а затим сам прешла у књиговодство.

Још ми је рекла: "А шта си ти то намислила, да учиш? Иди, иди, сад је такво време, треба учити." А ја сам мислила да учим за медицинску сестру, али се рат недавно завршио и још ми је остао страх да ће ме изненада позвати у рат, па сам се плашила да идем да учим. Међутим, кад ме је она благословила почех да учим. Затим ми је још рекла: "Твоја судбина је далеко, ови просци који ти се сад удварају нису твоји, твоја судбина је далеко."

Тада сам имала двадесет две година, а удала сам се у двадесет деветој години. Тачно је рекла. Још је казала: "Касније ћеш живети добро-добро, нећеш знати колико пара у новчанику имаш." Ево, ни сад не знам колико новца имам. Други броје, пребројавају, а ја никад не знам. На пример, данас немам пара, а сутра се обавезно појаве, не знам одакле дођу, али дођу.

На опроштају нас је Матрона позвала да дођемо код ње, рекла је: "Погните главе," и благословила нас је...

Почетком маја смо опет хтели да одемо код Матушке. Долазимо код Јевдокије у Старокоњушенску улицу да сазнамо да није случајно тамо, а она нам саопштава да је Матрона умрла и да ће је сутрадан у шест сати увече, значи, трећег маја, донети у храм Ризоположења. Онерасположиле смо се, било нам је неиздрживо жао што је више нећемо видети, шта сад да радимо? И кренусмо кући.

Мама и ја смо планирале да трећег маја одемо у Загорск код преподобног Сергија... Али, кажемо, сад нећемо ићи у Загорск, иначе нећемо стићи да сутра испратимо мајчицу Матрону. Легле смо да спавамо. Одједном Матрона у пола пет буди маму: "Устај, устај брже, свуда ћете стићи, идите у Загорск, свуда ћете стићи." Истог тренутка се спремисмо и кренусмо у манастир, тамо смо однеле цедуљицу за новопрестављену блажену Матрону. Очигледно да нас је послала тамо да обавести о својој смрти. Тако су и у Тројице-Сергијевој лаври сазнали за смрт Мајчице и монаси су допутовали из манастира уочи сахране и на дан сахране. У Сергијевој лаври су добро познавали Мајчицу, често је тамо одлазила у госте. На парастосу је свештеник узео нашу цедуљицу и рекао: "А ко је

дао цедуљицу? Ко је дао цедуљицу? Није ваљда умрла?" Очигледно да су је многи тамо познавали. Кажемо: "Ми смо дале. Да умрла је. Данас у шест сати ће је донети у храм Ризоположења у Москви." Вратиле смо се, стигле смо, чак смо два сата чекале да је доведу. Ковчег с њеним телом је стајао на средини цркве, лице је било откривено. Руке су јој биле тако мале, бучмасте, као у детета и сви су прилазили и целивали руке.

Сви људи, који су били у цркви су плакали: изгубили су најдрагоценије – путеводитељку у животу, како живети без ње? Такав је ослонац била, каже реч и не размишљајаш, не кидаш се, све тако и буде...

Не могу да опишем шта сам осећала у цркви, нешто необично, као да сам ледбела у ваздуху...

Извршено је опело, све су урадили како треба и четвртог маја је сахрањена на Даниловском гробљу. Падао је снег, сећам се као сад. Дошао је аутобус. Неко је ишао аутобусом, а неко пешке, до гробља нема пуно. Сахрањена је тамо где се и сада налази. Долазе људи, пале свеће на гробу, свештеници служе парастосе. Тамо код ње гори наугасиво кандило од дана кад је сахрањена.

У Добрињинској, где сам живела на брзину су рушили куће и нас су раселили. Тада сам ишла код Матроне на гроб рано ујутру, пре посла и молила сам да ми помогне у тешким тренуцима.

Живела сам са сином и молила Матрону да ми дају стан, као што је законом предвиђено, преко тога ништа нисам молила.

Сви су већ били расељени, остале су само породице са по двоје људи. И нас су позвали на комисију, решавају колику квадратуру да нам дају. Шеф гледа документа. Серјожа је имао једанаест година, требало је да нам дају једнособан сан, а он је написао решење за малогабаритни двособни стан. Одмах сам схватила да је Матрона помогла. Три дана пре тога, у ноћ са суботе на недељу сањала сам Матрону. Стојимо син и ја поред гардеробе – ту су ми стајале иконе. Мајчица Матрона отвара врата која воде у нашу собу. Сама је у широком сарафану, коса седе... Отвара врата и слаже тако велико брдо, готово њене висине, само што не могу да разаберам, као да је магла, да ли су то јабуке или крупна јаја. Окреће се према нама и каже: "То сам вам ја донела!" Одмах сам схватила да нам је то она донела стан. Серјожа и ја смо одмах отрчали у цркву, затим на гробље, помолили смо се, заблагодарили. И заиста смо добили двособан стан, какав нисмо очекивали.

Још пре него што сам се пензионисала, годину дана сам молила Матрону да добијем већу пензију, да буде довољно за храм. И нашла сам нека допунска документа и добила пуно пензију, сто тридесет две рубље. А касније сањам, као да сам дошла у болницу да посетим Матрону. Кажем: "Матронушка, добила сам пензију!" А она: "Ох, како се радујем због тебе, како се радујем!" Види се да се молила за мене.

Један свештеник ми је рекао да Матрону помињем као свету. Тако сам и почела да радим негде седамдесете године. После пола године сањам је: долази код мене на свој гроб и каже: "Још нисам света, немој да ме зовеш светом," и опет почех да јој се обраћам као блаженој Матрони.

На Васкрс 1989. године на Матронин гроб су дошле две жене, којима су биле бачене чини, једна је имала око четрдесет година, а друга тридесетак. Стајала сам покрај Матрониних ногу, код хроста, а оне код главе. Било је десетак људи. Једна од те две поче да виче: "Ох ти, Матрона! За све се молиш, Матрона!" Ја јој кажем: "Стави главу на Матронин гроб, ту где се налази Мајчицина глава." Она не може, нешто јој смета. Кажем: "Стави, стави, не бој се, погни главу, стави." На крају је ставила главу; али почеше да јој се тресу ноге и она поче да пада на земљу у грчевима. Затим је то прошло. Устала је, постало јој је лакше.

На гробу су лежала фарбана јаја. Кажем јој: "Узми три црвена јајета." Она: "Да? Да узмем три јајета, да узмем?" и пружа руку, а рука све лебди изнад јаја и никако не може да их узме. "Узми, узми," кажем, "не бој се." А друга стоји поред и виче: "Немој да узимаш

фарбана јаја, немој да узимаш фарбана јаја, не узимај!" На крају је ипак узела и пита: "Шта да радим с њима?" Кажем јој: "Стави у џеп, сутра ћеш их појести, *то ти је од Матроне*." А друга узима прстохват песка и одмах ставља у уста и почиње да жваће, да гута и да виче. Затим без икаквих потешкоћа узме јаје. Обе утихнуше, умирише се, попричаше с нама и кренуше. Више их нисам видела. Ето како делује сам гроб и присуство Мајчице.

Блажена Матронушка је још за живота говорила: "После моје смрти долазите код мене на гроб. Како сам примала људе, тако ћу и примати." Блажена Матрона је три дана пре своје смрти рекла да ће се преставити Господу. Питали су је: "Матронушка, како да живимо? С ким ћемо сада остати, с ким ћемо се саветовати?" Она је одговорила: "После моје смрти долазите на гроб, помагаћу вам и молићу се за вас исто као за живота. Разговарајте са мном, поверавајте ми сваку своју несрећу, ја ћу вас видети и чути; шта кажем вашој души, то и радите."

Прича Ане Филиповне Виборнов,
кћерке Ксеније, која је за живота блажене Матроне
била председник црквеног одбора у себјонској цркви

Матрона је кршена у нашем храму, у стражарници при цркви заједно с мојим татом. Прво је кршген тата, а затим она. Кад је била уроњена у крстионицу неописиви миомирис је запахнуо целу стражарницу. Сви су се зачудили: "Шта то тако мирише? Шта је то?" А свештеник је рекао: "Ова девојчица је дарована од Господа. Она ће бити праведница." Свештеник је још рекао њеној мајци: "Ако она нешто замоли обавезно се директно мени обратите и немојте се стидети, говорите шта треба."

Једном је Матронушка рекла: "Мама, стално снивам икону "Взисканије погибших". Мати Божија нас моли да дође у цркву." Окупиле њу се жене, Матронушка их је благословила да скупљају новац за икону по свим селима.

Неки човек је дао рубљу преко воље и његов брат је дао копејку ради подсмеха. Кад су паре донели Матрони, она је прегледала сав новац, нешто је тражила, нашла је ову рубљу и копејку: "Мама, врати им, они сав новац кваре."

Чим су паре биле сакупљене одмах су кренули у Богородицк и тамо наручили икону "Взисканије погибших". Кад је икона била готова послали су једног човека да то јави. Затим су узели чирак с три свеће и икону у кивоту и понели је од Богородицка до саме цркве у Себјону с литијом, с барјацима.

Тако су је и донели до нашег села. Ишли су пешке, носили на рукама, а нису осећали тежину, била је као перо, и сама Матрона је изашла да дочека икону на удаљености од четири километра од села, водили су је под руке. Одједном каже: "Немојте даље да идете, сад ће већ брзо, већ иду, близу су." Била је слепа од рођења, а све је говорила као да види. "Ево, иду, кроз пола сата ће доћи, донеће икону." Истина, за пола сата се на видiku показа литија. Овде, на месту где су житељи дочекивали икону одслужен је молебан и тек онда је однета до Себјона. А Матрона се час држала за икону, час су је водили испод руке, слепа је, ништа није видела. Кад су донели икону, опет је био молебан и икона је стављена у наш храм. И дан-данас тамо стоји.¹¹

Матрона је предсказивала од седам година, чак и раније. Кад јој је било шест-седам година мајка одједном почела да је грди: "Зашто скидаш крстић. Намучи ме, слепо дете!" Матрона одговара: "Мама, ти си слепа, ја имам свој крстић на грудима." Рођена је с крстићем на грудима. Кад је мајка видела рече: "Мила кћери! Опрости ми, а ја сам те стално грдила! Нисам ни видела да имаш такав крстић!"

¹¹ Данас се икона Мајке Божије "Взисканије погибших" налази у Манастиру Успења Пресвете Богородице у Тулској епархији (град Новомосковск).

Кад је почела да предсказује код ње је почело да долази веома много људи. Довозили су људе, који нису могли да устану. Овде преноћи једну ноћ и враћа се здрав. Била је велика помоћница!

А са мноштем се десила следећа ствар. Наравно, не сећам се, тада сам имала девет месеци. Чаробњаштво постоји и данас, и тада га је било. Мене је "омађијала" рођена тетка: погледала ме је у колевци, помазила – и савиле су ми се ноге у коленима. Мама је дошла с посла – дете неће да сиса, виче из свег гласа, лежи повивши ноге као да их је неко савио, привијене уз груди. Никако нису могли да ми их исправе, кад ми је било девет месеци уопште нисам устајала на ноге. Матроне тада није било, била је у Москви. Ујка је отишао по њу и довезао је у Себјоно. Рођаци су јавили да је Мајчица дошла. Моја мама истог тренутка отрча код Матроне. Она је живела на удаљености од осам кућа од нас. Помоћница је била незадовољна: "Ето, не дају ни да се одспава." А мајка каже: "Дарија, то није твоја ствар. Знаш колико она спава." А Матрона рече: "Донеси, донеси, Аксињушка. Колевку изнеси на ветар, нека колевка стоји на улици, а девојчицу донеси код мене." Матрона ми је два сата читала молитве. Заспала сам на њеним грудима. Матрона рече: "Стави је на чисто место и све покропи водом – колевку, целу кућу." Ставили су ме на сто. Матрона је дала воде, све је покропила водом, ставила ме је у колевку. И ево, кад сам почела да се мрдам у колевци мама приђе и узме ме. Донела ме до стола, ставила да седим. Већ сам седела и ножице су ми биле спуштене. Затим сам збацила покривач с колена и стала на ноге. Осмехујем се рођеној браћи (имала сам три брата). Сви се обрадоваше, а ја ето, почех да се смејем и већ почех да ходам. Тако сам за један дан оздравила. Ето каква је помоћница била наше Мајчице! Мама је све време код ње ишла, још док је била млада. У Москву је долазила после, кад је Матрона отишла из села. И све време је помагала мами.

А десио се још и следећи случај. Дођоше код моје баке две жене и одоше код Матроне на исцељење. Једна је ишла с вером, а друга с лукавством. Дођоше код Мајчице. Једну је примила, дала јој је воде, а другој чак ни воде није дала. "За вас," каже, "немам водиче." Враћају се од Мајчице, а моја бака каже: "Ох, драга, даћу вам водиче, имам Матронине водиче!" Нахранила их је, ове старице, напојила их је чајем и оне почеше да се спремају. А бака се сетила и каже: "Причекај, сад ћу ти налити водиче." Само што је налила водиче, ставила на сточић: "Ево, узми," кад флашица пуче на два дела и водича се проли. Тада моја бака поче да виче: "Јаој, шта сам урадила! Зашто сам ти дала воду!" Отрчала је код Матроне, а Матрона само што она уђе каже: "Дођи, дођи, сад ћу да ти покажем како ћеш мојом водом да располажеш! Није ваљда да немам воде? Продобрила си се, па си дала! Шта је било, јеси ли јој дала воду?" "Не. Мајчице, нисам дала. Флаша је пукла..." "Знам да је пукла! Она ни у рукама не сме да има моју воду."

Мама је стално ишла код ње, а отац није ишао. Сви су знали Мајчицу и долазили код ње с невољама, бригаама. Ако некога "омађијају" – иду код ње. Да им воде и сви се исцељују.

После је отишла у Москву из села, али је ипак долазила у посету, из Москве је долазила. Или позове или сама дође, недостаје јој кућа, мајка.

Једном сам морала да идем код Матроне, то је било први пут. А пре тога сам је сањала; седи у црној хаљини, коса с раздељком по средини и руке су, ево овако спуштене. Такву сам је сањала. Устајем и кажем: "Мама, видела сам Матронушку." "А каква је била?" "Ево каква. Руке су јој биле мале, тако пуначке, коса густа с раздељком по средини, хаљина црна на беле тачкице." И тачно, видела сам да је таква кад је требало да одем код ње. Кажем јој: "Мати, сањала сам те такву." А Мајчица каже: "Па кукала си мајци две недеље, па сам ти се привидела."

Ето, таква је била наша Матрона и све ја знала. Дешавало се да само што уђеш, а она већ говори из своје собе: "То су наши, нашим сама недостајала, брже отварај! "Ето како је била прозорљива! Или дођу људи код ње с раздаљине од двеста километара. Иду, а успут све о својим проблемима мисле. Само што уђу код ње, а она им каже: "Ево, код вас је таква и таква ствар, ето шта је." Говорила је, па је чак и поименце називала.

А ево шта се још догодило. Дошао је мој брат из Москве код мајке. Тако он и ја поведосмо краву у Москву на продају, на Белоруску железничку станицу, а одатле – у Жаворонки. Прешли смо око тридесет километара кад смо открили да су брату негде испала документа: и његова, и моја, и од краве – све је изгубио. Каже: "Сад ћу да се убијем! Шта да радим?" А ја старијем брату рекох да је будала. "И како ћемо сад да идемо?" "Молићемо Матрону, она ће да нам помогне, кренуће с нама." Ето, то је Мајчица! Показивала нам је пут и показивала нам је кућу у којој ћемо да ноћимо. До Москве смо ишли десет дана. И овако смо коначили: Матрона покаже где је кућа, куцамо – и примају нас. Наравно, показивала је у мислима. Питам брата: "А где ћемо да ноћимо?" Он каже: "Ево куће поред башге, с плавим кровом." Одосмо тамо, покуцасмо, домаћини нас пустише и дадоше нам конак. А кад је долазила патрола одговарали су: "Нема код нас туђих, само су брат и сестра допутовали." А ми нисмо имали документа! А они нам нису ни тражили, примали су нас као рођене. И тако је било током целог пута. За десет дана смо дошли, довели смо краву, све је добро прошло. Брат се чуди, после рата су свуда биле патроле, свуда су заустављали, али нас нигде не зауставише. Кажем брату: "Видиш, каква чуда!" Он каже: "Видим, Њура." Онда кажем: "Ево, вратићемо се после девет или око једанаест, хоћеш ли отићи код Матрјуше?" "Хоћу."

Брат и ја дођосмо код Матроне, још се ни врата нису отворила, а чујемо њен глас. Пазитељка одвара, а она се смеје: "Пуштај их, пуштај, то су наши. Ја сам, слепа, цео пут с њом краву за реп водила. Води јој краву, па јој дај кућу, па конак код добрих људи! Ево кад сам ти затребала! Нисам ти силазила с језика!" А брату каже: "Како то, сестра је млађа од тебе, а назвала те будалом?" Брат је касније говорио: "Коса ми се дигла на глави, јер није ишла с нама, а све зна!" Онда брат пита Матрону: "Шта сад да радим – сва документа сам изгубио." "Твоја документа коштају свега десет рубаља. Ништа ти неће бити." Ми се захвалисмо Мајчици! Како је правилна, каква је то дубока вера била! Богом дарована!

Много пута сам ишла код ње. Једном сам отишла са сестром од тетке. Причала сам с Мајчицом, она ми је читала молитве. А сестра од тетке ћути, језик као да се прилепио у устима. Матрона јој каже: "Што си језик склонила! Код куће само псујеш, а овде си се ућутала!" Сестра је мало ћутала и одговара: "Језик ми је негде отишао, не могу да говорим." Питала је само за мужа, али јој је Матрона рекла: "Сама размишљај." Сестра се уплашила и више ништа није питала – ни за мужа, ни за брата. Они нису дошли после рата. А Матрона каже: "Брат ти је жив и мужа твог све време помињем, муж ти је такође жив." Испоставило се да је све тако. Брат је касније још много пута долазио код мене.

А још сам једном ишла код ње за време поста, не задуго пре њене смрти. Каже ми: "Не бој се, сад неће бити рата. Лећи ћемо овако, а устаћемо другачије." "А како другачије?" "Прећи ћемо," каже, "на рало." Кажем: "Мајчице, не знам шта је рало?" "Плуг, на плуг ћемо прећи." Кажем: "А где ће трактори да нестану?" "О-о, трактори!" Једноставно је рекла: "Плуг ће да ради и живот ће бити добар. Још нисмо дочекали таква времена. Ти нећеш умрети и све ћеш то видети." Ето, чекам.

Да, још је говорила: "Рата неће бити, без рата ћете сви умрети, биће много жртава, сви ћете мртви лежати на земљи. А још ћу вам рећи: увече ће све бити на земљи, а ујутру кад устанете – све ће отићи у земљу. Без рата је рат."

Много пута су Матрону хтели да ухапсе. Једном је по њу дошао милиционер, а она му каже: "Иди, иди што пре, несрећа ти се код куће дешава." Послушао је, отишао кући, а жена му је изгорела од керозина, међутим, до болнице ју је ипак живу довезао. Долази ујутру на посао, кажу му: "Је ли ти ухапсио слепицу?" А он одговара: "Слепу никад нећу ухапсити. Да ми слепа није рекла, изгубио бих жену, а овако сам ипак жену у болницу одвезао." Матрона му је тада рекла: "Иди што пре, несрећа ти је у кући, а слепа ти нигде неће побећи. Седим у кревету, никуда не идем."

Једном је Мајчица отишла у Куликовку, километар од нас, на коњу, некоме да помогне, тамо је нека жена била много болесна. А муж те жене каже: "Иди тамо је дошла твоја с лончићима! Иди, купуј лончиће." Жена поче да грди мужа: "Ти си будала, будала!"

Али је ипак дошла код Матроне, није га се уплашила, дошла је. Само што је отворила врата, а Мајчица јој каже: "А ја сам све лончиће полупала! И немам лончића!" Ова јој каже: "Матронушка, опрости! Али шта да радим с мужем-будалом? Комплетна будала, ето то је!"

Видите какве ствари! Она је све знала. А с какве даљине су код ње долазили – двеста, триста километара и она је знала како се човек зове!

Мајчицин брат није веровао у њену моћ: "Шта зна!" Рођени брат, а није веровао. А кад га је сустигла невоља поверовао је. И ево, у последње време (живела је у Москви) брат је почео да долази код ње и колико је пута молио сестру за опроштај!

Моја мама је родом из села Ушће. Тамо је имала брата. Једном он устаје – ни руке, ни ноге се не померају, постадоше као штапови. А он такође није веровао Матрони. После маме је у село Себјоно допутовала братовљева кћи: "Кумо, хајдемо брже, оцу је лоше, као да је постао глуп: руке су му спуштене, очи гледају као у будале, језик лоше говори." Тада моја мама упрегну коња и она и отац кренуше у Ушће. Дођоше код брата, а он погледа маму и једва изговори: "Се-стро..." Мама га грди: "Што си се погурио?" "Не знам... Постао сам... лоше ми је..." И опет заћута. "Па, шта да се ради, седи! Идемо код Матрјуше." Спаковала је брата и довезла га код нас у село. Оставила га је код куће, а сама је кренула напред код Матроне да пита да ли може да га доведе. "Мајчица је живела осам кућа од нас.) Долази, а Матрона јој каже: "Добро, поверовао си да ништа не знам и сам си постао као штап!" А још га није ни видела! А ево како је рекла: "Води га код мене! Помоћи ћу." А брату је Матрона рекла: "Захвали сестри, због ње ти помажем." Читала му је молитве, дала му је воде. И обузе га сан. Легао је овде да спава, код моје мајке. Заспао је као заклан. Ујутру је устао потпуно здрав. Само што је воде попио и покропили су га. Све му је прошло.

Ксенију, моју маму, су често вређале Прасковја и Марија. Марија је била благајница у цркви. Кад је Марија почела да пече просфоре и да их продаје у ћошку нико их није куповао. Оставила је печење. Отишла је код Матроне, а ова је куцнула по глави и посаветовала: "Ти ни праг Ксенијин немој да пређеш, већ с прага моли за опроштај." Кад је Марија дошла код нас много је плакала: "Тетка Ксенија, опростите! Не могу чак ни праг ваш да пређем."

Једном је моја мама отпутовала по Матрону у Москву: "Мајчице, идемо код мене, живећеш код мене, чега се бојиш? Сахранила бих те у храму, тамо у поду, где је "Взисканије погибших", цигле ћу да померим..." "Доћи ћу, доћи ћу," одговара Матрона. "Колико народа ће код мене долазити, игла нема где да падне. И мој храм никада неће затворити."

Једном сам допутовала у Москву код Мајчице, а она ми каже: "Иди кући, доведи звоно у цркву и икону "Покров Пресвете Богородице". Уплашила сам се да ће ми бити тешко да носим. А она каже: "Понећеш као перце, нећеш ни осетити." И довезла сам. Звоно је било сребрно, а како је звонило!

А једном сам била код Матроне у Москви заједно са снахом. Матрона каже: "Ево ви сте у Москви, а шта се код ваше куће ради! Двадесет пет кућа је изгорело! Брже се враћајте назад." Допутовали смо у Себјоно и сазнали да је све тако и било. Једна бака је свратила у собу, а тамо се налазила сува нана и ланене крпе. Запалила је шибицу и све се запалило.

Једна жена из Себјона, Валентина, радила је у Москви као секретарица код судије, а шеф ју је посаветовао да иде да ради у бази, учио ју је да краде: "Можда ћеш нешто некад да узмеш." Одлучила је да оде код Матроне и да пита да ли да пређе на други посао, а Матрона јој каже: "Немој јурити за већом платом, како радиш тако и ради и наћи ће се за тебе већа плата." Тада је шеф понудио другој секретарици да пређе на базу. Ова се сложила, а Валентина је прешла на њено место с већом платом. Валентина је дошла код Матроне и рекла: "Сад више примам." "Ето, видиш, а онај посао није био твој." А друга девојка је у магацину радила само три месеца. Једном је однела две теглице с нечим. За

ове теглице је добила три године. Валентина се захваљивала Матрони: "Бако, велико ти хвала. А оној су дали три године." "Па знала сам да то није твој посао, то је било њено место."

Матронушкин рођак Иван је живео у Загорску. И одједном га она позива да дође, наравно, у мислима га је звала. Откуда је он то могао да зна? Он је ето, у Загорску живео, а она у Москви. Долази код свог шефа и каже: "Хоћу да вас замолим за слободан дан: стварно више не могу да издржим, морам да одем код тетке." Дошао је и не зна о чему се ради. А Матрона му каже: "Хајде, хајде, пребаци ме што пре до Загорска, до своје таште." Одвезао ју је код таште. И чим су отишли дошла је милиција. Колико пута је тако било: само што науме да је ухапсе, а она непосредно пре тога одлази.

Још је Матрона живела код Вањине тетке кад смо дошли тамо да преноћимо Марија Васиљевна Куликов и ја. Марија Васиљевна се секира: "Где ћемо да ноћимо?" А ја кажем: "Мајчица ће нас сместити, макар на прагу." Само што смо ушле Матрона речи: "Нећу вам дати перину, али вас из куће нећу пустити, биће места за све." И још је рекла: "Ево неки долазе, по сву ноћ не спавају, стражаре да виде како ћу да се молим." Марија Васиљевна није обратила пажњу на ове речи, а после је све тако испало: ја сам спавала као заклана, а Марија Васиљевна није спавала – стражарила је.

Једном сам дошла код Матроне у Москву. Наш храм у Себјону је био затворен и молили смо да га отворе. Била сам код митрополита Крутицког и Коломенског – то је било после рата. Онда сам отишла код Матроне, а она каже: "Више немој да идеш, вашу цркву ће отворити, служиће монах." И стварно, дошао је монах, отац Евлогије, али није дуго служио, само седам месеци.

Кад сам последњи пут била код Матроне рекла је: "Ако ти се нешто деси дођи код мене на гроб. Сагни се, питај шта ти треба и даћу ти савет." А било је таквих случајева.

Кад је Матрона умрла моја мама је још била жива. Кад нам је стигао телеграм мама је имала неких послова и није отишла на сахрану. И после тога је стално кукала: "Кћери! Што нисам отишла? Мрзело ме је!" А убрзо је сањала: "Матрона јој каже: "Што те је мрзело па ниси дошла? Добро, хајдемо, мало ћу те провозати, све ћу ти показати." И ево, у сну јој је показала због чега се покојници муче. Ко много говори, смеје се – њему је најгоре: језик му је на врелом тигању. Мама јој каже: "Бојим се!" И много ју је тако водила. Затим се још сећа: тамо је била ограда, а иза ограде људи се кувају у ватри, само главе вире. Мама је причала: "Тада сам чак викнула, окренула главу у страну да нећу чак ни да гледам." Ето какве јој је ствари показала. Мама дуго није могла да заборави тај сан.

А још док је била жива Матрона се ошишала и дала ми је мало косе са слепоочница и рекла: "Даћу ти свој прамен са слепоочница, чувај га. И увек долази на гроб кад имаш неку невољу или нешто. Моли од срца и помоћи ћу ти."

Прича Евгеније Ивановне Калачов,
сестре Василија Ивановича Прохорова,
рођене 1907. године

Рођена мајка је говорила Матрони: "Несрећно моје дете!" А Матрона јој је одговарала: "Ја несрећна! Вања и Миша су ти несрећници!"

Кад је газдарица купила кућу у Себјону дошла је код Матроне и каже: "Хоћу да градим звоник." "То што си намислила неће се остварити," одговара Матрона. "Како се неће остварити? Све имам – и новац и материјал." А све је то било пред револуцију.

Нашем оцу су одузели коња. Отац је дошао кући, не зна шта да ради, можда да се суди? Мајка је отишла код Матроне и Матрона јој рече: "Ако се будете судили више ће вас коњ коштати. Више ћете потрошити за суђење него што ћете добити." Родитељи нису послушали, унајмили су адвоката. Колико су новца дали, довели су свог коња, а он се кроз претворио у костура. Тамо су терали туђег коња, нису га жалили.

Моја сестра се разболела од шарлаха. Мама је спавала поред плакара, а њу је стављала да спава поред, на јастуку. Ноћу је деда устао, а девојчица се загрцнула и угушила. "Јаој, девојчица је мртва!" Запалили су ватру, почели да је враћају у живот, а она је умрла. Моја мајка Анастасија оде код Матроне. Она је дочекује: "Немој да мислиш, ниси је ти угушила." "А ја мислим да сам је угушила." "Ако тако мислиш, пали кандило до годину дана."

Прича Анастасије,
становнице града Кимовска

Кад је Матрона имала већ три године излазила је напоље. А девојчице налеме коприве, излупају је копривом и баце у дубоку јаму. А онда се сакрију и гледају како ће одатле да испузи. Она је с тешком муком излазила и ишла кући. Кад су је касније звале да се игра одговарала им је: "Нећу више да долазим. Изударате ме копривом, бацате у јаму, грдите ме што сам слепа, смејете ми се." И више није хтела да излази с децом.

Једном су код Матронушке дошла жена из села Орловка. Матрона је примала седећи поред прозора. Дођоше код ње још неке жене у току Васкршње недеље. Једној је дала просфору, другој воду, трећој – црвено јаје и последњој је рекла да то јаје поједе кад изађе из дворишта на гумну. Жена стави јаје испод пазуха и оне кренуше. Кад су изашле на гумно жена је, као што јој је Матрона заповедила, разбила јаје, а тамо – миш. Приђоше прозору, а Матрона рече: "Шта је, је ли ти гадно да једеш миша?" "Матронушка, па како да га поједем?" "А како си људима продавала млеко, тим пре сирочади, удовицама, сиромашнима који немају краву? Миш је био у млеку, ти си га вадила, а млеко си давала људима." Жена каже: "Матронушка, па они нису видели миша и нису знали, а ја сам га отуда вадила." "А Бог зна да си млеко с мишем продавала."

У селу Ушће нека жена је била омађијана. Матрона ју је излечила. И та Јевдокија је тридесете или двадесет девете године отишла у Москву. Касније се вратила оданде, примила је Матрону и Матрона је дуго живела код ње.

Прича Ане Дмитријевне Прохоров

Матронушка је мојој мами рођена тетка. У Сходњи, где је живела у последње време (после смо ми били тамо) све су развалили и ујка Серјожа, код којег је живела, је умро.

Нисам знала како да је зовем и било ми је незгодно због тога. Међутим, она ми рече: "Што ме никако не зовеш? Ко ти ја дођем? Бака. Иако се нисам удавала ипак сам ти бака."

У Москву сам дошла тридесет седме године, живела сам у Котљаковској улици број двадесет осам. И код ујке-Вање сам живела, маминог брата, на Комсомољском тргу, и у Ногинску, код војника. Имала сам тринаест година, завршила сам пет разреда и отпутовала: била је глад. Вратила сам се у септембру, а сва места у шестом разреду су била заузета.

Кад је почео рат спремила сам се да идем у Себјоно. Узела сам карту и пред пут свратила код Матроне. "Идем кући." "Не, немој да идеш кући." "Па већ сам купила карту." "А ко ти је дозволио?" "Плашим се, овде бомбардују." "Тамо ће бити још горе." Била сам тврдоглава, нисам слушала. А Матрона рече: "Добро, пожалићеш, па ћеш се вратити."

Тако је и било као што је Марона рекла. Вратила сам се у Москву четрдесет седме године. А пет година касније сам узела одмор и отишла у Себјоно и тамо сам се спремила да се удам за Васју, а хтела сам да се удам за другог. Кад сам дошла у Москву код Матроне (она је тада живела у Сходну, улица Курганаја број двадесет три, код ујке Серјоже Курочкина), да јој кажем да одлазим у Себјоно. Тамо већ спремају свадбу, припремају гозбу. А она каже: "Јеси ли се молила Богу? Причекај, немој да идеш." Ја се успротивих: "Дошао је по мене, како да не одем? Већ су карте купили." "Сад ћеш да одеш

и опет да дођеш. Врати карте." Нисам је послушала. Дошли смо кући, сустигао нас је телеграм: Матронушка је умрла. И вратили смо се.

Матрона је имала осам година кад су ухапсили нашег деду, Илију Горшкова (муж Матронине сестре). Његова жена се избезумила: "Јаој, шта сад да радим?" Имали су седморо или осморо деце. Матрона каже: "Причекај, доћи ће твој Илија." "Бежи од мене, слепице!" – бранила се сестра. А Матрона ће њој: "Не слушај, па како хоћеш." Дошли су у сушару да млате. Матрона их је упозорила: "Млатите брже, јер нећете стићи." Они почеше да се смеју: "Шта то стално нешто предсказујеш, слепице?" "Добро, како хоћете, али можете да не стигнете." Почеше да раде кад одједном неко трчи: "Дошао је Илија!" Они потрчаше, све оставише на гумну. А пре нико није веровао.

Касније је већ имала више година – дванаест или четрнаест, и почела је да осећа неки немир: "Господе, бар да хоће да ме одвезу, ох, што пре! А ти, мајко, узми само једну икону и ништа више." Тада неочекивано дођоше по њу и одвезоше је у Краснопоље. (Тамо је живела тетка-Поља, која се бринула о њој.) "И тог дана увече поче пожар. Све куће изгореше, а Матронина остаде читава.

А једном (живела је код сестре или код куће) дође неки сељак и хтео је да спали кућу, али види како неки човек стално стоји поред куће. Једном је дошао, други пут је дошао, а човек стално стоји, не иде, не да му да подметне пожар. Касније је овај човек дошао код њих с покајањем: "Стварно, ваша слепа нешто зна. Ништа нисам могао да урадим."

Мајка се спремила да купи краву. Матрона је тада живела у Москви. Мајка је дошла код ње, а Матрона каже: "Немој да узимаш ову краву." Мајка је није послушала: "Већ сам се договорила." И купила је краву. За последње паре је купила, све крпе је продала. А годину дана касније крава је цркла.

Умро је отац. мајка каже: "Коњ нам уопште не треба. Млад је." А ти га промени за старог," заповеди Матрона. Мајка је није послушала: "Како да променим?" А коњ никоме није дозвољавао да му се приближи. (Кад је умро отац Вањка, мој брат, је имао осам година.) Свеједно га је продала.

Још пре Сходње Матрона је живела у Загорску, код тетке Поље. Често сам ишла код њих. Једном је из Царицина дошла нека болесница, муж јој је био пуковник. Четрнаест година је лежала. Носили су је на носилима кад су први пут дошли. Други пут је већ седела, а трећи пут је већ сама ишла. Њен муж није знао како да се захвали Матрони: "Бар кола да ти купим." А Матрона је све одбила: "Нису ми потребна твоја кола."

А још једна жена је долазила код ње – Лена. Удала се из школске клупе. Син је имао осамнаест година кад ју је муж оставио и оженио се другом. Дошла је код Мајчице: "Матронушка, шта да радим? Неће ни да ме види." "Па, добро." После пет година разболео се и лежао је у болници. Лена долази: "Мајчице, шта да радим? Да идем у болницу?" "Да, иди." Отишла је у болницу, а он је већ умро. Опет оде код Матроне: "Како сад да плачем за њега?" Жена плаче: "Мили мој, лепи мој!" Онда пита: "Где да дајем да се помиње?" "Па, дај у све цркве." Записала је и сваки викенд долазила код баке, пита: "Како му је?" А Матрона јој каже: "Видим га сваки дан: у оделу, у сивој кошуљи и ћелав је. Једном је улетео кроз прозор као голуб и каже: "Како је рај предиван! Како да доспем тамо?" Закажи му још 40 молитава." Заказала је. Једном долази, а Матрона седи на кревету и осмехује се: "А шта је, нисте видели како сам причала с њим?" И још после неког времена рече: "Ето ти, сад је твој Богдан из невоље изашао. И то све захваљујући теби."

У Загорску је бака Матрона живела код тетке Поље (тетка Поља је свастика мог ујка Вање). Долазила сам у Загорск на викенд. Код тетка Поље је живела још тетка Настасја из Ушћа. Имала је око осамдесет година, ћерке су је пазиле. Довезоше је у Загорск код Мајчице да се лечи. Била је омађијана на смрт: кад је прошло месец дана Настасја је почела да прича, прича, или лежи, не устаје, или почне да игра, да пева песме –

игра пипиревку. Наигра се и лежи, као мртва. Бака Матрона јој је читала молитве, олакшавала јој је муке.

Једном у Сходњи, код ујне-Груше и ујка-Серјоже бака Матрона каже: "Хајдете сви кући. И постаде мрачно, поче да дува ветар, све лети поред прозора: и гвожђе, и цигле, и кровови; сви су електрични возови били преврнути, дебеле брезе поваљане. То је био ураган 1951. године.

Сви смо се уплашили, а Матрона нас умирује: "Не бојте се." Наша кућица како је стајала, тако и стоји, а све унаоколо су оштећене. Некоме се подигао кров, некоме шупа, некоме је испревртано све у дворишту. На врелу, иза пруге, где је био кладенац, све брезе као косом покошене. А код нас – ни цигла. И одједном се све разведрило.

Све је знала унапред. За себјонску цркву је говорила: "Отвориће се црква, куд ће да се дене, отвориће се."

Мени је говорила: "Иако ћу умрети, свеједно ћу бити с тобом, жива. Никада ме немој заборавити." Говорила ми је: "Иди на село. Јешћеш хлеб и месо." Тако је и било. Лепо живимо. А тада јој нисам поверовала: "Какво месо? Никад у животу га нисам јела."

Матрона је све време седела на кревету. Руке су јој биле мале, ножице кратке. Плашила сам се да је додирнем. Мене је звала Сјомка, тетка-Дашу – Пећка, тетка-Тању је звала Вањка, ујна-Грушу – Андреј, све је звала по надимку.

Мајчицина мајка је умрла четрдесет пете године, тетка Марта – четрдесет прве. Њена браћа, ујка Миша и ујка Вања нису веровали у Бога, нарочито ујка Миша. Уопште је нису разумели. Ујка Миша је свима одузимао имовину, ујка Вања је почео да иде код ње кад се кроз разболео. Био је ниског раста, с брчићима, мршав. Долазио је на гробље, плакао. Ујна Дуња, његова жена, је исто ишла код ње.

Матрону је пазила Пелагија, која је касније умрла, тетка Поља краснопољска, омађијана. После тетка-Поље – ујна Даша и тетка Тања. У Сходњи – ујна Груша (Агрипина Ивановна) и ујка Серјожа из Ракитина. Друга тетка Поља (из Ракитина) је такође била омађијана.

Многи су долазили код Матроне. Разноразни су долазили; дешавало се, дођу колима... Омађијану носе на носилима, а она се ухвати за довратник и неће да иде. А сама све прича ко јој је шта урадио.

Матрона је ноге скупљала испод себе, под сукњу. Људи клекну, а он једном руком мази по глави, а другом закршта. А ова виче: "И слепа, и глупа, и наказа, и где ме гураш, напољу пада киша." Отприлике 1938. године је живела у Пјатницкој улици код Павелецке станице, близу цркве. Трамвајска линија, и поред њих кућица. Имала сам петнаест година (сад имам шездесет четири). Матрона из Себјона је отишла још кад је била млада. Као што је почела од осам година да предсказује, тако су почели свуда да је возе.

Прича Прасковје Кузминичне из Епифане

Кад је почео рат Немци су брзо дошли донде – Матрона је пренела свим људима да Немци у Тулу неће ући. "Не бојте се, у Тулу неће ући." Тако је и било. На дан напада Немци су били као мртви и наших их потераше. У Тули их није било.

Ана Ивановна Мењајева, председник црквеног одбора у Епифани је причала како је 1951. године почела да ради као књиговођа у рајпотребсојузу. И некако није могла тамо да ради. Онда одлучи да оде код Матроне да се посаветује: "Матронушка, почела сам да радим у књиговодству." Матрона јој је три пута пред очима махнула руком: "Пакао-пакао-пакао!" И девет пута је тако рекла. Ана Ивановна је схватила да је то лош посао, да није за верујућег и оставила га је. Била је код куће неко време и мисли: "Куда сада да идем?" По молитви (вероватно Матронушкиној) долазе код ње кући и зову је да ради у цркви да буде помоћник председника црквеног одбора где и дан-данас ради као председник.

Прича Василија Михајловича Гускова,

Кад је Матрона овде живела, Рјазанци и људи из других области су долазили код ње, било је много народа. Ја нисам био код ње – били су моји родитељи кад им је било тешко.

Једном су нам нестали коњи; три дана смо их безуспешно тражили. А у селу Татинки је било младо жито. Отац ми рече: "Иди тамо где је младо жито, можда су тамо." Отац је отишао код Матроне. А ја поред шуме, где нема пута, право преко поља да тражим коње. Чим сам се дошао близу шуме – чујем, почеше да ржу коњи. Ослушних – и даље се чује. Кренем у шуму, овде је удолица, тамо брдо, онда јасикова шума – ето коња. Ја их нађох и дођох кући. А убрзо после тога и отац се врати од Матроне. Почео је да је пита, а она му каже: "Иди, иди кући, већ су код куће."

Мајчина сестра живи у Журишкама. Једном приликом дође код нас и позва нас да дођемо у Журишке. Мој деда је рибу ловио целе године, увек смо имали рибе. Мајка је спаковала рибу, па кренусмо. А пут у Журишке води поред цркве, поред Матронине куће. Сестра упита: "Хоћемо ли да свратимо код Матроне?" А мајка одговара: "Треба да јој дамо рибу, а биће нам мало." У том тренутку Матрона зове своју мајку: "Дај ми рибе." "Шта ти је, Матрјуша, одакле нам?" "Имамо рибу," одговара Матрона. Уто дођоше мајка и сестра. Матрона узме мало и рече: "А ово носите куда сте намериле иначе ће бити мало."

Три куће од нас живео је Семјон Алексејевич; имао је рођака, хромог. Једном долазим – видим, дошао им је рођак и почеше да причају о Матрони: "Сви идемо код ње, а шта она зна?" Рођак се спрема (имао је војничку блузу на себи) и каже: "Сад ћу да је испитам, слагаћу је да хоћу да се женим" Брзо се вратио и рекао како га је Матрона дочекала: "Ти видиш, писмен си, а ја сам слепа; код кога си дошао? Иди, иди одавде."

Касније сам већ живео у Москви, почео сам да радим у фабрици, а овде, у Себјону је почела колективизација и почело је одузимање имања. Отац је побегао код мене, а мајку је ухапшена и заточена у Вињевски затвор.

Матрона је живела код инжењера Жданова у Старокоњушенској улици. Он је био инжењер за радове на кесонима. Сама Матрона је живела код Јевдокије (девојачко презиме Носков) у соби од четрдесет квадрата. Тамо је био иконостас, старинска кандила, тешке завесе. Кућа је била дрвена, на вратима лавови. Део куће инжењера су конфисковали и настанили неке људе. Дошао сам код Матроне испричао јој да су ухапсили мајку. "Пустиће," каже Матрона, "а шта је она крива? Ништа она није крива, пустиће је."

Били смо на многим местима, дошли смо у ЦК у Моховој улици. Улаз је био слободан, стајали су чувари, али нису бранили да се уђе. Сви смо писали на име Калињина, а секретара је било много. Куда да идемо? Приђе нам жена у мундиру и каже ми: "Идите у четири стотине ту и ту собу, на другом или трећем спрату, без лифта." Попео сам се, гледам, има мало народа, сви у сељачкој одећи, у опанцима. Скупили се "кулаци".

У канцеларију се предају молбе, а секретар прозива по картонима. То је био секретар за пољопривредна питања. Испричах му каква је ситуација, показах му папир, који су потписале комшије, какво домаћинство имам. Он отвори мој досије, а тамо је нацртано да смо имали четрдесет хектара имања, амбар и најамне раднике. И пише ми налог да све вратим. Чак ме је и изгрдио. Још кажем: "Ухапсили су ми мајку." Он одговара: "Сам ћу да поднесем молбу."

Дошао сам у Епифањ код јавног тужиоца. Тужилац ми каже: "Дај ми налог." Нисам му дао (онај секретар ми је рекао: "Немој да дајеш налог тужиоцу. Нека пише свој, а ако неће, ја ћу сам с њим да расправим.") Јавни тужилац ми рече: "Немам времена," и отрча. А касније дође и даде ми свој образац: "Имање не припада држави, треба га вратити."

А ујутру је мама сама дошла, пустили су је те ноћи.

Први пут сам била у Москви код Матроне у стану Жданових. И у Царицином сам била.

Муж ми је баш тада доспео у заробљеништво; дошло је обавештење о њему: "Нетрагом нестао." Дошла сам код Матроне. Кућица је била дрвена. Куцам. Излази пазитељка: "Ко вам треба?" "Дошла сам код Матронушке." "Не могу да вас пустим, не познајем вс." Врата су била отворена. Матрона је чула и каже: "Пусти, пусти је. Што је не пушташ?" Ушла сам, пољубила Матронушку. Упитах за мужа. Она одговори: "Доћи ће. Код строгих је шефова." Затим сам питала за сестриног мужа, Парашкиног. Она кроз зубе рече: "Доћи ће." Схватила сам да није хтела да увреди, и он није дошао.

Прича Зинаиде Александровне Карпин,
рођене у селу Себјону, сада живи у Москви

У Себјону је блажена Матрона живела у близини цркве. Храм је био у име Успења Мајке Божије, а друга слава је био Митровдан. Парохија је имала седам-осам села. Храм је веома леп. Матрона је у храму увек стајала иза улазних врата. Мајка је тражи, а она је у цркви.

Матрона никад ништа није узимала, али ако неко нешто донесе – на томе би му била захвална.

Затим почеше да је прогоне власти.

Моја мама би сваки пут кад је долазила у Москву одмах ишла код Матроне, из свих села јој пишу цедуљице и Матрона на њих одговара. Тада сам била још мала; моја мама је рано остала удовица, имала је петоро деце. Испросио ју је директор винаре, а она му рече: "Даћу одговор за месец дана," и оде код Матроне по савет. Матрона јој рече: "Дуња, не смеш то да радиш, већ треба да идеш Божјим путем." Мама ју је послушала и одбила просца.

Моја мама је имала брата у Москви. Једној приликом дође код њега и пита Матронушку: "Да преноћим још једну ноћ?" А Матрона каже: "Треба да идеш иначе ће те покрасти." Мама није послушала, а кад је дошла сазнала је да су нас покрали.

Отишла сам у Москву са шеснаест година, у општежитије код сестре која је била старија од мене четрнаест година. После две и по године испрошена сам за човека којег никад нисам видела. Мама ми је писала: "Кћери, ако знаш човека чак и само два дана, али Матронушка благослови, удај се. Москва је мрачна шума, то нису куће где сваког познајеш преко неколико села."

И отишла сам у Сходњу. Нашла сам кућицу у којој је Матрона живела, а док сам ишла мислила сам (не намерно, било ми се наврзло): "Ништа она не схвата." На вратима ме је дочекала, како сам касније сазнала, њена пазитељка. Нисам рекла одакле сам. Рече ми да тог дана Матрона више неће примати. Одмах сам помислила, ето ти, док сам ишла мислила сам лоше о њој и неће да ме прими.

Једна соба је била потпуно заворена, а друга је била један прст одшкринуга. И само што сам се окренула да одем кад зачух глас из собе: "Татјана Ивановна, пусти је, то је Дуњина ћерка из Себјона дошла," – и Татјана Ивановна ме пропусти. Мајчица ми није дала да било шта причам и одмах ми је рекла: "То није твој младожења, он се свакаким пословима бави; ускоро ћеш се удати и то ћеш се удати пре своје сестре." Још је рекла да ћу поново доћи; и стварно, после два месеца дошла сам код ње и она ми рече: "То је твој муж и лепо ћеш живети, само се венчај, пре венчања немој ништа да дозволиш." И она ми је читала молитве изнад главе и три пута рекла: "Буди поштена хришћанка и добро ћеш живети." Тако сам и урадила. Венчала сам се у Богојављенском храму. Моја сестра је долазила код мене у госте и удала се у исту кућу; она је у приземљу, а ја сам на првом спрату.

Матрона је унапред рекла у који дан ће умрети и три дана је примала неограничено. Молила је да јој опело одрже у цркви Ризоположења,¹² а сахране на Даниловском гробљу, "да чујем службу". Кад су ми јавили да је Матронушка умрла и да ће тог дана бити сахрана отишла сам у храм Ризоположења. Кад сам дошла, опело се већ завршило, нисам стигла да се опростим, али сам отишла аутобусом с ковчегом, као рођака. На гробљу је било такво ходочашће, сав асфалт је био препун народа. Док сам дошла до гроба већ су је закопали, стигла сам само да бацам грумен земље.

Прича Ксеније Гавриловне Потапов

У Москву сам дошла 1927. године са села; имала сам деветнаест година.

Удала сам се са шеснаест година, али ми је муж умро после годину дана. Прво сам почела да радим као кућна помоћница, а онда сам нашла посао и удала се за удовца с двоје деце.

Матрону сам упознала тек 1935. године. Тада сам имала двадесет седам година и разболела сам се од туберкулозе. Матрона ме је исцелила и неко време пред своју смрт ми је рекла: "Од плућа никад нећеш боловати."

Матрона ми је помагала целог живота. Тада, 1935. године је живела у Вишњаковској улици, близу храма Николе у Кузњецима, Татарска улица, једносратна кућа, у подруму, код рођаке. Отишла сам код ње без крстића, плашила сам се да га носим. Дешавало се, почнем да чистим, а газде ми кажу: "Што носиш обешеног, млада девојка?"

Дошла сам код ње и молим: "Матронушка, помози ми!" А она одговара: "Шта, није ваљда Матронушка Бог? Бог помаже." "Ето ти Матронушке," мислим.

Имала је послушницу, она ме пита: "А носиш ли крст?" Матрона уместо мене одговара: "Неко јој је дао. Они све крстове побацаше, само траже да им Бог да здравља." Послушница ми и рече: "Стави крст па онда дођи. Код кога си дошла без крста?"

Матрона ме увек добро примала. Ако некога не жели да прими с њим разговара у причама, а са мном – простим језиком.

Тада је имала две послушнице: једна је била Татјана, а друга Даша. Прво је била Пелагија. Она ју је удала за свештеника. Имали су двоје деце, дечака и девојчицу. Син се није оженио и кћерка се није удала. Још је била сиротица, имала је пет година. Она је умрла.

Лекари нису приметили да имам туберкулозу, мислили су да је срце. Преписали су ми двадесет капљица валеријане, а кад су се разабрали, на плућима ми је већ била каверна.

Ставили су ми апарат за дисање, а он нешто није добро радио. Почела сам да молим да ме пусте у санаторијум, а било је тешко добити такво путовање. Одем код Мајчице, питам: "Шта да радим? Да идем у село или да чекам путовање?" "Добићеш налог за путовање." И стварно, после две недеље сам добила налог за путовање на Крим с бесплатном картом, три месеца сам провела на Криму.

За време рата нисам радила. Пред сам рат сам родила дете, живела сам од тога што сам с торбама, џаковима путовала у Плавск у Тулској области. Обично је после Серпухова милиција све проверавала. Пред путовање сам свраћала код Матронушке: "Матронушка, благослови!" "Иди, нико те неће дирати." И милиција би не дошавши до мене завршавала проверу и враћала се. А кад сам ишла у село носила сам џакове по педесет-шездесет килограма.

Кад је моја ћерка напунила двадесет година такође се разболела од туберкулозе. Лежала је у болници у Сокољникима, а Матрона је тада исто живела у Сокољникима. Једном је ћерка молила да је пусте из болнице, пожелела је да оде са мном код блажене Матроне. Дошле смо код ње, ћерка је остала испред врата, а ја сам ушла, попричале смо. Затим сам се мало охрабрила и рекла: "Са мном је и ћерка." Матрона се осмехнула: "Не

¹² У храму Ризоположења у Донској улици у то време је служио отац Николај Голупцов којег су парохјани волели. Он је познавао и поштовао блажену Матрону.

можете да дођете по једна, обавезно коло треба да буде с вама." Одједном каже: "Да, да." Питам коме се обраћа – у соби нема никога, осим нас никог није било. "То не треба да знаш," одговара. Сигурно је причала с Анђелима.

Онда је ћерка премештена у Звењигород; већ су почела да јој се распадају плућа. Предложили су операцију. Дошла сам да је посетим, плаче: "Плашим се, умрећу."

Отишла сам код Мајчице, причам да ћерки предлажу операцију. "А какву?" "Плућа." "А ја не дозвољавам!" ударила је песницом о песницу. "Нека излази из болнице ако се постави питање о изласку, а операцију нека одбије."

Убрзо после тога ћерки је постало много боље, толико да се спремила да се удаје. Дошла је код Матроне: "Матронушка, хоћу да се удам." "Где си се спремила за време поста? После ћу те удати за доброг." А она се удала за време поста за свог младожењу и родила је ћерку. Убрзо се код моје ћерке поновила јака туберкулоза с пљувањем крви и распадањем плућа. То је било зими. Предложена јој је операција. Лекари су рекли: "Ако пристанеш – живећеш годину дана, а ако се не одлучиш – ништа не гарантујемо." И пустили су је да се саветује с родитељима. Дошла је пред покладе, кука: "Таква и таква ствар – смрт." Ја јој кажем: "Имамо саветницу, нека буде по њеном." "Иди," замоли ћерка, "питај."

Матрона је тада живела у Сходњи или на Арбату, не сећам се. Дошла сам по савет. "Шта да радим? Таква и таква ствар – смрт." Она опет удари песницом о песницу: "А ја не дозвољавам. Ако ви, родитељи, дозволите умреће под ножем. А колико је Бог дао – толико ће поживети." Ћерка је одбила операцију и процес на плућима се зауставио, све је прошло.

Мужевљевој децу из првог брака, две девојчице, васпитавала сам као своје, бринула сам се за њих. Пред рат сам родила сина и седамнаест година нисам радила, Матронушка ми је бранила: "Ти радиш код куће, буди домаћица." А кад је син завршио десет разреда почела сам да радим. Пре тога сањам. Идем, испред мене је сељачка ограда, тамо је исечено прозорче, као да Мајчица прима на шалтер. Мислим: "Сад ћу да питам за сина." Одједном ми у сусрет изађе послушница Татјана: "Ксенија, јеси ли далеко кренула?" "Татјана Петровна, кренула сам код Мајчице. Хоћеш ли ти код ње?" "Хоћу, али касније."

Нешто сам заборавила, вратила се, трчим назад, а шалтер је већ затворен. Преклињем загробну послушницу: "Реците да је Ксенија Гавриловна дошла, лепо ме је примала, сигурно ће ме примити." А ова показује просфором по папиру и на папиру се појављује натпис: "С† В†††" Четири крста ми је показала и отишла сам код Матроне да питам (да ли је то можда породични живот – крст, а син Владимир – три пута већи крст). Тако је после и било у животу. Излази послушница и каже: "Заповедила ти је да се запослиш." Запослила сам се (раније ми је све време забрањивала). "Иначе ће муж да се љути због пара."

Шта да радим, мислим, седамнаест година нисам радила. Отишла сам код Матроне на гроб, клекла, молим да ми помогне да нађем посао.

Убрзо сам неочекивано у реду срела шефовицу мајсторске радионице у "Црвеном пролетеру" и она ме је примила на посао. Нигде нисам наилазила ни на какве препеке иако сам завршила четири разреда, а тамо су примали само са десет.

Пред Матронуину смрт, за време Страсне седмице дођох код ње. Живела је у Сходњи. Народ седи на тераси. Излази Даша, послушница, каже: "Матронушка се веома лоше осећа." Мајчица је рекла Даши: "Све испрати, а њој реци да причека."

Матронушка ме куцну по глави: "Слушај ме, слушај!"

Марија Ивановна која је радила у храму Ризоположења је ишла код ње и причала је да јој је Матрона говорила: "Ја у вашој цркви све иконе знам где која стоји."

Поред блажене Матроне, на гробљу, у истој огради лежи Прасковја која је радила као продавачица у храму Ризоположења у Донској улици. Прасковја је дала Матрони гробно место поред своје мајке.

Марија Ивановна је причала како је једном дошла код Матроне, а на столу јој стоји насечена харинга. "Матронушка! Шта је ово, јели смо, јели, а харинга опет цела." "А ти једи, не обраћај пажњу."

Још је Матрона забранила да се било какви венци и пластично цвеће доносе код ње на гроб на сахрану.

Матрона је лечила омађијане. Кад је живела у Царицину код ње је дошла једна омађијана жена. Матрона ју је дохватила за врат. Жена поче да виче: "Мајчице Матронушка, остави, умрећу." "Не, нећу да оставим, изаћи ћеш." Ова се просто ваљала по поду, а онда је заспала.

Једном смо сестра и ја кренуле код Матроне да поразговарамо. Сестра каже: "Колико времена идем код Матронушке, за то време бих се излечила код било ког лекара." Дошле смо, а Матрона каже: "Шта је, Матронушка седи на прозору и зове – дођите код мене? Колико је лекара у Москви, идите код њих." "Матронушка, оростите!" "Идите, а о мени немојте да разговарате."

Прича Прасковје Сергејевне Аносов

У младости сам била много омађијана, као да сам имала епилепсију, имала сам нападе. Матрона ми је дала своју водицу и рекла: "Све ће проћи." И кад ми је било шеснаест година подигла ме на ноге.

И још се сећам како ми је Матрона рекла: "Пут ће ти бити трновит, Прасковја, све ћеш преживети."

Код ње је долазило много народа. Међутим, није примала сваког: неког прими, а неког не. Код ње је долазило много младих. Једном се десила следећа ствар. Мој брат је радио у руднику злата. И једном су пловили морем са златом, да га предају у државну благајну, и успут су их напали и почели да их топе. Мог брата су ударили веслом по глави, украли су злато. Брат је тада изгубио памет и одвели су га у душевну болницу. Једном, кад смо мајка и ја отишле код њега у болницу с нама су ишли неки млад човек и његова жена – да изведу ћерку из болнице. Назад смо путовали заједно. Одједном ова ћерка поче да лаје. Имала је осамнаест година. Кажем мами: "Жао ми је, пролазимо поред Царицина, хајде да је одведемо код Матронушке." (Матрона је тада живела у Царицину.) Отац те девојке, генерал, прво није хтео ни да чује, говорио је да су све то измишљотине. Међутим, његова жена је инсистирала и свратили смо код Матронушке. Дошли смо, а Матронушка ме је прво изгрдила што смо натерали генерала да против своје воље доведе овамо ћерку. И доведоше је код Матронушке, а она постаде као колац, руке и ноге су јој биле као штапови, пљувала је Мајчицу, отимала се. Матрона каже: "Пустите је, сад више ништа неће да уради." Пустише је. Она паде и поче да се трза и да кружи по поду и да повраћа крв. Матрона каже: "Узмите све то, купите и закопајте у земљу." Тако и учинише. Онда је ова девојка заспала и спавала је три дана и три ноћи. Тамо су је пазили. Кад се освестила угледала је мајку и упитала: "Мама, а где се налазимо?" Ова јој одговара: "Ми се, кћери, налазимо код прозорљиве особе..." И све јој је испричала шта је с њом било. И од тада је девојка престала да лаје. Генерал се запањивао и пита: "Како да се одужимо? Могу да вам саградим викендицу, да вам дам новац..." А Матронушка каже: "Ништа ми не треба, идите с Богом."

Догодио се и следећи случај. Мојој кћерки Гаљи су лекари хтели да оперишу грло. Матрона је још била жива. А моја Гаља је имала три године. Посаветовали смо се с Мајчицом и она рече: "Никава операција није потребна, све ће то проћи и овако." И све је прошло.

Још је једном приликом Матрона рекла мени и свима који су били у близини (а то је било тридесет девете или четрдесете године): "Ево шта, ви се сад сви свађате, делите, а рат само што није наступио. Наравно, много ће народа погинути, али ће наш руски народ да победи."

Дешавало се да дођем код ње, сва дрхтим, а она каже: "Па што дрхтиш? Од Бога никуда нећеш побећи."

Код ње је долазило много народа: неко хоће да се разведе или је још нека неслога у породици. А једна жена је дошла и каже: "Оставио ме је муж. Бацићу му чини." А Матрона одговара: "Не треба ништа да радиш, сам ће да ти се врати." Лично мени је рекла да ћемо имати много деце и да ће ми муж умрети и ја ћу остати сама с децом. А он је у то време још увек био здрав. Родило нам се шесторо деце. И код мужа су лекари пронашли рак желуца и 28. марта 1961. године је умро. Кад ми се родио седми дечак, Јурочка, Матрона ми је рекла: "Он ти неће живети. Бог ће га узети Себи." А дечак је био диван, јако паметан за свој узраст. Умро је кад је имао годину и месец дана.

Једном је рекла Пашином (своје послушнице) брату: "Иди, опрости се с Никитушком, јер га више нећеш видети." Он се насмејао: "Како га то нећу видети?" А овог следећег дана мангупи у селу су га убили и бацили у бунар.

О девојкама, које су поверовале у Бога Матрона је говорила: "Вама, девицама, Бог ће све опростити ако будете одане Богу. Која себе осуди да се не удаје та мора да се држи до краја. Господ ће за то дати венац. Ако издржиш до краја добићеш венац, Божји венац." Ето, то су биле њене речи.

Још је Матронушка говорила: "Кад се непријатељ приближава обавезно се треба молити. Ако се човек не моли задеси га изненадна смрт. Непријатељ нам седи на левом рамену, а на десном Анђео и свако има своју књигу: у једну се записују наши грехови, а у другу – добра дела. Често се крстите: крст је исто што и брава на вратима.

Још је говорила: "Ако вам стари, болесни или они који су скренули буду говорили нешто непријатно или увредљиво немојте да слушате већ им просто помозите. Болеснима треба помагати са свом усрдношћу и треба им опраштати ма шта да кажу или да ураде."

Још давно, кад је Матронушка крштена, отац Василије, блажени отац, подигао ју је на руке и три пута рекао: "Православци, да ли ме слушате?" А сам све више и више подиже Матронушку. "Господе! Кога нам је Бог послао! Ово дете је од Бога. Она ће стати на моје место и предказаће чак и кад ћу ја да умрем." Тако се касније и догодило. Једне ноћи Матронушка је одједном рекла мајци да је отац Василије умро. Родитељи су се зачудили, отрчали су у свештеникову кућу. Кад су дошли испоставило се да је стварно умро, а пре тога је простро на кревет чисту постељину да би умро на чистом чаршаву.

Прича Прасковје Сергејевне, власнице куће у Царицину

Матрона је прогањана после хапшења Зинаиде Жданов и Катарине Жаворонков. Код Зинаиде је Матронушка живела на Арбату, а код Катарининих родитеља у Уљановској улици. Ја сам је тада пријавила да живи код мене. А она ми каже: "Пријавила си ме да живим у Царицину, а ја ћу тебе свуда да пријавим."

Много народа је долазило код ње. Ко може иде сам, а ко не може возе га колима.

Матронушка је спавала на голој кутнику (скрињи)¹³ с малим јастуком. Она је била мученица. И спавала је јако мало. Једном је код мене дошао отац из Колиме. Он и ја смо отишли код Матроне и остали смо тамо да ноћимо. Мислим: дај да видим шта Мајчица ради. Пазила сам до јутра: до јутра је правила метаније и молила се.

А ујутру дођоше две жене из Бирјуљева, а једна је била хулиганка и поче да штипа Матрону. А Мајчица јој каже: "Што ме штипате? Ја нисам ваша, ја сам од Бога." Онда се окреће према нама и каже: "Што ли су дошле? Једна пати од бешике, а зашто? Хоће од четворо деце оца да украде, чита за њега молитве за покој душе."

¹³ Кутник (врста скриње) је место за спавање у дрвеној кући (као лежај или сандук у којем су се чували амови), прим.ред.

Код Матроне је долазило много девојака. Једна је дошла и каже: "Не могу да освојим једног момка." Плакала је: "Волим га!" А Мајчица јој одговара: "То није љубав, то је исмевање. И тог момка да отераш од тебе, он није твој."

Нека жена је неколико пута ишла код Матроне: јако је желела да отпутује у манастир, а новца није имала. И једном је опет дошла код Матроне, а она, прочитавши јој мисли каже: "Па, добро, видим да хоћеш да отпутујеш у манастир? Добро, ствар је у реду, отићи ћеш, имаћеш и новца." А после неколико дана дође познаница и донесе јој сто рубаља. Даје јој новац и каже: "Хоћеш да одеш у манастир, ево ти сто рубаља." Ова жена се веома зачуди и обрадова: није се ни надала да ће јој се жеља тако брзо испунити. Отишла је у манастир, а враћала се без карте. Имала је много ствари, а иду контролори. "Немаш карту? Излази!" Хватају је за рукав, а поред стоји неко војно лице. И одједном каже: "Ја сам новинар. Ако одмах не пустите ту жену ја ћу у Москви да дођем до највиших инстанци!" И они одоше. Ова жена је срећно допутовала до куће и размишљала је: "Треба да одем код Матроне да јој се захвалим." Узела је торбу с луком, краставцима и још неким поклонима и кренула. А код Матронушке су у то време жене кувале ручак и нису имале лука. А Матронушка каже: "Сад ћу, сад ћу за двадесет минута да одем на пијац и донећу вам лука." Кроз двадесет минута долази ова жена с луком. Матрона је задовољна: "Ево, видите, донела сам вам и лука! Видите како брзо!"

Целог живота сам живела по њеном савету. Дешавало се да одем код ње, питам: "Спремам се да одем тамо и тамо, могу ли? Ништа ми се неће десити?" А она: "Иди, иди! Ништа ти неће бити." Спасила је моју рођену мајку. Кад су оца одвели на Колиму мајка је била веома болесна. А Матронушка ми је рекла: "Не секирајте се, отац ће се још вратити, живећете заједно. А мами дај да пије воде." И дала јој је своју водицу. "Мама ће оздравити, све ће бити добро." Тако је све касније и било.

А својој послушници Матрона је једном причала: "Тања! Дођи овамо, Петровна! Пошаљи Пањи телеграм одмах, чим умрем! "Кад је Матрона умрла добила сам телеграм.

НА ГРОБУ МАЈЧИЦЕ

Сведочанства о посмртним чудима
блажене Матроне

Овде се наводе записи о чудима из последњих година, почевши од 1994. године, које је на гробу Мајчице сакупила Антонина Борисовна Малахов. У сваком од наведених сведочанстава наведена је пуна адреса или број телефона.

Од 24. до 26. јуна на гроб блажене Матроне долазио је ђакон из села Корениченко Старицког рејона Тверске области отац Александар Скочков. Четири године му је нога била парализована, зато није служио, већ је само помагао црквењаку у свом храму. Пошто је добио одмор од четири месеца отишао је у Оптину пустињу да се поклони моштима преподобног Амвросија Оптинског и да се помоли. Тамо је од монаха чуо за блажену Матрону и после извесног времена отишао је у Москву. Кад је стигао 24. јуна ујутру молио се за своје исцељење на гробу блажене Матронушке. 26. јуна, кад је дошао на гроб у потпуности се исцелио од своје болести. На месту исцељења је оставио штаке и и кренуо, ослањајући се лако на штап, благодарећи блаженој Матрони за чудо.

Јереј Сергије је заједно с парохижанима храма подигнутог у част Казанске (иконе) Божије Мајке у Коломенском (Москва) долазио да се помоли и одслужи парастос на гробу блажене Матронушке почетком 1994. године за време Великог поста. Молили су за помоћ: баптисти су се спремали да саграде свој центар у близини Коломенског, на месту на којем су православни подигли крст и где је касније требало да буде саграђена капела. Отац се с гроба вратио с песком од Матронушке. С молитвом је сипао око крста, а такође је обишао око храмова Вознесенског и Георгијевског које музеј никако није враћао верницима.

После овога питање о предаји храмова било је решено у року од недељу дана, а оца Сергија је престао да мучи назеб од којег је све време патио. *(Парохијани храма)*.

На гробу блажене Матроне за време парастоса било је много народа. Матронушка много помаже болеснима: ја сам имао ишијас, а кад сам отишао после парастоса, чак сам и заборавио на своју болест. *(Јереј Александар с Валаамског подворја, Москва, 1994. година)*.

На дан сећања на Усековање главе Јована Претече на гробу блажене Матроне био сам сведок исцељења двоје младих људи Виктора и Љубови од ђавоиманости. По молитвама блажене Матроне отишли су исцељени славећи Господа и блажену Матрону за њене молитве. *(Свештеник Игор, град Дмитров, 1994. година)*.

По молитвама блажене мајчице Матроне Господ је удостојио мог брата, наркомана, да прими свето крштење и да се причести Светим Христовим Тајнама. Увече 24. јуна 1994. године дошла сам на гроб Мајчице. Тамо је јереј Игор (из села Лушники Московске области) служио литију и ја сам почела да молим Матронушку за брата да га Господ удостоји да се крсти. Мој брат је по молитвама Мајчице сам кренуо у храм и крстио се иако раније за то није ни хтео да чује. *(Искушеница Марија, Белопесоцки манастир, град Ступино, Московска област)*.

Сведочим о чуду које се догодило са слушкињом Божијом Олгом Гарпенко. Она је патила од тешке болести – рака. Морала је да легне на операцију. Пре операције кренула је на гроб и молила за помоћ блажену Матрону. У болници је извршен предоперациони преглед који је показао да је тумор потпуно нестао. Из болнице је отпуштена без операције. *(Јереј Сергеј Соколов, Москва)*.

Мама ми се тешко разболела, испоставило се да има чир на нервној бази. Била је потребна хитна хоспитализација. Отишла сам код Матронушке, почела да молим за исцељење или макар за олакшање болести моје маме. 8. јуна 1993. године мама је с упутом отишла у болницу, али лекари који су се сачињавали конзилијум нису потврдили дијагнозу, која је била наведена у упуту и сматрали су да хоспитализација није потребна. Мама је била упућена кући. Све ране су убрзо зарасле и престале да се гноје. Тако је по молитвама блажене Матроне Господ Бог, Давалац добара душама нашим, исцелио моју мајку. *(Наталија Сјомина, Москва)*.

Право чудо се догодило с мојом десетогодишњом кћерком. Она је месец дана без видљивог разлога стално имала температуру која би се увече попела скоро до тридесет осам. Узнемиравало ме је и духовно стање моје Каће – није хтела да се моли, одбијала је да се причести, била је јако нервозна. Одвела сам је на гроб код блажене Матронушке. Отуда сам довезла друго дете: ћерка је певала јутарње молитве, молила је да се причести. Касније, за време прегледа, пронашли су неко ткиво у цревима. Требало је да се реши питање о лечењу. 30. априла, на Велику суботу отишла сам на гроб. Молила сам се са сузама, молила сам за ћерку, за њено исцељење. Кад сам одлазила с гроба, почела сам да причам с једном слушкињом Божијом и она ми је, кад је сазнала за моју несрећу, дала јабуку и марамицу освећене на Матронином гробу. Још је саветовала да се ћерка и ја причестимо у току Васкршње ноћи. Другог маја, на мој рођендан моји пријатељи лекари и ја окупили смо конзилијум поводом даљег лечења ћерке и приликом поновног прегледа испоставило се није пронађено никакво ткиво у цревима. *(Г.Б.Кирилов, Москва)*.

По благослову схиархимандрита Христофора на гроб блажене Матроне довезла сам своју кћерку Катарину од пет година. Она је оглувела од аденоида. Лекари су говорили да

мора да се оперише. После молитве на гробу старице Матроне слух јој се у потпуности повратио. *(М.А.Сењковска, Тула).*

Била сам код блажене Матронушке у суботу 2. јула и замолила је да помогне мом сину да среди документа за стан који је наследио. По молитвама блажене Матронушке сину су у року од два сата дали сва документа и све потврде на три места иако су прво правници говорили да то није могуће, да треба предати суду. Нотар је рекао да је то први случај у његовом животу да се све тако средило. *(Н.П.Малахов, Москва).*

По доласку целе породице из села неколико дана пред Успење Пресвете Богородице почеше јако да ме боле руке. Сваког дана бол се појачавала. Дошло је до тога да у рукама нисам могла да држим чак ни празну чашу. За мене је то било изузетно страшно, јер имам четворо деце. Лекари су пробали да ми масирају руке. Поставили су дијагнозу – таложeње соли. Масажа и лекови су слабо помагали. Бол би минула само на кратко време, прсти на рукама престадоше да функционишу, поче парализа, која се подизала све више према раменима прелазећи на груди. Од неописиве боли нисам знала куда да се девам. Пошто сам била у таквом стању почела сам усрдно да се молим Господу и блаженој Матронушки. Најстрашније је било то што нисам могла да се прекрстим. Једном сам од изнемоглости и недостатка снаге заспала. Видим како сам на Матронушкином гробу, ушла сам у ограду, ставила на гроб своје руке и повикала: "Мајчице Матроно, драга моја, мила, рођена: ево мојих сувих руку, шта хоћеш с њима, то и ради, спаси ме како сама знаш. Умоли Господа да ме исцели ради мојих малих четворо деце, да не остану сирочад!" И чим сам то изговорила бол се истог тренутка повукла, као да је никада није ни било. Нисам одлазила од гроба, нисам скидала руке и било ми је тако лако и лепо! Са сузама радосницама заблагодарила сам Господу и мајници Матрони. Отишла сам с децом у храм на службу. Кад сам се вратила кући већ сам све помало радила иако би ми једва осетан талас понекад прошао по рукама, подсећајући ме на оно што ми се десило. Тако наша драга мајчица Матрона помаже свима који јој с вером и надом прибегавају. Помоћ је дошла онда када нико од људи није могао да ми помогне. Тако се ваистину сила Божија у немоћи остварује. *(Н.И.Боданов, Москва).*

За Матронушку сам чула од парохијана из своје парохијске цркве Живоначалне Тројице. 1. јула 1994. године кад ми је нестао син. Пријавила сам нестанак милицији, али није било било каквих резултата. 9. септембра сам отишла на гроб блажене Матроне и замолила је за помоћ. 11. септембра сам се возила аутобусом и одједном на станици улази мој син, жив и здрав. Било је два месеца и десет дана откако је нестао. Осамнаестог септембра сам дошла на гроб да заблагодарим мајници Матронушки. Нека јој је вјечнаја памјат. *(Н.П.Серов, Москва).*

Мој муж је много пио. Кад сам прочитала књижицу о мајници Матрони почела сам да идем код ње и да је молим за помоћ и заступништво пред Богом. Једном муж опет поче да пије. На послу га нема, кући није дошао, где да га тражим - нико не зна. Одмах сам осетила: десило му се нешто страшно. Отишла сам код мајнице Матроне на гроб. Дошла сам и почела да се молим: "Мајчице, помози ми да га нађем!" Отуда сам ишла умирена. Испоставило се да ми је муж већ код куће. Покраден је и претучен, али је успео да се врати кући. После тога је престао да пије, почео је да иде у цркву и да се моли. Слава Богу за све. *(Л.В.Салников, Москва).*

Често сам долазила на гроб мајнице Матроне и молила да ме избави од мучних пробадања у срцу од којих сам патила двадесет година. По молитвама блажене Матроне врло брзо сам добила избављење од ове болести. Господе, помилуј нас грешне! Блажена Матронушка, моли Бога за нас! *(Галина, Москва).*

Мој рођак Максим се разболео од екцема. Годину и по дана смо ишли по лекарима, али је болест напредовала. Дошла сам код мајчице Матронушке по савету познанице. На гробу сам се молила и преклињала да помогне мом рођаку. Буквално у току првих дана зацелиле су се све ране, а месец дана касније на месту ових рана није остало ни трага. *(Н.М.Новикова, Москва).*

Кад сам била на гробу код мајчице Матроне пришла је жена с девојцом Ксенијом. Биле су у невољи, допутовале су из Белорусије – девојчица је требало да се оперише. За операцију је недостајало деведесет хиљада рубаља, хирург је одбио да оперише, друго дете лежи у болници, боравиле су на станици. Нису имале где да ноће. Жена је веома горко плакала, сви људи су је умиривали како су могли. Одједном је на гроб дошао свештеник. Почео је да испитује жену шта се догодило. Онда јој је дао телефон где може да оде и да преноћи, рекао је да ће назвати лакара и поразговарати с њим. Свештеник је одмах дао жени двеста хиљада рубаља. Жена се збунила, почела је да говори да неће моћи да врати новац, а свештеник јој рече: "Примите у славу Божију." То се догодило 26. јула 1994. године у 17 сати 35 минута. Сви смо клекли на колена и заблагодарили блаженој Матрони за њено добротинство. *(Светлана Авдшиев, Москва).*

Била сам на гробу код блажене Матроне и после је требало да одем по дете у вртић. Прелазим улицу и ударају ме кола, три пута сам се преврнула од ударца. Само сам у мислима успела да се сетим блажене Матроне, притом сам имала осећај да ме је неко подигао у наручје. Устала сам, прошавши само са страхом и модрицама – спасила ме је блажена Матрона. *(Јелена Тетјоркин, Москва).*

Познаница ме је саветовала да одем на гроб блажене Матроне и да је замолим да син у мени помогне да нађемо посао. Наша трагања су била безуспешна, а материјално стање је било жалосно. Дошавши на гроб почела сам да причам мајчици Матрони и да је молим да ми помогне. Следећег дана сам пролазила поред једног предузећа и решила да сазнам да ли има неко слободно радно место. Дошла сам код директорке и она ми неочекивано понуди руководећу дужност и добру плату. Мајчица Матрона је и мом сину помогла с послом *(В.С.Вепринцев, Москва).*

За блажену Матрону сазнао сам у Богојављенској цркви од једног побожног човека. Сваки пут кад имам викенд трудим се да одем у храм. Једног петка сам питао капетана В. да ме пусти у недељу у цркву. Обећао је. Почео сам да се молим блаженој Матрони да ми помогне за одсуство. У недељу долазим код дежурног поручника М., молим га да ме пусти, у себи се молим и пуштају ме до 21.00 иако није било никакве наде да ће ми дати слободно, јер капетан В. није замолио за мене дежурног поручника М. Ево шта је за мене учинила мајчица Матрона. Сада ћу сваки пут кад имам слободно долазити код ње на гроб. *(Редов М.Ј.Кушнар).*

Муж и ја смо шест година живели заједно и нисмо имали деце. Наш брак је био невенчани. Кад смо сазнали за мајчицу Матрону дошли смо на њен гроб и замолили да својим молитвама уреди наш живот. И одмах смо добили помоћ од ње. Пре свега нас је уразумила да се венчамо, а убрзо нам се родио син. По лекарима нисам ишла, а да ли они уопште могу да помогну? Све је у Божијој власти. Тако нам је Господ преко свете молитве мајчице Матроне показао чудо. Благодаримо ти, Мајчице! Не остављај нас у својим молитвама. *(Јелена и Георгиеј, Москва).*

Сведочим о помоћи коју је мом оцу пружила блажена Матронушка. Отац је био некрштен. У старости се тешко разболео. Од познанице сам чула за блажену Матронушку

и њену чудесну помоћ, дошла сам код ње и замолила је да умоли Господа да се отац крсти. До тада није хтео ни да чује за крштење. Међутим, по молитвама блажене Матронушке мој отац се крстио (с именом пророка Божијег Мојсија) не задуго пре смрти. *(Ана Вајнберг, Москва).*

У јесен 1994. године добила сам рак млечне жлезде. Дијагноза је била: рак и то у последњој фази (на прегледу у Боткинској болници). Молила сам блажену Матронушку да се моли за мене пред Господом, долазила сам на гроб, узела песак с њеног гроба. Од овог песка се нисам растајала, зашила сам га у кесицу и носила на грудима, чак и у болници. Оперисали су ме. Испоставило се да нисам имала рак, већ неки други тумор. Засад сам, ето, жива, радим, молим се Господу. А тамо, како Господ да. Јер, све је по Његовој светој вољи! Блажена Матроно, моли Бога за нас! *(Т.Ј.Здвижков, Москва).*

Једном ме је мајчица Матрона веома утешила и помогла ми. Изгубила сам туђа документа на послу. То је веома велика непријатност. Сви заједно смо их много пута тражили свуда, али нисмо нашли. Молила сам Бога и Његове угоднике да помогну. Следећег јутра сам отишла код Мајчице и отишла од ње умирена, с надом. Од јутра смо опет сви почели свуда да тражимо и да се нервивармо. На крају смо готово изгубили сваку наду. И убрзо су се документа неочекивано нашли. Господ ме је по молитвама Матронушке научио да се надам и да имам поверења у Његову љубав. Можда то и није тако велико чудо, али је за мене све то ипак веома важно. *(Нина Марковин, 20 година, Москва).*

Муж и ја смо лоше живели, често смо се свађали итд. Замолила сам Матронушку да помогне и наш брачни живот се средио. *(Надежда Лушников, Москва).*

Сведочим о чудесним исцељењима и помоћи после одласка на гроб блажене старице Матроне на Даниловском гробљу.

Ја, Московљанка пред пензију, била сам избачена на улицу из предузећа у којем сам радила двадесет пет година. Да бих некако догурала до пензије морала сам по пет-шест сати на улици да продајем новине, а пошто сам од детињства боловала од реуматизма почели су јаки болови у зглобовима (спопао ме је реуматоидни полиартритис) и нисам могла да одстојим чак ни пола Литургије у храму, морала сам да седнем, а касније су ноге почеле да ме боле толико да уопште нисам могла да устанем. Лекарима су ширили руке: "Па шта хоћете, то вам је од детињства." А ја сам хтела да живим и да радим. И прочитала сам једном приликом о блаженој старици Матрони и одмах се у мојој души родила нада па чак и сигурност – ето ко може да ми помогне. Следећег јутра сам отишла у храм Светог Духа на Даниловском гробљу, поменула мајчицу Матронушку, као што је заветовала, однела свеће на њен гроб (једну од њих сам угасила, донела кући и обишла с њом све просторије) и клекавши на колена ватрено молила Матронушку да ми помогне. Узела сам песак с њеног гроба и држала га после код куће иза икона. И догодило се чудо – од дана кад сам била на гробу блажене Матроне ноге су престале да ме боле. То је било у зиму 1994. године.

У пролеће исте године на носу ми се појавила нека раница, која није зарастала и кад сам неопрезно стављала наочари из ње би почела да цури крв. Лекарима су рекли да је то последица нарушавања метаболизма и да се лечи код козметичара. Међутим, они су тражили толике паре за сваки третман да ми не би остало да платим стан и хлеб. И тада сам опет отишла код блажене старице да се обратим за помоћ. Мати Антонина ми је дала суво цвеће с гроба, правила сам чај од њега и додавала у воду којом сам се умивала. Након три умивања све је прошло, на лицу као да није ни било ране.

Мој син (двадесет седам година) је био некрштен. Веома сам желела да се крсти, плашила сам се да не доспе у неку од секти које су се размножиле у Русији. И упозоравала

сам га да се крсти искључиво с погружавањем у воду, а не само поливањем. Међутим, он је стално одлагао: немам, вели, времена. Поново идем код Матронушке и молим је за сина. То је све било у уторак, а у среду увече телефоном ме зове син и каже: "Мама, хоћу да се крстим, има ли неки храм где то може да се уради радним даном?" У четвртак ујутру отишли смо у храм Васкрсења Словушчег (поред Свето-Даниловског манастира) и отац ГенADIје је крстио мог сина заједно с другима. Мојој радости није било краја. Сад помињемо блажену старицу Матрону као рођеног и блиског човека. Слава Богу што нам је поклонио овакво чудо! *(Ј.В.Лавров, Москва).*

Имала сам велике проблеме у породици. У недељу сам отишла код Матронушке, све сам јој испричала, молила за помоћ. Те ноћи сам је сањала и она ми је рекла: "Све ће бити добро, просто је ова година тешка." И стварно, осетила сам се боље – престала сам да плачем, почела сам да једем и да спавам нормално. Муж и ја смо први пут за последњу годину мирно и искрено све размотрили, схватили смо да можемо да савладамо све тешкоће. *(Јелена, Москва).*

Муж-пропалица спремао се да сина и мене истера из куће. Ујутру сам замолила Матронушку да се помоли Богу за нас, увече је муж био потуно миран, а онда само се у потпуности помирили. *(Светлана, Москва).*

За Матронушку сам сазнала од колега с посла, али никако нисам могла да се спреим и да одем на гроб. 16. септембра 1996. године сам се причестила у Свето-Даниловом манастиру, после службе сам свратила у продавницу икона, угледала књижицу о Матрони, а у њој шему како да нађем њен гроб на Даниловском гробљу. И одједном сам одлучила да морам да идем. Тешкоћа је било много: дала сам отказ, нисам знала како даље да живим, а и рођацима треба да помажем. Међутим, главна невоља је била у томе што сам се већ неколико месеци борила с ослабљеношћу, често сам падала у депресију и лежала без снаге по цео дан. Разумом сам схватала да морам да натерам себе да устанем, али нисам имала снаге. У таквим данима нисам могла да одем на посао и кућу сам запустила: под је био неорибан, све је било неуредно, скупљало се много веша за прање, а ја сам само спавала и јела. И тада сам отишла на гробље, целивала гроб и замолила за помоћ. Молила сам за различите ствари, а Матронушка ми је помогла за оно што је мислила да ми је било најпотребније – излечила ме од ослабљености. Идем с гробља, а тако ми је добро, весело, душа се радује, мислим: "Чим дођем, прво ћу да оперем под у кухињи, много је прљав, колико га дуго нисам рибала, а после ћу да поједем нешто." Дошла сам, кренула у кухињу, али се нисам уздржала, села сам да једем у прљавштини. Само што сам ставила кашику у уста кад одједном осетих, као да видим да се неко јако мршти, да је незадовољан мојим непослушањем. И моја радост одједном нестане. Отишла сам и од љутње легла да спавам, спавала сам чврсто, око четири сата, а за време сна сам осећала да је неко поред мене и било ми је тако лепо, лако. Устала сам здрава, бодра, изашла сам напоље, прошетала се, затим сам дошла и све изрибала: и кухињу и друге собе, скоро цео стан, за једно вече и скоро сам све изопирала. Мислим, треба да се поправим, све да урадим, а сутрадан да одем код Матронушке да је молим за опроштај због незахвалности и да јој заблагодарим. Оно за шта сам тада молила се остварило. И сад се уз помоћ Матроне и по милости Божијој, осећам добро, повратила ми се снага. *(Маргарита Кидијеков, Москва).*

Чекали смо нови стан. Нас четворо живимо у двособном стану. Мама је парализована. Ишла сам код Матроне, молила да помогне мами, да јој буде лакше. Већ су нам били рекли број стана, али зграда није била завршена. Без обзира на то прва два улаза су почела да се усељују. Опет сам дошла код Матроне и стално сам молила за помоћ, и то не чак да добијемо стан, него да се не љутим, да будем помирљива, да све издржим. И

одједном смо добили решење преко реда. Кад смо отишли у Моссовјет да потврдимо документа за кућу испоставило се да је нумерација станова била неправилна (улази су се бројали према центру, а не од центра), грешка је исправљена, бројеви станова су били поново нумерисани и нама су дали предност, а друга половина зграде ни до дана данашњег није завршена.

У породици је постало мирније, појавила се нада, нове бриге, свима је постало лакше. *(Јелена, Москва).*

Хтела сам да помогнем једном човеку. Лежао је на мразу, на улици. Три пута сам се помолила Матрони, окрећем се, иде милиција, помаже да га унесемо у кола и одвози у манастир где живи. *(Т.В.Шубенков, град Котово, Нижегородска област).*

Два пута сам безуспешно покушавала да упишем ћерку у добру школу. Након молитве на Матронушкином све се напокон средило. Мислим да се на нас обилно излива благодат Божија по молитвама блажене старице Матроне. И више никакво објашњење за овако срећан и брз обрт ситуације не налазим.

У току Великог поста на Лазареву суботу сестра и ја смо повеле децу са собом на Даниловско гроље, у храм на јелеосвећење. Прво смо свратиле на гроб код Мајчице, помолиле се, запалиле свеће. Затим смо кренуле на гроб код јеросхимонаха Аристоклија, и тамо смо се помолиле. Биле смо на јелеосвећењу. Господ нам је и овог пута помогао по молитвама Својих изабраника. Сестрином сину је одмах прошла изузетно јака фурункулоза од које се мучио целе зиме, а моју ћерку већ годину дана не муче напади астме. *(Т.В.Шубенков, Москва).*

Прочитао сам књигу "Животопис блажене старице Матроне" и одмах сам отишао на њен гроб. Пре тога готово годину дана породица је живела од мизерне плате, јер је организација у којој сам радио једва састављала крај с крајем. И ова књига ме је подстакла на мисао да замолим за помоћ мајчицу Матрону. У недељу поле богослужења отишао сам на гробље и на Мајчицином гробу замолио да ми нађе посао. Буквално до краја недеље позвао ме је друг с којим сам радио пет година пре тога и понудио ми посао, а после два дана брат ми је такође нашао посао. Већ сам имао избор. Хвала Богу што се рађају такви људи у Русији. Сваког дана благодарим Богу и мајчици Матрони за милост коју мије дала. *(Белобородов, Москва).*

Молила сам да ми се муж исцели од пијанства. Молила сам се и помогла ми је блажена Матронушка: муж је престао да пије, почео је да иде у цркву, осетио је радосни елан. Међутим, убрзо после тога је престао да се моли, мислио је да је сам оставио пиће и благодатна помоћ је престала, после два месеца поново је почео да пије. *(Нина Александровна, Москва).*

Веома тешко сам боловала, нисам могла да једем и умирала сам од глади осећајући паклене муке. Чула сам за блажену Матрону и средином фебруара 1995. године дошла сам на њен гроб, са сузама сам молила да ми помогне. После пет до седам дана била сам на јелеосвећењу и исповедила се. Након тога сам почела боље да се осећам.

11. априла 1995. године дошла сам на гроб да заблагодарим и да се помолим и тамо сам чула да је грех фарбати се. Целог живота сам се фарбала и увијала косу и нисам могла да замислим да могу без тога. Међутим, постепено, после једно два месеца престала сам то да радим, све време сам се молила код куће да ми помогне блажена Матрона. Сад се не фарбам и не увијам косу. Учврстила сам се у вери и схватила каква огромна помоћ долази од блажене Матроне. *(Рима, Москва).*

Ми живимо у Ташкенту. За мајчицу Матрону смо сазнали у августу 1995. године кад смо прочитали књижицу о њој. У то време ћерка и ја смо биле у Боровску. По повратку у Москву отишле смо на гроб блажене Матроне. Купиле смо свеће, дуго смо бирале цвеће и изабрале смо црвене хризантеме, а на гробљанској капији су нам рекли да је такво цвеће скупљено с туђих гробова. Морале смо да га вратимо. На гробу Мајчице кћерки су дали исту такву хризантему. Замолила сам Мајчицу да преживимо у ово тешко време, да сви буду здрави, да могу нешто додатно да зарадим, да има довољно новца за следећу годину да дођемо, јер је требало да ме пребаце на пола плате као пензионерку.

Чуда су почела готово одмах. Наша московска познаница код које смо живели добила је новац који уопште није очекивала. Рекавши да смо све то ми донели у њену кућу поклонила нам је сто хиљада. Тај новац је за нас представљао читаво богатство, више од пензије за месец дана. На послу у Ташкенту оставили су ме да радим за целу плату. А онда су поново почеле тешкоће. Од 1. јануара 1996. године у Узбекистану су пензионерима који раде оставили само пола пензије. Осим тога, умро ми је једини брат од тетке који је живео у Киргизији. Нисам имала пара да отпугујем на сахрану, али је требало да одем на гробље, у Киргизији су три гроба мојих најближих. О томе да могу да одем на два места нисам могла ни да помислим. У фебруару сам сањала како седим са својим московским пријатељима за столом, на челу је Мајчица и сви смо весели, смејемо се. Мислим: Господе, није могуће да ћемо да одемо? Јер у Москву нећу моћи да отпугујем ако не одем на гробове и не дам помен. И убрзо се појавио додатни посао, и то у струци (ја сам грађевински инжењер). Волим свој посао и не могу да се бавим нечим другим. Такође су почели да ми дају неке вишкове на послу, а кћерки на универзитету. И десило се тако да смо отишле на гробове рођака и поново допутовале у Боровск. Кад смо дошле у Москву следећег дана смо отишле да се заблагодаримо Мајчици.

У Боровску су нам пријатељи платили пут говорећи да смо у њихову кућу донеле некакав новац. Инсистирали су да узем од њих новац за карте.

Кад год одемо у цркву палимо свеће за Мајчицу. *(Валентина Бондаренко, Узбекистан).*

Морала сам да идем на операцију – тумор на млечној жлезди. Ишла сам на гроб код блажене Матроне, молила за помоћ и тумор је нестао. *(Људмила, Москва).*

За Мајчицу сам сазнала тек 1993. године иако сам пре тога шест година поред ње пролазила кад сам ишла на мужевљев гроб. Само сам се чудила што људи ту увек певају. Касније је изашла књига о Мајчици и ево већ трећу годину ја сама и мени блиски људи добијамо благодатну помоћ, подршку и уразумљење на њеном светом гробу. Први пут сам гроб тражила у току Светле седмице. Дуго сам ишла унаоколо. Онда сам се сетила и почела да певам Васкршње каноне. И одмах сам нашла. Осећај је био необичан. Срце је истовремено плакало и радовало се.

У лето 1994. године дошло је до раскида с једном блиском породицом. Са световне тачке гледишта то је представљало страшну увреду. Нисам имала снаге да опростим. Отишла сам с увредом код Мајчице и зачула: Господ се гордима противи, а смиренима даје благодат. Назад нисам ишла, већ летела, срце се очистило, била сам чак спремна да сама молим за опроштај.

Мајчица је на моје очи исцелила моју кумицу – дете Катарину. Девојчица је имала јаку дијатезу између ногу и на јагодицама. Чак је кожа отпадала. Мама није знала шта да ради. После сам приметила да сама девојчица није много патила. Кажем: "Ова болест је за тебе више, ради укрепљења вере. Хајдемо код мајчице Матронушке." Отишле смо с целом њеном породицом. Њен муж је тада прислуживао у олтару у нашем храму. Четворо деце. Сви смо се поклонили Мајчици, замолили смо је за молитве, за благослов. А Каћушу смо посадили на гроб. Мати Антонина јој је дала цвет-хризантему и девојчица је сама почела да га жваће. Кад смо дошли кући све на ножицама се сасушило. Убрзо је потпуно прошло.

6. маја 1995. године на улици сам срела давнашњу познаницу и она ми се пожалила да уопште не може да спава због јаке алергије – отиче јој носна шупљина. Отишла је с кћерком код Матронушке. Сад је с њом све у реду. *(Татјана, Москва).*

12. марта 1996. године догодила нам се несрећа. Рођак од девет година се изгубио у шуми. Пронађен је тек следећег дана. Био је у тешком стању. Случајно смо добили књигу о блаженој Матрони. Кад сам је прочитала клекла сам на колена и молила Мајчицу да нам помогне. Следећег дана дечак је пуштен из болнице и речено нам је да у петак треба да му оперишу пете. Много сам се молила и молила Мајчицу за помоћ. Поново нам је помогла: уразумила нас је да смрзнуте пете намажемо кремом. Кад су лекари прегледали дете у петак зачудили су се што су ствари кренуле набоље. Ни данас не могу да схвате због чега је дошло до оздрављења. *(Аракељан, град Јарцево, Смоленска област).*

За мајчицу Матрону сазнала сам пре годину дана у храму на проповеди. У лето 1994. године био је врео дан кад сам отишла код ње. Осећала сам се веома лоше. Дошла сам на гроб, тамо је већ био ред. Почела сам у мислима да причам Мајчици своју причу, осетила сам да је око моје главе нешто почело да се догађа, као да су се болни делови загревали и бол се стишавала. Од ње сам отишла у стању зачуђености.

Шаљем код мајчице Матроне своје познанике. Једна од мојих познаница стално иде, осећа помоћ Мајчице.

Имала сам несаницу. Недељама нисам спавала, испробала сам средства за спавање, нису помогла и схватила сам да треба да трпим. Донела сам воду од мајчице Матроне, поквасила њоме тело, заспала, пробудила се ноћу, поново сам поквасила тело и заспала. Тако су ми мајчица Матрона и Господ вратили сан.

Још један случај: муж иде у цркву, али не може да одстоји целу службу због ишијаса. Једном сам му у велику чашу налила Мајчицине воде, попио је. Следећег дана смо отишли у цркву, одстајао је целу службу, пришао је крсту први пут за много година. У цркви је било вруће, зној му је лио низ лице и то што је издржао да стоји целу службу могу да објасним само дејством Мајчицине молитве. Не сумњам да је то чудо Мајчице. *(Н.П.Сиротин, Москва)...*

Приче о чудима блажене Матроне, која је записао ђакон Валерије Вахтјоров, клирик цркве Свемилостивог Спаса у селу Андрејевка Солнечногорског рејона Московске епархије 1998. године.

Тада још нисам био ожењен; био сам крштен, али нисам био црквен.

Једном сам на Черкизовској пијаци изгубио новчаник у којем су били кључеви, између осталог и од кола, возачка дозвола, документи и копејка с гроба блажене Матроне. Како се касније испоставило ову копејку је тајно ставила моја сестра желећи да по молитвама блажене Матроне у нашој породици увек има новца. Тог дана је био пљусак. Нестанак сам открио код куће, због чега су се сви чланови породице веома насекирали. Није било никакве наде да ћу наћи ове ствари, а ако би се и нашле, документа би после овакве кише била потпуно неупотребљива. Испоставило се да је моја делатност паралисана, а породица осуђена на оскудицу.

Сестра ме је умиривала како је могла. Следећег јутра сам кренуо "на своје две" на Черкизовску пијаци. Сећам се да ми је сестра угурала неку књижицу у џеп и рекла: "Помили се Матрони, она ће ти помоћи." Тада њеним речима нисам придавао никакав значај, осим тога нисам знао шта значи "молити се", а и нисам имао такво искуство.

У електричном возу сам се сетио књиге. То је била књижица о блаженој Матрони. Почео сам да читам и нисам ни приметити како сам дошао до Москве, толико је ме та књига закупила. Од прочитаног у мени се родила непоколебљива сигурност да ће ми блажена Матрона сигурно помоћи. Пошто сам из књиге сазнао где је сахрањена почео сам

да питам пролазнике где се налази Даниловско гробље. Још једном сам потражио изгубљене ствари на Черкизовској пијаци. Сви су ми говорили: цабе тражиш, не може се ни замислити да се овде нађе изгубљена ствар. Био сам близу очајања.

Ноге су ми саме кренуле према Даниловском гробљу. Време је било пре подне. Како сам нашао гроб више се не сећам. Сећам се само како сам се приљубио уз гроб и из све душе почео да молим Матрону да ми помогне у невољи. Никада касније се нисам молио тако ватрено као тада. Отишао сам потпуно сигран да ће ми блажена Матрона помоћи.

Ближило се вече. Прилазим Черкизовској пијаци. На капији ми прилази непознати човек и пружа новчаник с речима: "Да ли су ово ваша документа?" Сва документа су била цела и очувана, плусак им нимало није нашкодио. Само, ето, "Матронине копејке" није било... *(слуга Божију Михаил).*

Била сам сведок како је само једно помињање имена блажене Матроне помогло да се нађу изгубљене ствари. Неки возач је изгубио документа и испричао то мом брату Михаилу. Брат је раније изгубио документа и нашао их је на чудесан начин заступнишвом блажене Матроне. Предложио је свом другу да се помоли блаженој Матрони – вели, мени је помогла. Овај рече да не уме да се моли, али су документа после тога на чудесан начин ипак пронађена. *(Слушкиња Божија Фотинија, Михајловљева сестра).*

Мајка ми се разболела, лекари су код ње открили "онкологију". Био је потребан преглед. Мама је била пријављена да живи у Московској области и у центрима за преглед је нису примали. Почесмо усрдно да се молимо блаженој Матрони. После парастоса блаженој Матрони у најкраће време нам је пошло за руком да сместимо маму у московску клинику где су је прегледали и где је прошла терапију. И што је најчудније, онколошка дијагноза није била потврђена. Моја мајка је преминула неколико година касније од хипертоничке кризе. *(Јереј Олег Кудрјаков).*

У току прве години мог служења на дужности ђакона имао сам "међуградски" позив, звао ме је мој пријатељ свештеноиннок Светогорског манастира отац Григорије. Јако волим Светогорски манастир. Овде је сахрањен А.С.Пушкин. Старешина Светогорског манастира – архимандрит Кенсорин, један од братије Псково-Печерског манастира је изузетан човек: на његовим рукама су преминули последњи валаамски монаси, међу њима и отац Михаил.

Манастир се обнављао с великим тешкоћама. Отац Григорије ми једном рече: "Оче Валерије, помози, у манастиру уопште нема пара." А ја исто немам пара, шта да радимо? "Сакупи уз Божију помоћ," каже отац Григорије. "Иди на гроб блажене Матроне, чуо сам да она помаже. Тамо има и људи. Одслужи парастос." "Али ја сам ђакон," одговарам му, "ко ће да ми да благослов?" "Бог ће благословити!"

За блажену Матрону сам чуо и раније. Две године сам покушавао да дођем на њен гроб, али никако ми није полазило за руком. Следећег јутра сам се спремио, желео сам да помогнем манастиру. Узео сам све што је било потребно и помоливши се отишао на Даниловско гробље. Успут сам свратио у Данилов манастир, узео сам од првог јеромонаха на којег сам наишао благослов да одслужим парастос на гроб објаснивши насталу ситуацију.

На гробљу сам нашао гроб блажене Матроне. Одслужио сам парастос. Сећам се да сам био веома радостан. Прво готово никога није било, а до краја се окупило мноштво народа. Кад сам завршио парастос обратио сам се окупљеним људима речима: "Вољени браћо и сестре! Живим у Зеленграду, служим у Московској области. Синоћ су ме назвали из Светогорског манастира: буквално гладују, уопште немају пара. Замолили су за помоћ. Можете да напишете цедуљице за помен, ја ћу их предати." Православни људи почеше да

дају цедуљице и новац. Пришла ми је жена од једно 35 година, онижег раста, веома скромна. Рече да се зове Валентина. Каже ми: "Веома желим да помогнем манастиру, али ми је новац код куће. Ако бисмо могли да се договоримо да се нађемо ја бих дала." И дала је милион рубаља за манастир – у то време веома велики новац.

На томе се чуда нису завршила.

Почео сам да размишљам по коме да пошаљем новац у манастир. И дошао је отац Григорије лично. Испричао сам му за помоћ добијену по молитвама блажене Матроне. Следећег дана смо заједно отишли на њен гроб. Нисам понео кадионицу зато што сам претходног дана морао да је предам храму и успут сам се секирао због тога. Дошли смо на гробље. Питам служитељку где да узмем кадионицу. Испоставило се да она нема, али на гробљу има храм. "Можда ће нам тамо дати?" "Немојте да идете, нема сврхе," рече служитељка. И стварно, у храму смо одбијени. Кажем оцу Григорију: "Не може бити да блажена Матрона остави без кадионице два свештена лица која желе да одслуже парастос на њеном гробу." Изађосмо из храма. У сусрет нам трчи служитељка и радосно саопштава да на супротној страни гробља, на гробовима Валаамаца парастос служи јеромонах Теофан с Валаама, можда ће он дати кадионицу. Нашли смо оца Теофана, обратили смо му се с молбом и он нам је истог трена дао своју кадионицу. "Како да вам је после вратимо?" пита отац Григорије. Предајте Валаамском подворју у Москви," одговори отац Теофан.

Одслужили смо парастос на гробу блажене Матроне. Било је веома много народа. Сакупили смо довољно новца и добили светиње.

Отац Григорије (сад је он јеромонах Пимен) ми је причао касније да од тада манастир више није оскудевао. Сада се у Светогорском манастиру сваког дана служе парастоси за блажену Матрону. *(Ђакон Валерије Бахтеров).*

Изабран сам за директора православне гимназије. Локалне власти су одбијале да нам дају просторије. Обраћали смо се и Московској и Државној Думи – није помогло. Тада смо се окупили заједно с децом која су се уписала у гимназију и њиховим родитељима на Даниловско гробље и одслужили смо парастос на гробу блажене Матроне. Недељу дана касније добили смо решење које је потписао префект, да се за гимназију издвајају три стана. На папиру је био забележен датум доношења одлуке – исти онај дан кад смо служили парастос на гробу блажене Матроне. *(Ђакон Валерије Бахтеров).*

Било је то за мене тешко време, молитва ми никако није ишла. Тада сам се поново нашао на гробу блажене Матроне, заједно са схигуманом Теофаном. Кад смо одслужили парастос нека блажена, срамежљива, ониског раста женица, исплива из гомиле народа који се молио и даде као знак захвалности за парастос бројанице које је исплела од вуне. Упитао сам за кога да се молим и како се зове, али ништа није одговорила, већ се, збунивши се, изгубила у гомили. После овога сам се по молитвама блажене Матроне уз Божију помоћ, извукао из духовне кризе. *(Ђакон Валерије Бахтеров).*

За време перестројке цео живот се променио. Ожењен сам. Једва сам састављао крај с крајем од случајне плате. Несталност ситуације ме је јако притискала. Одлучио сам да одем код духовника на разговор. До заказаног времена остало је два сата и отишао сам на гроб блажене Матроне. Усрдно сам се помолио блаженој молећи је за заступништво. Разговарао сам с духовником. Добио сам посао при манастиру. Од тада сам постао поштовалац блажене Матроне. *(Слуга Божји Михаил).*

Неколико пута сам служио парастосе на гробу блажене Матроне и сваки пут је по њеним молитвама Господ преко мене помагао манастиру. Светиње с њеног гроба чувам са свештеним страхом, нудим и другима, који ми се обраћају. *(Схигуман Теофан. Свето-Тројицки манастир, село Чуфари, Молдавија).*

Мој пријатељ алпиниста је погинуо у планини. Недељу дана после тога нестао је и његов отац. Оца смо нашли у болници Склифосовског: хулигани су му разбили главу. Ни отац ни син нису били кршгени. Мајка је кукала. Из свег срца сам желела да помогнем овој породици. Однела сам болеснику кесицу с песком који сам узела на гробу блажене Матроне. Болесник је окачио кесицу око врата. Престала је да га боли глава, почео је боље да се осећа и није скидао кесицу. Након ових догађаја мајка је почела да верује у Бога. *(Слушкиња Божија Ала).*

Ја сам верница. Веома поштујем блажену Матрону. Кад ми се отворио чир попила сам чај са шећером донетим с гроба блажене Матроне и излечила се. *(Слушкиња Божија Лариса).*

Наша сарадница, верујућа, озбиљно се разболела. Сметња за хируршку интервенцију била је болест срца – срчана инсуфицијенција. ЕКГ је био жалостан. Обратили смо се блаженој Матрони. На предоперациони преглед сарадница је кренула поневши са собом парченце ковчега блажене Матроне (по овоме се види да се описани догађај догодио након обретења њених часних остатака 8. марта 1998.г., прим.ред.). ЕКГ је овог пута био идеалан. *(По речима слуге Божијег Михаила).*

Овде прекидамо списак изабраних сведочанстава о посмртним чудима блажене Матроне. Њихова истинитост не изазива сумњу. И у то уверава чак не толико навођење имена и адреса колико присуство живих, неизмишљених детаља, и оно што је главно – срдечно узбуђење и осећање захвалности којима су прожете истините приче.

Не сумњамо и у то да се списак сведочанстава може продужити, јер не пресушује благодатна помоћ блажене Матроне коју даје онима који прибегавају њеном заступништву.

ОБРЕТЕЊЕ ЧАСНИХ ОСТАКА БЛАЖЕНЕ МАТРОНЕ

Увече, 8. марта 1998. године у Недељу Православља, по благослову Његове Светости Патријарха Московског и целе Русије Алексија II на Даниловском гробљу у Москви обретени су часни остаци подвижнице побожности XX века блажене старице Матроне (Никонов).

На челу комисије за откопавање остатака био је архиепископ Истарски Арсеније. У преношењу часних остатака старице Матроне учествовали су: намесник Новоспаског манастира епископ Орехово-Зуејвски Алексије, намесник Свето-Даниловог манастира архимандрит Алексије с братијом, настојатељ храма у име светитеља Мартина исповедника у Москви свештеник Александар Абрамов. У храму у част Силаска Светог Духа на Даниловског гробљу намесник Свето-Даниловог манастира архимандрит Алексије у саслуживању сабора клирика одслужио је литију за покој душе. Ковчег с часним остацима старице Матроне донет је у Данилов манастир и смештен у горњем храму у име преподобног Симеона Столпника. Стање духа свих присутних у овом изузетном догађају било је нарочито свечано и радосно.

У раду Комисије осим представника Руске Православне Цркве учествовали су стручњак за питања судско-медицинске експертизе, антрополог, доктор медицинских наука, професор Звјагин Виктор Николајевич и археолог, доктор историјских наука Тањкович Андреј Кирилович.

13. марта Комисија је завршила рад. Истакнуто је да је приликом прегледа часних остатака старице Матроне откривена избочина у облику крста на грудима, што се помиње у њеном животопису.

У Покровском храму Свето-Даниловог манастира на налоњ је стављена честица ковчега блажене Матроне. Овде је у току Великог поста братија служила парастосе за упокојење слушкиње Божије Матроне.

30. априла по благослову Његове Светости Патријарха Алексија уз свечано појање Васкршњег тропара "Христос воскрес из мртвих..." часни остаци блажене Матроне пренети су у храм Светих Отаца Седам Васељенских Сабора. Увече је братство манастира одслужило свеноћно бденије за покој душе.

1. маја, у петак, у току друге седмице по Васкрсу, уочи 46. годишњице упокојења блажене Матроне Свету литургију и парастос у истом овом храму служио је архиепископ Истарски Арсеније. На богослужењу је било много народа иако овај догађај није званично објављен.

Истог дана после парастоса ковчег с часним остацима блажене Матроне био је испраћен у Покровски женски манастир, код Абељмановске карауле. Тамо су га свечано, уз звуке звона дочекале игуманије Теофанија и сестре обитељи.

Адреса: ул. Таганска 58.

Како се долази: метро станица "Таганска", "Марксистичка". Излаз према Таганској улици, даље било којим аутобусом или тролејбусом до "Абељмановске карауле" (друга станица).